

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS TEMPTATION

EMPIRE STATE OF LOVE

NICOLE BAKER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN BAŞTAN ÇIKARMASI

NICOLE BAKER

Copyright © 2025 by Nicole Baker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Shanoff Tasarımları

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com Düzeltmen:

Tiffany Hernandez

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35 Sonsöz

Beni Sosyal Medyada Takip Edin

Yazanda : Nicole Baker

KYLIE

Bugün bir kişi daha bana acelesi olduğunu söylese, bu krem şanti kutusunu alıp onlara yüz bakımı yapacağım. Burası New York; herkesin acelesi var. Bu ima ediliyor. Bunu belirtmeye gerek yok ve bana söylemeleri kahvelerini daha hızlı yapmamı sağlamayacak.

Bu kızın lattesini, aklınca sağlıklı olması için istediği tüm malzemelerle yapıyorum.

Flaş haber, bayan: Sahte lezzetini oluşturan çeker ve kimyasallarla dolu. Lezzetli olabilir ama sağlıklı değil.

şurubu dökerken ağırlığımı bir ayağıma vererek diğer ayağımın acısını dindirmeye çalışıyorum. Bu ayakkabıların tabanları neredeyse yok, ama onları değiştirecek param yok. Küçük kardeşim Bennett'in kros için yeni bir çift spor ayakkabıya ihtiyacı vardı ve bu da hesabımı boşalttı. Tenis ayakkabıları ne zaman bu kadar pahalı oldu?

"Buyurun," diyorum gülümseyerek içkiyi tezgâhın üzerinden kaydırırken. "İyi günler."

Kadın tek kelime etmeden kapıyor ve arkasını dönüyor.

"Evet, ben de harika bir gün geçireceğim. Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Ellerimi önlüğüme siliyorum ve tezgâha doğru yürüyorum. Ellili yaşlarında gibi görünen bir kadın yaklaşıyor. Başının üstünde dağınık bir topuz yapmış kıvrıcık kıızıl saçları var. Pantolonu düzgünce ütölenmiş ve belli ki çok pahalı. Bu binada çalıştığına eminim ama onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum.

"Ah, bu sabah bir asistanı daha kovdu," diye sızlanıyor yanındaki diğer kadına. "Buna inanabiliyor musun? Bir ay içinde üç oldu."

"Günaydın," diye araya giriyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

Elindeki kâğıda bakıyor ve bana uzatıyor. "Bunu sana versem daha kolay olur herhalde. Ofisimizdeki espresso makinesi bu sabah bozuldu."

On içecek siparişinden oluşan listesine bakıyorum. Eyvah. Arkasındaki sıra kızacak. Bu sabah alabileceğim bahşişlerden de olacak. Mükemmel!

Önce en çok zaman alan içkiler üzerinde çalışmaya başlıyorum.

"Neyse," kadının arkadaşıyla tekrar konuşmaya başladığını duyuyorum, "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu kadınların hepsi adama yaltaklanıyor. Onun için iş yapmak yerine dikkatini çekmeye ve bir randevu koparmaya çalışmakla meşguller."

Anlaşıldı. Bunlar muhtemelen sadece evlenmek için bir milyarder bulmak isteyen ve paraya gerçekten ihtiyacı olmayan sosyetikler. Bir de benim gibi, bir şirkette işe girebilmek için her şeyden vazgeçebilecek insanlar var.

"Bu sefer farklı birini işe almanız gerekiyor. Sorun şu ki, tüm bu adayların paraya bile ihtiyacı yok. Çok çalışmak için bir nedenleri yok" diyor yanındaki arkadaşı.

Bingo! Çözümün gerçekten iş isteyen birini işe almak olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Peki bu kişiyi nereden bulacağım?" diye sorar. "Finansal geçmişlerini görmek için özgeçmişlerini karıştıracak vaktim yok ve bunu bir mülakatta soramam."

"Beni işe alabilirsin."

Parmağım neredeyse krem şanti kutusunun üstünden kayacaktı. Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?

Kadın arkadaşından bana doğru baktı. "Affedersiniz?"

Kelimeler zaten ağzımdan çıkmıştı. Ben de söyleyeyim bari. "Beni işe alabilirsiniz. Gerçekten çok çalışkanım ve harika bir asistan olurum."

"Sen mi?" dedi hoşnutsuz bir sesle. "Asistan olmak için nasıl nitelikli olabilirsin ki?"

"Şey," diye başlıyorum lattenin kapağını kapatıp kalan beş içeceği doldurmaya geçmeden önce, ki bunlar sadece normal kahve, "Zeki ve motivasyon sahibiyim, hayatın bana sunduğu her şeyin üstesinden gelebilirim ve beni her fırsatta aldatacak zengin bir pislikle evlenmek gibi bir niyetim yok."

Yikes. Bu pek profesyonelce değildi. Muhtemelen cevabım daha etkili olabilirdi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bana bir barista olarak haddimi bildirmesine hazırlanırken beni şoke etti.

"Bu güçlü adamlara güvenilmemesi gerektiğini bilen akıllı bir kadın olduğunu görüyorum. Bu hoşuma gitti." Elini cebine atıyor ve bir kart çıkarıyor. "İşte numaram. Bu sabah beni ara ve bir görüşme ayarlayalım."

"Gerçekten mi? Elbette. Bunu yapabilirim." Sözcüklerimin üzerinde tökezledim. "Teşekkür ederim."

Kartına bakıyorum ve adının Scarlett olduğunu görüyorum. Parlak altın bir kredi kartı uzatıyor ve ben de hayatımın değişmek üzere olup olmadığını merak ederek kartı kaydırıyorum.

Bu gerçek bir iş için bir fırsat olabilir mi?

Eğer bu işi alırsam, Benny ve kendim için sağlık sigortası yaptırabilirim. Hastalanmamızı karşılayabileceğimi bilsem bu beni ne kadar stresten kurtarırdı?

"Sorun değil, Kylie." İsim kartımı okuyor ve içecekleri alırken gülümsüyor. "Bir şey daha" - uzaklaşmadan önce durdu - "unutma, istediğin iş için giyin, sahip olduğun iş için değil."

Bununla birlikte arkadaşıyla birlikte uzaklaştı. Sıramdaki müşterilerin arasından uçarak geçmeye ve sabah telaşını atlarmaya çalışıyorum ki doğru düzgün çıldırabileyim.

Huzurlu bir an bulduğumda saat dokuz buçuk olmuştu. Cebimden kartı çıkarıp inceliyorum.

Scarlett Johnson. İşe Alım Müdürü. Nova Sky Havayolları.

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Kendime hiç uygun değilim. Ne düşünüyordum bilmiyorum.

Cevap ver: Düşünmüyordum. O kelimelerin ağzımdan dökülmesini istememiştim.

Benden istediğim iş için giyinmemi istiyor. Eski püskü kotuma ve siyah düğmeli gömleğime baktım. Bundan daha güzel bir şeyim yok.

Faydası yok. Sahip olduğum kıyafetlerle oraya gidersem bana bir kez bakıp gülecek. Bir görüşme ayarlamak için onu arama zahmetine bile girmemeliyim.

Ama sıra yavaşlayıp da Miranda kalabalığa yardım etmek için ortaya çıkınca, kendimi gizlice arka tarafa geçip Scarlett'in numarasını çevirirken buluyorum.

Tezgâha geri döndüğümde şaşkınlık içindeydim. Üç saat sonra bir görüşmem vardı. Eve dönüp üstümü değiştirebileceğime ve zamanında hazır olabileceğime dair ona güvence verdim. Ağzım sürekli bir şeyleri kabul ediyordu ve susmak için kendi suratımı yumruklamak istiyordum.

Sanırım sırt çantamda bir yerlerde özgeçmişimin bir kopyası var, ama bu ne işe yarar ki? Saçma sapan işlerle ve kocaman bir GED ile dolu. Tüm bunlar ne kadar aptalca gelse de içimden bir ses elimden geleni yapmamı söylüyor.

Eğer hayat bana bir zeytin dalı uzatmaya çalışıyorsa, bunu kabul etmeliyim. Onu kapmak ve biraz zeytinyağı yapmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Hayatım onsuz oldukça yavan.

Kardeşimi beslemek ya da giydirmek için kullanmam gerekirse diye birkaç ay önce açtığım acil durum kredi kartını düşünüyorum. Ya dışarı çıkıp bir kıyafet alsaydım ve görüşmemden hemen sonra iade etseydim?

Elbette, yapılacak en etik şey bu değil, ama çaresizim. Yıllar boyunca benim yaşadığım türden bir şanssızlık yaşasaydınız siz de yapardınız. Küçük kardeşin için daha iyi bir gelecek anlamına geliyorsa.

Üç saat sonra ve iki yüz elli dolar içerideyken, siyah bir etek, beyaz bir bluz ve siyah bir elbise ile binaya geri dönüyorum.

Topuklular. Mağazadaki satış görevlisine saçımı nasıl yapacağımı bile sordum. Düşük topuz önerdi, ben de çıktıktan sonra Google'da araştırdım.

Sanırım iade edemeyeceğim bir tüp ruj ve biraz maskara satın aldım, ancak bunların görünümü tamamlamak için gerekli olacağını düşündüm. Ama ikisi için de eczanede sadece sekiz dolar harcadım, yani bununla başa çıkabilirim.

Topuklu ayakkabılar asansöre kadar tıkırdadı ve kendimi sahtekâr gibi hissetmeme neden oldu. Bana elli yedinci kata çıkmamı ve resepsiyona vardığımda Scarlett'i sormamı söyledi. Sinirlerimi yatıştırmak için asansörde soluklanmayı umuyorum, ama lanet şey saniyeler içinde kata ulaşıyor.

Kapılar beklemediğim bir ofis düzenine açılıyor. Bu binanın lobisi soğuk ve modernken burası hiç de öyle değil. Koyu ahşap zemin ve sıcak ışıklandırma anında daha rahatlatıcı bir his veriyor. Sinirlerimi biraz olsun yatıştırıyor.

Resepsiyonda oturan ve bilgisayarında bir şeyler yazan sarışına doğru yürüyorum. Genç ve güzel bir kadın. Şehirdeki bu şirketler için standart nitelikler olmalı.

Kafasını kaldırıp iki kez bakıyor ama asla gülümsemiyor. "Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

Kaybolan sinirler, taş suratı ve kaba tavırlarıyla aniden geri geldi.

"Merhaba. Scarlett'i görmeye geldim." Küçük bir göz devirmesi yakaladım.

"Beni takip edin."

Ayağa kalktı ve koridorda yürümeye başladı. Topuklu ayakkabılarımla zar zor yetişiyorum. O daha da yükseklerini giyiyor, ama onlarla yürümekte usta gibi görünüyor. O kadar çok masanın ve koridorun arasından geçiyoruz ki, çıkış yolunu asla bulamayacağımdan korkmaya başlıyorum. Sonra bir yan koridordaki birkaç özel ofisten oluşan küçük bir ofiste duruyoruz.

Kendini bana hiç tanıtmayan uzun bacaklı sarışın ön büro görevlisi kadın kafasını kapıdan içeri uzatıyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan uzaklaşmadan önce varlığımı duyuruyor.

Odaya ürkek adımlarla girdiğimde Scarlett'i sıcak bir gülümsemeyle masanın arkasında otururken buluyorum.

"Merhaba Kylie. Bu kadar kısa sürede benimle buluştuğun için çok teşekkür ederim. Otursana." Masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor.

Oturuyorum, elimde üzerinde pek de etkileyici olmayan özgeçmişimin yazılı olduğu tek bir kâğıt var. "Elbette. Bu fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Kâğıda bakarken "Anladığım kadarıyla özgeçmişiniz bu?" diyor.

Buradan kaçma ve çıkış yolunu bulma şansım nedir? Kafamda bir hesap yapıyorum, pes edip özgeçmişimi ona uzatmadan önce virajları ve dönemeçleri hatırlamaya çalışıyorum.

Sırtımda ter birikirken ben acı içinde parmaklarımı birbirine geçirirken o sessizce özgeçmişimi inceliyor.

"Daha yirmi bir yaşındasın," diyor özgeçmişimi incelemeye devam ederken. Ben cevap veremeden devam ediyor: "Diplomanı almışsın. Liseden mezun olamamana ne sebep oldu?"

Derin bir nefes alıyorum. Dürüst olacağım. "Ailem ben on altı yaşındayken ortadan kayboldu. Kardeşim sadece yedi yaşındaydı ve bizi yanına alacak başka aile üyemiz yoktu. Sisteme girmemizi istemedim, bu yüzden yedek vasilik için başvurdum. Tam zamanlı bir iş bulabildiğim ve şehirde ucuz bir yer tutabildiğim için bana verdiler."

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor. "Bu kadar genç yaşta ne kadar büyük bir sorumluluk almışsın. Ve tüm bunlar olurken hala GED'in var mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet, gece dersleri aldım. On sekiz yaşına girdiğimden beri iki işte çalışıyorum. Faturalarımı ödüyorum ama yine de kendim ya da kardeşim için istediğim hayat bu değil."

"Anlıyorum. Ve iş deneyiminiz, daha önce bir iş ortamında çalışmış gibi görünmüyorsunuz."

"Çalışmadım ama çok hızlı öğrenirim. Benim o yaşta yaptığım işi üstlendiğinizde öyle olmak zorundasınız. Geçmişte bu pozisyonda çalışan herkesten daha çok çalışacağım, sizi temin ederim."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bay Monroe asistanı olmak için gereken nitelikler konusunda çok titiz. Diploma yeterli değil."

Bu kıyafetlere harcadığım parayı ve elimden kayıp giden fırsatı düşündükçe panik boğazımda düğümleniyor.

"Kusura bakmayın ama nitelikler listesi geçmişte size yardımcı olmadı. Bu sabah duyduklarıma göre, yanınızda bir asistan tutmayı beceremiyorsunuz. Bunu değiştirebilirim. Başarılı bir CEO ile çıkmaya hiç niyetim yok ve kaybedecek çok şeyim var. Eğer başaramazsam, böyle bir fırsat bir daha gelmez. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistan olacağım. Ve niteliklerim ikimizin arasında kalabilir. Bay Monroe'nun seviyesindeki birinin asistanının özgeçmişine bakmayacağını varsayıyorum."

Vay anasını. Onunla bu şekilde konuştuğuma inanamıyorum. Beni kovmasını bekliyorum ama dudaklarında bir gülümseme belirmediğini görüyorum.

"Azmin hoşuma gidiyor," diyor ve dik oturuyor, "Bay Monroe'nun hemen kovmayacağı bir asistan bulmaya çalışmaktan ne yapacağımı şaşırdım. Adamın sabah kahvesi yerine onunla bir randevu ayarlama derdine düşen diğer kadınlar gibi olmayacağınıza inanıyorum."

"Elbette. Kesinlikle sadece onun taleplerini karşılamak için endişeleneceğim. Beni etrafta dolanırken, bir randevu ararken yakalama şansınız yok."

"Bunu yaptığımı inanamıyorum" -başını sallıyor- "ama işe alındım."

Şu anda çılgılık atabilseydim ve onu korkutmasaydım, bunu yapardım. Koltuğumdan zıplayıp zafer dansı yapmak istiyorum. Vücuduma ağır dozda adrenalin yayılırken kalbim göğsümde çarpıyor. Böyle şeyler benim başıma gelmez. Bir rüyanın ortasındaymışım gibi hissediyorum. Bunun gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyorum. Ama profesyonel davranmalı ve bana bu işi teklif ettiği için tamamen dehşete düşmemiş gibi davranmalıyım.

"Bu fırsat için çok teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Başını salladı, sonra detayları gözden geçirmeye başladı. "Sanırım bugün başlayabilirsin. Evrak işlerinin ve rozetinin hemen halledilmesi gerektiğini İK'ya bildireceğim."

"Ah, kafedeki mesaimin geri kalanı daha var," diye kekeliyorum.

Başını yana doğru eğdi. "Sanırım işi istiyorsun. Bence kafe sensiz de idare edebilir. Beni takip et."

Koridorlarda dolaşırken telefonumu cebimden çıkarıp Miranda'ya bir mesaj atıyorum ve vardiyamın geri kalanında gelemeyeceğimi bildiriyorum. Bu bir tür pislik hareketi mi? Evet, öyle. Ama bir pislik olmak bana bu işi ve Benny'y i üniversiteye gönderme fırsatını kazandıracaksa, o zaman bir pislik olacağım.

Onu takip ettiğimde hızlıca konuşmaya başladı. "Sanırım yılda yüz bin yeterli olacaktır. Bu iş genellikle daha fazla kazandırır ama diplomanız ve iş deneyiminizle bunun makul olduğunu düşünüyorum."

Yüz bin dolar mı? Neredeyse takılıp düşecektim. Bu kadar para için hayatımın geri kalanında tanıştığım herkese pislik gibi davranacağım.

"Bu adil," diye cevap vermeyi başardım.

"İki hafta tatil ve bir hafta hastalık izni alacaksın. 401(k) katkı payını yüzde beşe kadar karşılıyoruz ve harika bir sağlık sigortası planımız var."

401(k)'ye başlayacağım! Ve SAĞLIK SİGORTAM var! Kardeşim hastalanırsa onu doktora götürebileceğimi bilmenin verdiği rahatlamayla ağlamak istiyorum.

Scarlett, *üzerinde Trudy, İnsan Kaynakları Müdürü* yazan bir ofisin hemen dışında durdu. "Pekala, Trudy'nin seninle ilgilenmesini sağlayacağım. İşiniz bitince sizi masanıza götüreceğim. Bay Monroe'nun ofisinin hemen dışında, böylece size her zaman ulaşabilecek."

Bu adamın emrine amade olmak kulağa biraz ürkütücü geliyor. Kendimi neyin içine soktuğumu fark ettiğimde sinirlerim midemde zıplamaya başlıyor. Bu iş için biçilmiş kaftan mıyım? Her şeyin üstesinden gelip gelemeyeceğimi bile bilmiyorum ve bu adam bir öğrenme eğrisine izin verecek gibi görünmüyor.

LINCOLN

Bugün tam bir çöplük yangınına dönüştü. Asistanım dün gönderilmesi gereken çok önemli bir e-postayı göndermeyi unuttu ve hiçbir pişmanlık belirtisi göstermedi. Sonra masama oturdu ve sanki bacaklarına bakmaya çalışmam umurumdaymış gibi elbisesini yukarı kaldırdı.

Benim ilgimi çekmek için etrafta umutsuzca dolaşan bu kadınlardan bıktım. Scarlett'e artık kadın asistan istemediğimi bile söyledim ama bu tamamen ters tepti. Bana tek kazandırdığı, dikkatimi çekmeye aynı derecede hevesli bir eşcinsel adam oldu.

Görünüşe göre, dışarıda bir CEO'nun asistanı olmak isteyen heteroseksüel erkek yok. Bana sorarsan tamamen saçmalık. Maaş harika, yan haklar daha da iyi. Çalışanlarımla ilgileniyorum.

Karşılığında tek istediğim işinizi ciddiye almanız ve zamanınızı pantolonuma girmeye çalışarak geçirmemeniz.

Beni yanlış anlamayın; sikimi güzel bir kadının sıcaklığına batırma hissini seviyorum. Sadece bunu iş yerinde yapmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda bunu yapmakla giderek daha az ilgileniyorum. Çok kolay oldu, kadınlar çok çaresiz.

Paramın kokusunu bir mil öteden alabiliyorlar. Paradan gelen ve benimkine ihtiyacı olmayanlar bile etrafımda sinir bozucu davranıyor. Hepsi onlar için lanet bir oyun. Bir sonraki etkinliklerinde övünmek için en ateşli, en uygun bekarı kim kapabilir?

Adı her neyse, hatasını düzeltmek için bilgisayarına koşmak yerine elimi eteğinin içine sokmaya karar verdiği anda anladım ki

Gitmesine izin vermem gerekiyordu. Ama şimdi buradayım, kendime öğle yemeği alamayacak kadar meşgul olduğum için açlıktan ölüyorum ve sanki milyar dolarlık bir organizasyonun CEO'su değil de bir sekretermişim gibi kendi gelen kutumu inceliyorum.

Nova Sky Havayolları'nın CEO'su olmaktan gurur duyuyorum. Çünkü bunu babamın bağlantıları ya da yıllar önce değiştirdiğim soyadımın gücü olmadan kendi başıma başardım. Kimse başarımdan kendine pay çıkaramaz ve ben de bundan gurur duyuyorum.

Bu ofisteki ünümü biliyorum. Ben birlikte çalışılması imkansız ve kötü tavırları olan korkunç CEO'yum. Hayatlarında bir kötü adam olması herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa bu rolü oynamaktan memnunum. Belki de kötü adam benimdir. Kimse hayatın kolay olduğunu söylemedi ve ben de çalışanlarımı şımartmayacağımdan eminim.

Günümün bir noktasında, asistanımın masasını karıştırmaya, bir sözleşme aramaya başlamıştım ki Scarlett'in yaklaştığını gördüm. Arkasında sadece yeni asistanım olduğunu tahmin edebildiğim bir kadın vardı.

Alıştığım tipik uzun bacaklı, saçları her yerinde mükemmel renkte olan asistanlardan değil, ama çok güzel. Scarlett'e dönüp baktım, artık asistanımın görünüşüyle ilgilenmiyordum.

"Bay Monroe, harika haberlerim var. Yeni asistanınızla tanışın, Bayan Kylie Ricci."

Bayan Ricci elini uzattı ama artık fiziksel temasa izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Her zaman çok uzun sürüyorlar.

"Teşekkür ederim, Scarlett. Bundan sonrası bizde." Dikkatimi yeni asistanıma yönelttim. "Bu karmaşanın içinde bir yerlerde Harvest Brew ile aramızda bir sözleşme var. Ona ihtiyacım var. Bul onu. Ayrıca, öğle yemeği yemedim. Köşedeki kafeye git ve bana buğdaylı hindi al."

Scarlett onun kolunu okşadı ve uzaklaştı. Bayan Ricci orada öylece duruyor, benim ani çıkışım karşısında biraz şok olmuş gibi görünüyordu. Fazla dostça davranırsam yanlış bir fikre kapılacaklarını uzun zaman önce öğrenmiştim. Ve birkaç haftadan fazla sürmeyen her yeni işe alım için hoş geldin diyecek zamanım yok.

"Anladın mı?" Hâlâ uzattığı eline bakarken yüksek sesle soruyorum.

Ne yaptığının farkına varmış olmalı ki kolunu hızla aşağıya çekti. "Evet, Bay Monroe. Sözleşme ve öğle yemeği."

Gözlerimi deviriyorum. Harika. Genç ve tecrübesiz görünüyor. Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok. "Sanırım tüm harcamalarım için size bir şirket kartı verildi?"

Başını sallıyor.

"Kelimeler, Bayan Ricci. Kafa hareketleri yapmam."

"Evet. Bana bir şirket kartı verildi. Aradığınız sözleşmeyi bulur bulmaz öğle yemeğinizi almak için kullanacağım."

"Güzel." Hışımla ofisime döndüm ve kapımı kapattım.

Ofisin dışından bakıldığında cam duvarlar buzlu gibi görünüyor. Ama bu yeni teknoloji sayesinde içeriden her şeyi mükemmel bir netlikte görebiliyorsunuz. Herkese hiçbir şey göremiyormuşum gibi bir izlenim veriyor, oysa aslında her şeyi görüyorum.

Bayan Ricci'nin oturup masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başlamasını izliyorum. Tanrım, ne kadar dağınık. Diğer asistanın ne kadar düzensiz olduğunu nasıl göremedim? Makyajını tazelemekle ve bana kirpiklerini kırpiştırmakla meşguldü.

Şaşırtıcı bir şekilde, Bayan Ricci aradığım şeyi bulmuş gibi görünüyordu. Dik durup eteğini ve bluzunu düzelttikten sonra kapıma doğru yürüdü. Hafif bir tıkırtı duyuldu, zar zor duyuluyordu. Bu beni rahatsız etti. Zaten onu izlemiyor olsaydım, kapının çalınacağını bilseydim bunu nasıl duyabilirdim ki?

Bunu görmezden gelmeye karar veriyorum, eğer asistanım olarak devam edecekse çok daha iddialı olması gerektiği mesajını almasını umuyorum. Birinin ona yardım etmesini bekliyormuş gibi önce sağa, sonra sola bakarken onu izledim.

Scarlett bunu nereden buldu?

Sanki bir şey için yeterince cesaret topluyormuş gibi derin bir nefes alıyor, sonra kapıyı tekrar çalıyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken, "Girin," diye bağıriyorum.

Kapı açılıyor ve kadın yavaşça içeri giriyor. "Bay Monroe, aradığınız sözleşme bende."

Bir dakika boyunca birbirimize baktık. Gözlerinin yeşilin koyu bir tonu olduğunu ve etrafına sim gibi dağılmış ela lekeleri olduğunu fark ediyorum. Böyle özel bir niteliği neden fark ettiğimden emin değilim ama bu beni rahatsız ediyor. Böyle şeylere dikkat etmem.

Kontrat için kolumu uzatmayacağımı anladığında, masama yerleştirmek için gerekli adımları atıyor.

Yine sanki bir şey yapmamı ya da söylememi bekliyormuş gibi önümde duruyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, benden ne istediğinden emin değilim. Gözleri panikle kocaman açılıyor ve sonra geri çekilmeye başlıyor.

"Şimdi gidip yemeğini getireceğim," diyor sesi çatlarken.

Gözlerimi deviriyorum. Onun nesi var böyle? Neden bu kadar yabancıymış gibi davranıyor?

Sözleşmeyi elime alıyorum ve onaylaması için hukuk departmanımıza vermeden önce herhangi bir hata olmadığından emin olmak için üzerinden geçmeye başlıyorum.

Bayan Ricci öğle yemeğimi böldü. Sandviçimi açmaya başlamıştım ki elinde bir kâğıt ve kalemle karşıma oturdu. Biraz şaşırdım.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Bir sonraki adımda ne yapmamı istediğinizi bana bildirmek istersiniz diye düşündüm" diyor usulca.

Onu incelerken başımı yana eğiyorum. "Bunu neden yapayım ki? Takvimimde ne olduğunu söylemek senin işin."

"İlk günüm olduğu için düşündüm de-" diye başlıyor.

"Scarlett'in seni ayarlaması gerekiyordu." diye araya giriyorum.

Kaşlarını indirdi. "O bir şey yapamadan sen onu kovdun. Bir yolunu bulacağım."

Ayağa kalkarken gözlerinde bir miktar nem biriktiğini fark ediyorum. Bana sırtını döndüğünde hayal kırıklığıyla bir nefes çekiyorum.

"Masanın bir yerinde bilmen gereken her şeyi içeren bir klasör var" diyorum.

Başını çeviriyor ve başını sallıyor. "Gidip onu bulacağım ve çalışmaya başlayacağım."

Neden ona yardım ettiğimi bilmiyorum. Normalde, bir asistan kendi kendine başlamayı bile beceremiyorsa, hıyarın tekiyimdir ve acı çekmelerini izlerim. Belki de yüzünde gördüğüm duygular onun için biraz üzölmeme neden oldu.

Yumuşuyor muyum? Bu hiç iyi değil. Bunu yapamam.

Muhtemelen sadece sevişmeye ihtiyacım var. Aylar oldu ve bu beni rahatsız etmeye başlamış olabilir.

Birkaç saat sonra Bayan Ricci yüksek sesle kapımı çaldı. İçeri girdiğinde, kendinden daha emin bir tavrı vardı. Kendinden daha emin görünmesini sağlayan şeyin ne olduğundan emin değilim.

"Saat üçteki toplantınızın zamanı geldi," diyor küçük bir gülümsemeye.

"Hemen geliyorum."

Ayağa kalkıp takım elbisemin ceketini aldım ve kollarımı ceketin içine soktum. Kollarımı düzeltip düğmelerimi ilikledikten sonra başımı kaldırıp Bayan Ricci'nin hâlâ kapımda olduğunu görüyorum.

Biraz kızgınlıkla yanından geçip gidiyorum. Flörtleşme şimdi mi başlıyor? Net değerimi Google'da arattı ve şimdi de kıcıma yapışmaya mı karar verdi? Diğerleri gibi olduğu anlaşılıyor.

Köşeyi dönüp CFO ve COO'mun güldüğü konferans odasına giriyorum.

Masanın başına oturduğumda CFO'm Roy rahat bir tavırla, "İşte geldi," diyor.

"Bizi ektiğini düşünmeye başlamıştık," diye ekliyor Carson.

Saatime bakıyorum ve üçü beş dakika geçtiğini fark ediyorum. Toplantılara hiç geç kalmam. Bu nasıl oldu? Vücudum anında yanıyor

öfkeyle. Sandalyemde döndüğümde asistanımı odanın köşesinde kıpkırmızı yanaklarla otururken buldum.

"Özür dilerim. Konferans odasının nerede olduğunu bilmiyordum. Sizi çağırmadan önce orayı bulup suları ve kahveyi hazırlamam birkaç dakikamı aldı."

"Sorun değil. Bu kat labirent gibi," diye araya girer Roy. "Kimse ilk gününde mükemmel değildir. Değil mi Lincoln?"

Sesindeki tonu duyuyorum. Bana kadını rahat bırakmamı söylüyor. Ben insanlara mola vermem. Kimse bana mola vermedi. Onu anında kovmaktan beni alıkoyan tek şey, bir günde iki asistanı kovmuş olmamın ne kadar kötü görüneceğini bilmek.

"Artık nerede olduğunu biliyorsun. Bir daha olmasına izin verme," diye uyarıyorum.

Roy bana ters ters bakıyor ama bugün onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. Gevşemem ve hıyar gibi davranmayı bırakmam gerektiğini söyleyeceğini biliyorum. Bunu bana her gün söylüyor. Hiç dinlemiyorum, bu yüzden ne zaman rahatlayacağını bilmiyorum.

Adamlara dönmeden önce, yemin ederim gözlerine yansıyan saf nefreti görüyorum. Bu beni biraz şaşırtıyor çünkü asistanlarımın gözlerinden yansıyan şehvete alışkınım. Eminim sadece hayal görüyorum çünkü hepsi aynı. Belki de ilk gününü berbat ettiği için bir anlığına utanmıştır.

Her iki durumda da kafamdan silkeliyor ve toplantıyı başlatmaya odaklanıyorum.

KYLIE

Patronum hayatımda karşılaştığım en büyük pislik. Bunu söylerken abartmıyorum bile. Ne tür bir insan diğer insanlara bu kadar az saygılı davranır?

Bütün gün tam bir kasırga gibiydi. Beni onun suratına bir tokat atıp çekip gitmekten alıkoyan tek şey, paranın ve sağlık sigortasının hayatımızı değiştireceğini bilmek. Hayatını olabildiğince kolaylaştırmayı Benny'ye borçluyum.

Komşum Angela'ya gizlice bir mesaj atmayı başardım ve ona her zamankinden daha geç evde olacağımı ve Benny'ye haber vermesini söyledim. Angela seksenli yaşlarında ve çok tatlı bir İtalyan göçmen dul. Çivi gibi serttir ve hayatı boyunca cehennemi yaşamış ve geri dönmüştür. Durumumu öğrendiği anda beni kanatları altına aldı ve ne zaman çalışmam gerekse Benny'ye bakmak için yanımda oldu.

Benny on iki yaşına geldiği için artık bir bakıcıya ihtiyacı yok ama yine de yemek getiriyor ve elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyor. Bu akşam eve geldiğimde Benny'nin iyi beslenmiş ve ödevlerini yapmış olacağına dair bana güvence verdi.

Bu arada, saat altı oldu ve Bay Monroe hâlâ ofisinde çalışıyor. Eminim çalışanların çoğu evlerine, ailelerine gitmek ya da happy hour'da arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıkmıştır. Her gece geç saatlere kadar çalışıyor mu bilmiyorum, ama Scarlett'in bana o gidene kadar kalmamı söylediğini hatırlıyorum. Bu Benny ve benim için bir alışma süreci olacak.

Bilgisayarını kapatıp bürosundan çıktığında saat yediydi.

Bana veda bile etmeyeceğini anladığım için arkasından sesleniyorum: "Yarın görüşürüz, Bay Monroe."

Sık kafalı arkasını bile dönmüyor. Sadece elini havaya kaldırdı. Hayal

kırıklığıyla bir nefes çekiyorum ve eşyalarımı topluyorum.

Metroda, Scarlett'in bana, bütün asistanlarının adama karşı salyalarını tutamadıklarını ve sonunda pantolonuna girmenin bir yolunu bulmaya çalıştıkları için kovulduklarını söylediğini düşünüyorum.

Adam yakışıklı mı? Evet. Muhteşem biri. Sanırım bu sabah onu ilk gördüğümde nefesim kesildi. Koyu renk saçlarının yanları kısa, tepesi uzun ama mükemmel, doğal bir dağınıklık içinde şekillendirilmiş. Yüzündeki kirli sakal ona biraz hırçınlık katıyor. Gözleri ise ela ve altın renginin kahverengi parçalarla büyüleyici bir karışımı.

Ama ağzını açtığında bunların hiçbirinin önemi kalmıyor. Adam kendi dünyasında yaşıyor gibi görünüyor, herkesin ona boyun eğmesi ve üzerinde yürüdüğü zemine tapması gerektiğini düşünüyor. Yine de asistanları ona aşık olduğunda sinirleniyor ve onları kovuyor.

Neden burada olduğumu ve neden onun saçmalıklarına katlanmam gerektiğini kendime hatırlatmak için bir mantra bulmam gerekebilir.

Metro bizim mahalleye ulaştığında iniyorum. Harlem'de yaşıyoruz, Benny için pitoresk bir yetiştirme tarzından çok uzak ama gücümüz ancak buna yetiyor. Apartmanımız eski ve çok fazla hamamböceği var ve bunlar dairemizin her yerinde boy göstermeyi seviyor.

Bahse girerim Bay Monroe nerede yaşadığını öğrenirse beni anında kovar. Onun için çalışıyor olsam bile, benim türümden biriyle ilişki kurmak muhtemelen ona yakışmaz.

Anahtarı kilidimize soktum ve beş kez salladım, bu günlerde kilidi açmak için bir numara gibi görünüyor, sonra anahtarı sağa çevirdim. Kapının gıcırtısı iki yatak odalı küçük dairede yankılanıyor. Bunu kendi ev güvenlik sistemimiz olarak görüyorum. Beni uyandırmadan kimse ön kapıdan geçemez.

"Benny?" Anahtarlarımı sallanan ahşap mutfak masasının üzerine fırlatırken bağıriyorum. "Özür dilerim, geciktim."

Birkaç dakika sonra, yüzünde yorgun bir ifadeyle odasından sendeleyerek çıkıyor. Beni gördüğü anda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen ne giyiyorsun böyle?"

Kıyafetime bakıyorum, böyle giyindiğimi tamamen unutmuşum.

Kollarımı kocaman açtım. "Sürpriz! Bir iş buldum."

Beni mutfağa kadar takip ediyor, orada Angela sayesinde benim için bir tabak lazanya artığı buluyorum. Buzdolabından çıkarıp mikrodalgaya koyuyorum.

"H-h-h-h-h-nasıl?" diye soruyor masaya otururken.

Yemeğin ısınmasını sabırsızlıkla bekliyorum, gün boyunca açlık hissetmişim. Öğle yemeği yemeye bile fırsatım olmadı.

"Bugün başıma çok çılgınca bir şey geldi," diye başlıyorum. Ona Scarlett'le karşılaşmamı ve görüşme için yeni giysiler almak zorunda kalışımı anlattım. Lazanyayı bitiriyorum ve masanın altında topuklu ayakkabılarımı tekmeliyorum. "Bu hayatımızı değiştirecek, Benny. Sonunda sağlık sigortamız var ve maaşı da inanılmaz."

"İşe hep geç mi gidiyorsun?" diye soruyor tereddütle.

Ailemiz kaybolduğundan beri Benny'nin kekemeliği var. Sigortamız olmadığı için onu kimseyle görüştüremedim. Ama şimdi, belki onunla çalışabilecek birini bulabilirim. Gerçekten hiç arkadaşı yok. Konuşmaya çalıştığında hepsinin güldüğünü söylüyor, bu yüzden okulda mümkün olduğunca az konuşuyor.

İç çekiyorum. "Bilmiyorum dostum. Belki. Her akşam makul bir saatte evde olmak için elimden geleni yapacağım ama söz veremem. Ama bu bizim için iyi. Bu her şeyi değiştirir. Daha iyi bir yer bulabiliriz. Üniversite için kenara biraz para bile koyabilirim."

Gözlerini hızla kaçırıyor. "Üniversite için fazla... fazla... aptalım."

Çatalımı tabağıma bırakıyorum. "Hey. Kendin hakkında böyle konuştuğunu duymak istemiyorum. Kekeleyenin ne kadar zeki olduğunla bir ilgisi yok. Sen çok zekisin ve iyi notlar alıyorsun. İstedğin her şeyi yapabilirsin. Bundan emin olacağım."

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor ama bana tam olarak inanmadığını söyleyebilirim. Ayağa kalkıp odasına geri dönüyor ve beni mutfakta yalnız bırakıyor.

İşte bu kadar. Yarın bir saniye bile boş vaktim olduğunda ilk işim sigorta bilgilerimi almak ve onu göreceğ birini bulmak olacak. Kekemeliğini yenmesi için ona yardım etmenin bir yolu olmalı.

Onun böyle acı çektiğini görmek istemiyorum. Yaşlandıkça kendine olan güveni azalıyor. Dışarıda olmalı, arkadaşlarıyla oynamalı. Onun yerine odasında kalıp kitap okuyor. İyi bir kitap okumaktan yanayım - hatta bazen sesli olarak dinliyorum - ama hayatında dengeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Artık çalışma saatlerimin farklı olacağını fark ettim. Okullar kapandığı için sabah beşte işe gidip birde çıkmak güzeldi. Eve geldiğimde Ben sadece birkaç saattir uyanık olurdu. Şimdi bütün öğleden sonra ve akşam yalnız kalabilir. Anladığımız bir şey var ki o da bize dağıtılan eller. Çoğu çocuktan çok daha hızlı büyümek zorunda kaldı, on yaşına kadar kendi başına olmayı öğrendi.

Bu her zaman adil değildir, ancak başka seçeneğiniz olmadığında, bunu kabul etmeli ve yolunuza devam etmelisiniz.

LINCOLN

Biranın ilk yudumu soğuk ve zahmetsizce iniyor. Damarlarıma dolan ve ruhumdaki donuk ağrıyı yatıştıran anlık bir rahatlama gibi. Bugün boktan bir gündü ve pek arkadaş havamda değildim ama arkadaşlarım bir şeyler içmek için buluşmak üzere mesaj attılar.

Onlar lanetlendiğim gerçek ailem dışında sahip olduğum tek aile, bu yüzden elimden geldiğince onlara zaman ayırmaya çalışıyorum. Gerçi Sawyer ve Dean bu gece gelemediler, yani sadece dördümüz varız.

"Bu ekşi bakış da neyin nesi?" Roman birasını bırakırken soruyor.

Roman dünya çapında bir dizi başarılı otelin sahibidir ve sık sık şehir dışına çıkar. Onunla Columbia Üniversitesi'ndeki ilk yılımda tanışmıştım, tıpkı çetenin geri kalanı gibi.

Benimle konuştuğunu fark edene kadar Colton ve Walker'a

bakıyorum. "Suratımda ekşi bir ifade mi var?" diye soruyorum.

"Her zamankinden daha fazla," diye yanıtlıyor. "Ne oldu?"

Sırtımı dikleştirip başımı önce sola sonra sağa çevirerek artan gerginliğimi biraz olsun azaltmaya çalışıyorum. "İşle ilgili bir durum."

"Vay be, tüm detaylar için teşekkürler," diye takılıyor Walker. "Detaylandırmaya ne dersin?"

Walker şehirdeki büyük bir firmada avukatlık yapıyor. Ben de dahil olmak üzere kimsenin bulaşmak istemeyeceği bazı güçlü insanları temsil ediyor.

"Neden bu kadar önemsiyorsunuz? İş her zaman baş belasıdır," diye karşılık veriyorum.

"Buna sohbet deniyor," diye araya giriyor Colton. "İçki içmek için buluşmamızın tek amacı da bu zaten."

Colton, altı kişi arasında en yakın olduğum kişi. Kendisi onkoloji doktoru ve böylesine hassas bir kariyere olan bağlılığına hayranım.

Beni konuşturmayı ona bırakın.

"Tamam, konuşacağım. Ama sadece beni rahat bırakmanız için," diyorum. "O sadece benim asistanım."

Roman gözlerini deviriyor. "Yine sana asılmaya mı çalıştı?"

Onun sözleri karşısında kaslarım gerildi. "Sabahki asistanım yaptı ama onu kovdum. Şimdi yeni asistanımdan bahsediyorum."

"Başka bir asistanı kovduğun gün yeni bir asistan mı aldın?" Walker şok içinde sorar. "Sanki o kadar çabuk atlatıyorsun ki artık onları yedekte tutuyorlar."

Ben ona ölüm bakışları atarken Colton ve Roman gülüyor. Bunun benim için hassas bir konu olduğunu biliyorlar. İmajımı önemsiyorum ve çalışanlarımdan faydalanan bir pislik olarak algılanmak istemiyorum. Tek gereken, onu reddedip gönderdikten sonra itibarımı zedelemeye karar verecek bir acınası kadın.

"Rahatla dostum. Sadece seninle dalga geçiyoruz." Colton koluma bir yumruk attı. "Bu yeni kızda seni rahatsız eden ne? Daha ilk günden gözlerini dikti mi?"

"Hayır, çekingen ve utangaç. Her zamanki asistanlarımdan tam tersi ama bir o kadar da sinir bozucu. Ayrıca onda farklı bir şeyler var. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Bir de bugünkü toplantıma geç kalmama neden oldu. Beni aldığı anda başlangıç saatini birkaç dakika geçmişti bile."

Herkes yüzünü buruşturdu. Geç kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirler.

"Bunun için onu hemen kovmadığınıza şaşırdım." Roman gülüyor.

"Roy ve Carson toplantıda olmasaydı muhtemelen kovardım. İlk günü olduğu için önemli bir şey değilmiş gibi davrandılar."

Colton ısrarla, "Ama onun ilk günüydü," diye cevap veriyor. "İlk gün her şeyi tam olarak yapamadığı için birini asla kovmam. Her işin bir öğrenme eğrisi vardır."

"Sen çok mükemmeliyetçisin. Hayatta her şeyin böyle olması gerekmediğini öğrenmelisiniz. İnsanlar insan ve hepimiz hata yaparız," diye ekliyor Walker.

Onun için söylemesi kolay. O benimki gibi bir anne babayla büyümedi. Mükemmellik zorunluydu. Mükemmel olmadığınızda neler olduğunu ilk elden öğrendim. Bu içime o kadar işlemiş bir şeydi ki bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Buraya gerginliği azaltmaya geldim, arttırmaya değil," diye sertçe cevap veriyorum. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Roman'ın geçen gece maçı kazandıracak basketi nasıl kaçırdığı gibi."

Gözlerinin kararmasını izlerken biramın üzerinden gülümsüyorum.

"Siktir git dostum. Sana son saniyede tanıdığım birini gördüğümü söylemiştim. Dikkatim dağıldı."

"Şuttan hemen önce potadan başka bir yere bakarak ne halt ediyordun?" Colton soruyor.

"Artık bunun hakkında konuşmayacağım. Bir dahaki sefere içinizden biri çuvalladığında aynısını size yapacağımdan emin olabilirsiniz," diye takılıyor.

Bazıları birbirimizle tuhaf bir ilişkimiz olduğunu düşünebilir. Çok fazla takılma ve şaka var ama günün sonunda birbirimiz için her şeyi yaparız. Kimse bu adamlara bulaşıp paçayı kurtaramaz ve biliyorum ki onlar da benim için aynı şeyi hissediyor.

Gerçek beni görmelerine izin verdiğim tek insanlar onlar. Kolay kolay güvenmem. Bunun nedenleri hakkında konuşmak istemiyorum. Bu adamlar bile yetiştirilme tarzımın nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorlar - muhtemelen bunu mezara götüreceğim.

Birkaç saat sonra işi bırakıyorum ve şoförüne beni eve bırakması için mesaj atıyorum. New York'un işlek caddesine çıktığım anda siyah araba park edilmiş ve beni bekliyor.

"Merhaba Bay Monroe," diyor şoförüm George, kapımı açarken beni gülümseyerek selamlıyor.

"George." Ona başımı sallıyorum ve aracın içine giriyorum.

Kapı kapanır kapanmaz başımı koltuğa yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Son birkaç aydır uyku bir türlü gelmiyor. Geceleri uzandığımda gergin ve huzursuz hissediyorum. Bu bana zarar vermeye başladı.

Şu anda tek istediğim yatağım ama başımı yastığıma koyar koymaz uykunun kolay gelmeyeceğini biliyorum.

KYLIE

"Buyurun Bay Monroe," diyorum yeni demlenmiş kahvesini masasına koyarken.

Ayağa kalkıyorum ve biraz yukarı kalktıktan sonra kalem eteğimi aşağı çekme dürtüsüne direniyorum. Hâlâ bu kıyafetleri giymeye alışmaya çalışıyorum. Elimde olsa bu ofiste tayt ve sweatshirt ile dolaşırdım.

İkinci haftamın başındayım ve kendimi hâlâ sudan çıkmış balık gibi hissediyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Bayan Ricci, bu kahve sıcak," diyor sert sesi küçümseyerek. "Sıcak kopi luwak sipariş ettiğime inanmıyorum."

Bu adam kahve konusunda tam bir züppe. Bu sabah kahvesini nasıl sevdiğiyile ilgili saçma sapan talepleri vardı. O tür kahveyi Google'da arattım ve kilosu 400 dolarmış. Bu delilik!

"Özür dilerim efendim. Tam olarak yüz doksan beş derece olmadığını fark etmemiştim. Tekrar deneyeceğim." Kahveyi aldım ve kendi küçümseme bakışımla onun gözlerine baktım. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Size komik olmanız için para ödemiyorum Bayan Ricci," diye cevap veriyor, tıpkı diğer her şeyi gibi etkili ve kırılmış bir tonda.

"Tabii ki hayır. Özür dilerim."

"Biliyorsunuz," diyor ben uzaklaşmadan, "kopi luwak bir lezzettir. Asya palmye misk kedisi sadece en iyi kahve kirazlarını yer. Sindirimleri kahve çekirdeğini parçalamıyor, bu yüzden onu ormanın zeminine atıyorlar. Çekirdekler yerden elle toplanır."

Bu kahvenin neden bu kadar pahalı olduğunu anlamaya çalışırken yüzümde hissettiğim tiksintiyi gizleyebileceğimden emin değilim. "Yani bir hayvanın kıcına girmiş kahve çekirdeklerini mi içiyorsun?"

Bunun kulağa neden çekici geldiğini anlayamadığımı kavrayamamış gibi gözlerini deviriyor ve bilgisayarına odaklanmaya devam ediyor.

Uzaklaşmadan önce yumruklarını sıkarken ön kollarına bir bakış atıyorum. Kolları sıkışmış ve sinirlendiğinde daha da belirginleşen harika damarları var. Gerçekten de gereksiz yere yakışıklı. Kimsenin onun kadar iyi görünmeye hakkı yok. Onun kişiliğine sahip birinde harcanması çok kötü.

Geçen sefer kahve demlenirken tuvalete koştum, bu da kahvesinin onun kadar haşlayıcı olmamasına neden olmuş olabilir.

Kendime not: Kahveyi doğrudan patronuma götüreyim ki mükemmel sıcaklıktaki kaka çekirdekleri arzusunu karşılayamadığım için gazabına uğramayayım.

Yeni bir demlik yaptıktan sonra, yeni kahve fincanını yere koyuyorum ve bir yudum almasını bekliyorum.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Masama dönmeden önce kahvenizin tam kıvamında olduğundan emin oluyorum," diyorum toplayabildiğim en sahte gülümsemeyle.

Bu işe ihtiyacım var ve kendime olan saygımla kardeşimin ihtiyacı olan hayatı sağlamak arasında ince bir çizgide yürüyorum.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve fincanı alıp ağzına götürürken bana sabitleniyor. Bir yudum alırken dolgun dudaklarının fincana nasıl bastırıldığını fark etmeden edemiyorum. Gerçekten de yumuşak ve dolgun görünüyorlar ve sanki bir kadının vücudunu çok iyi tanıyorlar.

"Daha iyi. Her sabah günümü özetlemeyi severim. Git kendini topla. Beni fazla bekletme."

Ondan alabildiğim tek şey bu. Bu topuklularla koşma becerime daha fazla güveniyor olsaydım, masama koşarak giderdim. Ama çok hızlı hareket etmeye kalkışırsam yüzümü yere, kıcımı havaya kaldıracağımı biliyorum.

Dizüstü bilgisayarımı almak için tempolu bir yürüyüşle yetiniyorum. Rekor bir sürede ofisine geri döndüm, ancak nefesim kesilmişti ve her yerim terliyordu

Şimdi. Bu kısa yürüyüş beni bu kadar yorduysa spora başlamam gerek. Bunu, muhtemelen hiçbir zaman yapılmayacak bitmek bilmeyen işler listesine ekleyeceğim.

Elinde kahvesiyle arkasına yaslanırken masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Saat dokuzda Steel Inc'den Bay Jeffreys ile bir toplantınız var. Konferans salonunu hazırladım ve projektörü sunumu için hazırladım. Bu sizi öğle yemeğine kadar götürür, bugün canınız ne istiyorsa onu sipariş edeceğim. Saat 1'de pazarlama departmanı ile East Coast Air'in yeni reklam kampanyasıyla rekabet etmek için fikirlerini gözden geçireceğiniz bir toplantınız var."

Bir numaralı rakibi East Coast Air'den bahsedince hırladı. İnsanların gerçek hayatta hırladığını bile bilmiyordum. Bunun sadece kitaplarda olduğunu sanırdım.

"Saat üçte muhasebenin ay sonu rakamlarını dinlemek için bir telefon görüşmen var, sonra da akşam yönetim kuruluyla yemek yiyeceksin."

Yapacak gerçek bir işi varsa, bunu yapmak için programında nereden zaman bulduğunu anlamıyorum. Ve bu haftanın diğer günlerine kıyasla bugün onun için ılımlı bir gün gibi görünüyor.

"Konferans odasında taze kahve ve yiyecek olduğundan emin ol. Etkileyici bir şeyler."

Saate bakıyorum. Saat sekiz buçuk. Önümüzdeki otuz dakika içinde oraya nasıl yiyecek ve taze demlenmiş kahve götürebilirim ki?

"Bu yiyecekleri nereden almamı istersiniz?" Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Bana sanki az önce çatalın ne olduğunu sormuşum gibi bakıyor. "Burası New York, Bayan Ricci. Her yerde yemek var. Muhakeme yeteneğinizi kullanın."

Dudaklarım bastırılmış bir hayal kırıklığıyla seğiriyor. "Elbette Bay Monroe. Otuz dakika içinde etkileyici bir şeyler bulacağım. Önceden haber vermeye gerek yok."

Bir kaşını kaldırdı. "Bir yolunu bulacağınıza inanıyorum."

Ofisinden çıkarken keskin bir nefes alıyorum. Eğer bu işe ihtiyacım olmasaydı, ona bu belirsiz isteğini tam olarak nereye sokabileceğini söyledim ve bunu yapmak için zamanım olmazdı.

En yakın fırından kruvasan, simit ve poğaçaya alıp döndüğümde, Bay Jeffreys ve çalışanları sarışın resepsiyonistimiz tarafından konferans salonuna götürülüyordu.

Onları konferans odasına kadar takip ediyorum ve pencerelerin yanındaki dolaptan tepsileri çıkarıp yiyecekleri düzenlemek için hızlıca çalışıyorum. Bunu yaptıktan sonra, odanın köşesinde duran süslü ekipmanla kahveyi demliyorum.

Neyse ki odadaki koltuklara tek tek suları yerleştirmiş ve projektörü çalıştırmıştım. Her iki durumda da, kahve fincanlarını çıkarmaya çalışırken Bay Monroe'nun yüzündeki belirgin kızgınlık ifadesini yakalıyorum.

Kendinden başka bir şey düşünmeyen kendini beğenmiş bir pislik olması benim suçum değil. Bir toplantıdan otuz dakika önce aklına büyük bir fikir gelmiş olması, müşteriler gelmeden önce bunu fiziksel olarak gerçekleştirebileceğim anlamına gelmiyor.

Başarısızlık hissinin beni çok fazla etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, ama aniden ağlama dürtüsü beni vuruyor. Bu işin böyle olmasını beklemiyordum. Farklı bir şekilde zorlayıcı olacağını düşünmüştüm, mesela dili anlamamak ya da üniversite diploması olmadan yetersiz hissetmek gibi.

Bu tamamen farklı. Sanki biri bilerek başarısız olmanızı sağlamaya çalışıyor. Sanki siz onları memnun etmek için elinizden gelen her şeyi yaparken panik halinde koşuşturmanızı izlemekten zevk alıyorlarmış gibi.

Yüzümde zoraki bir gülümsemeyle arkamı dönerken boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Kesin olan bir şey var: Bay Monroe gibi bir adamın beni ağlarken görmesine asla izin vermeyeceğim.

Toplantı bittikten sonra her şeyi temizlemek için geri çekiliyorum. Seçtiğim yiyecekleri afiyetle yediler, bu yüzden onaylamayan bakışlarına rağmen bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Tıpkı kılavuzda belirtildiği gibi toplantı notlarını yazmak için masama geri dönüyorum. Konuşulan bazı şeyler tamamen kafamı aşıyordu. Bu uçaklara giren çelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onlara ayak uydurmak için elimden geleni yaptım ama her şeyi anlamamın mümkün olmadığını biliyorum.

Günün sonunda, bu notları yazmaya çalışırken neredeyse birkaç kez ağlayacaktım. Tamamen kendimde değildim. Bay Monroe'ya gönderdiğim e-postayı gönder tuşuna basıyorum ve uzun, derin bir nefes alıyorum.

Eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Bu akşam altıda bir yemeği var, bu yüzden makul bir saatte yola çıkması gerekiyor. Henüz maaşımı almadım ama ilk maaşımın tüm bunlara degeceğini biliyorum.

Öğle tatilimde Benny'ye bir konuşma terapistinden randevu almayı bile başardım. Bunu yapabilmek Bay Monroe'nun sert sözlerini anlamsız kılıyor.

Bu pozisyonla ilgili dosyanın daha fazlasını okurken, üzerimde karanlık, beliren bir varlık hissediyorum. Yüzünde o belirgin kaş çatma ifadesi var. Bu onun tek bakışı mı yoksa işimde o kadar başarısız mıyım hâlâ anlayamıyorum.

"Bayan Ricci, toplantı notlarınızı neden zar zor takip edebildiğimi açıklamak ister misiniz?"

Elindeki kâğıda bakıyorum. Nabzım kulaklarımda çınlarken dudağımı ısıyorum. "Kılavuzdaki talimatlara uymaya çalıştım."

Sert bir şekilde nefes verir. "Onları doğru takip etseydin, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Ben sadece o toplantılarda kullanılan terminolojiyi öğrenmeye çalışıyorum. Bu sektördeki jargon hakkında pek bir şey bilmiyorum. Daha iyi olacağım, söz veriyorum."

Cevabımdan etkilenmemiş görünüyor. "Sana daha iyi olman için para ödemişim. Sana ilk seferde doğru yapman için para ödüyorum. Eğer bu meydan okumaya hazır değilsen, kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Ofise girerken çenem yere çarpıyor, sanki az önce şirketindeki pozisyonumu bu kadar rahat bir şekilde tehdit etmemiş gibi. Buraya ait olmadığım, yeterince zeki olmadığım hissi yeniden göğsümde yükseliyor.

Anlamıyorum. Tüm bu işi nasıl yapacağımı onun yönlendirmesi olmadan kendim öğrendim. İşi yapabilmem için bir beklenti olduğunu anlıyorum, ama bu herhangi bir asistanın ikinci haftada bildiği bir şey olamaz.

Kendimi bu sektöre entegre etmem zaman alacak. Bir gecede olmayacak.

Gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor ve bir öfke patlaması ortaya çıkıyor.

Çoğu insanın yirmi bir yaşında atlattığından daha fazlasını atlattım. Henüz bir yaşındayken bir çocuk büyüttüm ve derslerime devam ederken bizi sokaklardan uzak tutmayı başardım. Aptal değilim ve bu işi yapamayacağımı ima etmesine izin vermeyeceğim.

Sandalyemden kalktım ve yenilenmiş bir güven duygusuyla ofisine girdim. Ben içeri girdiğimde telefonla konuşuyordu ve izin istemeden oturuşumu izlerken çenesi gerildi.

"Sizi sonra arayayım," diye telefona bağıyor ve sonra dik oturuyor. "Bayan Ricci, daha önce ne tür bir şirkette çalıştığınızdan emin değilim ama ben telefondayken ofisime dalmanız hiç yakışık almıdı."

"Ben aptal değilim," diye araya giriyorum.

Beni doğru duymamış gibi gözlerini kısarak bakıyor. Bunu yaparken gözlerinin kenarlarında oluşan çizgileri fark etmeden edemiyorum. Bu onda hoş bir özellik.

"Pardon? Size ne zaman aptal dedim?"

"Bunu ima ettiniz efendim. Bu sektörün dilini birkaç hafta içinde anlamamı beklemek tamamen mantıksız. Çelikten ya da uçakların nasıl yapıldığından haberim yok. Burun konisinin ya da gövdenin ne olduğunu bilmiyorum. Galvanizli çeliğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ve bunlara hiç maruz kalmadan bunları bilmemek beni beceriksiz yapmaz."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda sandalyemden düşüp ölmüş olurdum. Kovulmak üzere olduğumun farkına varıyorum. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başladım. Benny için artık sağlık sigortası yok, daha güzel bir yere taşınma ihtimalim yok, üniversite için birikimim yok.

Ben ne yaptım ki? Dilimi ısırmalı ve beni istediği kadar aşağılamasına izin vermeliydim. Bu iş hayatımızı değiştirebilirdi ve ben koca ağızımla bunu mahvetmek zorunda kaldım.

Kaçınılmaz kelimelerin ağzından dökülmesine hazırlandım. Benden önce her asistana söylediği iki kelime. Farklı olacağını sanmıştım.

"Hepsi bu kadar mı Bayan Ricci?" Sesi kafamdan geçen düşünceleri kesiyor.

Ne dediğini anlamaya çalışırken gözlerimi hızla kırıştırıyorum. "Özür dilerim, efendim?" "Öyle mi. Bu kadar mı? Hepsi bu mu? Yoksa telefon görüşmeme geri dönebilir miyim?"

"BEN... BEN..." Ne olduğundan emin olamadığım için kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Evet, elbette. Bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım."

Başını sallıyor, ilk kez beni gerçekten kabul ediyor. Fikrini değiştirmeden önce sandalyemden fırlayıp koşarak masama dönüyorum. Onunla bu şekilde konuştuktan sonra beni gerçekten kovmayacak mı?

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Belki de beni kovmak için gün sonuna kadar bekliyordur. Böyle bir şey var, değil mi? Sanırım filmlerde görmüştüm.

Ofisinden çıktığında saat beşi geçiyordu. Saçları hafif dağınık, sanki son birkaç saattir çalışırken çekiştiriyormuş gibi. Tuhaf bir şekilde midemi biraz bulandırıyor.

Bedenim tam bir hain. Beni kovmak üzere olan bir adamdan nasıl etkilenebilir?

Masama uğrayıp kıcıma tekme basmak yerine, hiçbir şey olmamış gibi doğruca asansörlere doğru yürüyor.

Toplantı notlarımı karıştırmama ve patronumun arkasından konuşmama rağmen işimi korumayı başarabildim mi? Aynı patron bu ay üç asistan değiştirdi bile.

Eve dönüş yolu boyunca beni neden kovmadığını anlamaya çalıştım. Sonra kafama dank etti. Bunu insan kaynaklarına yaptıracak. Bahse girerim onları çoktan aramıştır. Harika. Şimdi bu gece gözümeye uyku girmeyecek.

LINCOLN

Her sabah mutlaka egzersiz yapıyorum. Bazı günler beş millik bir koşu; diğer günler ise yüzmek.

Bugün canım ağırlık kaldırmak istedi. Bu benim en sevdiğim egzersiz türlerinden biri. Kaslarım durmam için bağırırken hissettiğim acıyı seviyorum. İşte o zaman, yanmayı takip eden her tekrarın değişimin gerçekleştiği an olduğunu anlıyorum. Kaslarım bir kez daha yapamayacağını söylediğinde, onları daha da zorluyorum.

Dün gece asistanımın sözleri kafamda yankılanırken bir o yana bir bu yana dönüp durdum. İtiraf etmeliyim ki beni çok şaşırtmıştı. Asistanlarımdan hiçbiri bana karşılık vermemişti. Her ne kadar ona haddini bildirmek istesem de, iyi noktalara değindiğini fark ettim.

Toplantılarda konuşulanlar hakkında hiçbir şey bilmezken ondan istediğim düzeyde toplantı notları almasını bekleyemem. Bugün bunu düzeltmeyi planlıyorum.

Bayan Ricci'nin masasının önünden geçerken, "Beş dakika içinde ofisimde buluşalım," diye emrediyorum.

Beş dakika sonra ofisime girdiğinde hayalet görmüş gibi görünüyor. Asistanlarımdan benden bu kadar korkmasına alışık değilim. O alışılmadık biri.

"Evet, Bay Monroe?" dedi titrek bir sesle. "Bugünkü

tüm toplantılarımı iptal ettim."

Gözleri kocaman açıldı. "Neden efendim?"

"Çünkü sizi küçük bir geziye çıkaracağım." Ayağa kalkıp ceketimi ilikliyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Saha gezisi mi?"

"Evet. Dün iyi bir noktaya değindin. Sektör hakkında hiçbir şey bilmiyorsan senden doğru düzgün not almanı bekleyemem. Bugün bu değişecek."

"Nereye gidiyoruz?"

"JFK Havaalanı," diye cevap verdim. "Sana şirketimiz hakkında bir iki şey öğreteceğim. Hadi gidelim. Şoförüm aşağıda bekliyor."

Topuklu ayakkabılarıyla ofisimden koşarak çıktı. Yemin ederim, bunu her yaptığında, ısırp yüzüstü yere düşecekmiş gibi görünüyor. Hangi cehennemden geldi bu? Sanki daha önce hiç topuklu giymemiş gibi.

Dışarıda, şoförümün beklediği kalabalık şehir caddesine doğru yürüyoruz.

"Günaydın Bay Monroe," diye selamlıyor bizi, cipin kapısı çoktan açılmış.

"George. Teşekkür ederim. Bu benim asistanım, Bayan

Ricci." "Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi."

"Merhaba George," diye nazikçe cevap veriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kolumu sallayarak önce onun binmesini işaret ediyorum. Beceriksizce gülümsüyor, sonra arka koltuğa tırmanıyor - pek de becerikli olmadığını eklemeliyim.

JFK'ye giderken telefonumdan e-postalarımı cevap veriyordum. Günümü bu şekilde geçirmek pek uygun değil ama içimden bir ses çaba göstermem gerektiğini söylüyor. Belki onu hızlandırabilirsem, bir aydan daha uzun ömürlü bir asistanım olur.

Kalkış kapısına vardık ve George'a bizi birkaç saat içinde varış kapısından almasını söyledim. Aklıma gelen her şeyi gözden geçirirken havaalanından geçmek için yeterli zamanım olsun istiyorum.

İçeri girdikten sonra, havayolu check-in bölümümüze doğru ilerliyorum.

Kontuara gitmeden önce duruyorum ve Bayan Ricci'ye dönüyorum. "Etrafınıza baktığınızda ne görüyorsunuz?" diye soruyorum.

Çevremize bakarken boynunu büküyor. "Uçuşları için check-in yapan insanlar."

Başımı sallıyorum. "Doğru. Ama bundan çok daha fazlası oluyor. Bu havaalanına gelen insanlar hayatlarını bizim ellerimize bırakacak kadar güvende hissediyorlar. Bize güvenlerini veriyorlar. Bunu hafife almıyorum."

Etrafına bakmaya devam ederken onu izliyorum, belki de bir havayolu şirketinden sorumlu olmanın ne anlama geldiğini yeni keşfettiği bir takdirle her şeyi kavlıyor.

"Müşterilerimizle ilgilenmek bizim en önemli önceliğimiz. Bunun ötesinde, deneyimlerini olabildiğince keyifli hale getirmeye çalışıyoruz. Check-in istasyonumuza bakarsanız, masada dört kişinin çalıştığını görürsünüz. Sekiz self-servis check-in istasyonumuz var ve çalışanlarımız yardıma ihtiyacı olan herkese yardımcı olabilmek için her zaman bu istasyonların etrafında dolaşıyor. Sizce bu neden böyle?"

Dudağını ısırtıyor, sonra yutkunuyor. "İyi bir deneyim yaşadıklarından ve tekrar geldiklerinden emin olmak için."

"Çok iyi. Havaalanına adım attıkları anda bizi yargılayacaklar. Eğer bazı rakiplerimiz gibi uzun kuyruklar oluşturursak, işlerini kaybederiz."

Bizi check-in kontuarına götürüyorum, kontuarın arkasındaki kadın bana takdirle bakıyor. Eskiden bu ilgiden zevk alırdım. Şimdi gözlerimi devirmemek çok zor. Onu bankoya doğru yönlendirirken elimi Bayan Ricci'nin sırtının küçük kısmına koyuyorum.

Tezgâhın arkasındaki kadının gözleri asistanımın sırtında duran elime odaklandığında yüzündeki kızgın ifadeyi fark ediyorum.

"Günaydın," diyor biraz önceki hevesinden biraz daha az hevesle. "Giriş mi yapacaksınız?"

Cüzdanımı açıyorum ve siyah Amex'imi çıkarıyorum. Gözleri Papa'yı görmüş gibi kocaman açıldı. Servet avcılarını fark etmek çok kolay. Tek yapmaları gereken zenginliğimin bir kanıtını göstermek ve gözleri parlıyor.

"Los Angeles'a ilk uçuşunuz için iki bilet almak istiyorum," diyorum ona.

"Los Angeles'a iki bilet. Kimliklerinizi görebilir miyim lütfen?"

Kendimizi kontrol ettirme sürecinden geçiyoruz.

Kapıdaki çalışanlara uçağa binmeyeceğimizi söylemek zorunda kalacağımı biliyorum. Bu havaalanındaki en iyi havayolu şirketinin CEO'su olabilirim ama TSA bunu umursamıyor.

Onlar biletimi ve tehlikeli bir şey taşımadığımdan emin olmak istiyorlar.

Öncelikli kartımla TSA'den hemen geçiyoruz. Kapıya doğru yürürken her yöne bakıyor. Sanki daha önce hiç havaalanı görmemiş gibi. İlk defa asistanıma kişisel bir soru sorma merakı duyuyorum. Bu fikir bile yüzümü buruşturmama neden oluyor.

Kapımıza vardığımızda, uçağımıza bakan pencerede iki koltuk buluyorum. O da beni takip ediyor ve yanıma oturuyor.

"İşin güzel tarafı da bu," diyorum. "Bu uçak bir Boeing 757. O toplantıda konuştuğumuzu duyduğunuz şey yeni bir uçak tasarımının kanadıyla ilgiliydi. Bu uçak, türünün ilk örneği olan süper kritik bir kanada sahip. Süperkritik kanat, yüksek hızlarda şok dalgalarını geciktirmek için belirli bir şekle sahip olan bir kanat türüdür. Bu da hıza ve yakıt verimliliğine yardımcı olur."

"Tasarımın asıl adı süperkritik kanat mı?" Gözleri uçaktan ayrılmıyor.

"Öyle," diye hızlıca cevap veriyorum.

"Oh." Bastırmak için dudağını ısırmadan önce küçük bir gülümseme oluşuyor. "Neden sordunuz?" Ona merakla sordum.

"Sadece, toplantıda, neden herkesin bunu aradığını merak edip durdum. süperkritik kanat. Tasarımın adının bu olduğunu fark etmemiştim. Nesinin bu kadar kritik olduğunu anlayamadım."

Sırıltma tehdidi iç yanağımı ısırmama neden oluyor. "Sanırım en yaratıcı isim bu değil."

Mürettebatın bagajları yüklemesini izlerken bir süre sessizce oturuyoruz.

"Her uçuş önemlidir. Biz sadece uçak satmıyoruz, Bayan Ricci. Özgürlük, olasılık, güç satıyoruz."

Bir kâğıt çıkarıp yazmaya başlıyor.

"Yazmayı bırak. Sizi buraya not almanız için getirmedim. Seni buraya anlaman için getirdim. Bu toplantılara katıldığınızda, 'sektör jargonundan' çok daha fazlası söz konusu oluyor. Bu işteki her ayrıntı

önemli. Rotalar, zamanlama, yakıt verimliliği, güvenlik. Her şey kar hanesini etkiler. Peki yönetim kurulunun neye önem verdiğini biliyor musunuz?"

Başını sallıyor.

"Güvenlik demeliyim. Tanrı biliyor ya, onların cevabı da bu olurdu ama söz konusu olan para. Benim işim, yönetim kuruluna yatırım yapmaya devam etmelerini sağlayacak rakamlar sunmak için bu işin her alanında mümkün olduğunca verimli olduğumuzdan emin olmak. Bu mantıklı mı?"

Başını hızlıca sallayarak beni takip ettiğini belli ediyor. "Güzel. Şimdi sıra işin eğlenceli kısmında."

Telefonumu çıkardım ve bir arkadaşşıma mesaj attım. Bana ne olduğunu söylüyor kapısında buluşmak için.

"Beni takip edin, Bayan Ricci."

"Kylie," diyor ayağa kalktığımızda. "Bana Kylie diyebilirsiniz. Bunu tercih ederim." "Pekâlâ. Beni takip et, Kylie."

Şimdi ona ilk ismiyle hitap etmeyi kabul ediyorum. Ben bunu yapmam. Garip bir şekilde kişisel ve yanlış hissettiriyor, ama lanet olsun ki duracağım. Onda farklı bir şeyler var. Yürürken, eteğinin içinde sallanan kışına bir an gözüm takılıyor ve hemen başka tarafa bakıyorum.

Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Genç ve deneyimsiz görünüyor. Sadece işinde değil, hayatta da kendine güveni yok. Dosyasını kontrol etmem gerekecek. Ona yanlış bir izlenim verip kişisel bir soru sorma riskini almak istemem. Biz arkadaş değiliz ve ihtiyacım olan son şey arkadaş olduğumuzu düşünmesi.

Dave'in beklediği kapıya vardık.

Ona doğru yürüyorum ve elini sıkıyorum. "Bu kadar kısa sürede bunu kabul ettiğin için teşekkürler."

Omzumu tokatlıyor. "Senin için her şeyi yaparım dostum."

Dave, ABD Ulaştırma Bakanlığı'nda bir yönetici. Onunla ve birkaç arkadaşşıyla basketbol oynamışlığım var ve bana bir borcu var.

"Dave, bu benim asistanım, Kylie."

"Merhaba, Kylie. Bu adamla çalıştığına göre aziz olmalısın." Ona çok aşına olduğum bir bakış attı.

Onu süzüyor ve nedense bu beni sinirlendiriyor.

"Şey, sadece birkaç hafta oldu. Ben olsam bana henüz aziz unvanı vermezdim," diyor daha önce hiç görmediğim bir rahatlıkla.

Dave başını geriye atıyor ve gülüyor. "Güzel ve komik. Müthiş bir kombinasyon."

Ona defolup gitmesini ve asistanımla flört etmeyi bırakmasını söyleyemedim, onu takip etmemizi işaret ediyor. Bizi asfalta çıkarana kadar dolambaçlı bir rampadan aşağı iniyoruz. Güneş yüzümüze vururken rüzgâr bir anda üzerimizde esmeye başlıyor.

Güneş ışınlarından kör olmamak için uzanıp güneş gözlüklerimi takıyorum.

Dave, önümüzdeki Boeing 757 motorunun gürültüsü arasında "Beni takip edin" diye bağıyor.

Uçağın tüm parçalarının üzerinden geçerken onunla bir saatten fazla zaman geçiriyoruz. Kylie düzinelerce soru soruyor ve cevaplarla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor. Geride durup ikisi birlikte konuşup gülerken onları izliyorum. Bunun sinirlerimi ne kadar bozduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ofise döndüğümüzde saat üçü geçmişti ve ben çok yorulmuştum. Başımı öne eğip pazarlamadan gelen bazı teklifleri gözden geçiriyorum.

Düşündüğümde çok daha geride olduğumu fark ettiğimde Kylie'yi telefonla arıyorum.

"Bu akşam Tonya ya da adı her neyse onunla olan yemeğimi iptal et. Geç saate kadar kalmam ve yarınki toplantıdan önce bu teklifleri güncellemem gerekiyor."

"Sorun değil Bay Monroe. Sizinle geç saate kadar kalmamı ister misiniz?" Bu soru beni rahatsız ediyor.

"Sen benim asistanımsın. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım kalmamı istersiniz," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Bu senin için en iyisi olur." Telefonu kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum. Başımın ağrımaya başladığını hissediyorum.

Tahminimce orada, geç saate kadar kalmasına neden olduğum için kafasının içinde bana küfrediyor. Randevusu ya da gidecek bir yeri olması umurunda değil. Ona çalıştığım zaman çalışması için para ödüyorum ve iyi de ödüyorum. Eğer o bu işe uygun değilse, uygun olan binlerce kişi var.

Burası New York. Asgari düzeyde çaba göstererek burada başarılı olamazsınız.

KYLIE

Bazen adamın kendi kıcını bile silip silmediğini merak ediyorum. Bunu yapması için birini tutmuş olması da oldukça muhtemel.

İşte buradayım, onun için bir randevuyu daha iptal ediyorum. Bu kadınların kendilerine hiç mi saygısı yok? Kendileriyle asistanının iletişim kurduğu bir adamla çıkmaya razılar.

Sektör hakkında daha fazla bilgi edinmek için beni havaalanına götürdüğünde bir parça nezaket gösterdiğini düşünmüştüm. Ama yine baş belası olmaya devam etti.

Havaalanına gittiğimizden beri iki hafta geçti.

Programında bazı tutarlılıklar fark etmeye başladım. Asla geç gelmez ya da erken ayrılmaz. Kahve konusunda tam bir kaçık. Randevularına çalışan gibi davranıyor. Ve takviminde her zaman Perşembe akşamlarını işaretler.

Kendi başına yaptığı tek şey bu ve nereye gittiği konusunda bana asla ipucu vermez.

Bahse girerim tamamen yabancı birine sapıkça şeyler yapabileceği özel seks kulüplerinden biridir. Ya da belki de okuduğum kitap yüzünden böyle düşünüyorum.

Hayatta tek bir saplantım var, o da müstehcen aşk kitapları okumak. En sevdiğim kitapçı Brooklyn'de, adı The Ripped Bodice. Beşinci Cadde'de köşeyi döner dönmez pembe vitrini gördüğümde vücudum heyecandan patlıyor.

On altı yaşımdan beri anneyim, bu yüzden biriyle çıkmak söz konusu bile değil. Çıkmak istesem bile kardeşime bakacak bir ailem yok. Angela son birkaç yıldır bana çok yardımcı oldu ama onu sadece çok ihtiyacım olduğunda kullanıyorum. Diğer zamanlarda onun cömertliğinden faydalanıyormuşum gibi geliyor.

Sanırım artık evde kendi başına kalabilecek kadar büyüdü, ama benim asıl odak noktam iki yakamı bir araya getirmek için durmadan çalışmak. Biriyle çıkmak için zamanım yok. Bu da demek oluyor ki, 21 yaşında hâlâ bakireyim.

Hayatımda bir kez öpüştüm, o da on altı yaşındayken ve ailem hâlâ hayattayken. Cebir dersinde yanımda oturan sevimli çocuktan başka bir şey düşünmeme gerek kalmadan önceydi.

Bilgisayarımdan başımı kaldırdım ve Bay Monroe'yu ofisinin kapısında gördüm. Masasından bana ters ters bakıyordu. Elini kaldırıyor ve parmağıyla içeri girmemi işaret ediyor. Korkutucu olmasaydı, biraz seksi olurdu. Adam koyu mavi takım elbisesi ve kahverengi kemeriyle bugün özellikle iyi görünüyor. Sabah mükemmel bir şekilde şekillendirdiği koyu renk saçları, elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirdiği için şimdi biraz dağınık.

"Sizin için ne yapabilirim?" Ofisine girerken sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Vücudum onun yoğun incelemesi altında kıvranıyor.

"Üniversite mezunu olmadan ve sıfır iş deneyimiyle asistanım olmayı nasıl başardığını bana açıklayabilirsin."

Göğsüm sıkışıyor, nefes almam zorlaşıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor, konuşmak imkânsız geliyor.

"Özgeçmişime baktın," diye fısıldadım. "Evet,

baktım. Otursana," diye bağırıyor bana.

Bacaklarım sanki bir ton ağırlığında. Önüne titrek bir şekilde oturmayı başarana kadar ağır adımlar atıyorum.

"Söyle bana, amacın ne? Biri bana yaklaşman için sana para mı ödüyor? Yasadışı bir işe mi bulaştın?" Derin sesi öfke doluydu.

Kiminle konuştuğumu unutup sesimi yükseltiyorum. "Ne? Delirdin mi sen? Ortada bir şey yok!"

"O zaman bu işi nasıl aldın? Burası benim şirketim, Bayan Ricci. Mülakat sürecimizin ne kadar titiz olduğunu biliyorum. GED'si olan ve yüksek öğrenim görmemiş birinin burada işe girmesine imkân yok."

Ahh. Acıttı. Sözleri beni cam gibi kesti.

"Bazılarımız senin kadar ayrıcalıklı büyüme lüksüne sahip olmayabilir. Senin gibi süslü bir özgeçmişim olmayabilir ama zekiyim ve çok çalışıyorum. Ve bu pozisyonu almaya gelince, görünüşe göre personelinizin şehirde bulabildiği, paranızdan ya da yakışıklılığınızdan etkilenmeyen tek kadın benim. Ve şimdi sizinle tanıştığımıza göre, kişiliğiniz de pek etkileyici değil."

Bunu söylemeli miydim? Hayır. Doğru mu? Doğru. Adam çekilmez biri. Hiçbir şey onu memnun etmiyor ve hep suratı asık. Onun sahip olduğu kadar param olsaydı, dünyadan ve içinde yaşayan herkesten nefret etmek için hiçbir nedenim olmazdı.

Uzun bir süre sessizce beni izledi. Sandalyesinde arkasına yaslanıp elini yüzüne götürüyor ve çenesinde gezdiriyor.

Birden aklıma onun kirli sakalının en mahrem bölgelerime değmesinin nasıl bir his olduğu geliyor. Bunu kitaplarda okumuştum. Hazır konu açılmışken, birinin bana oral seks yapmasının genel olarak nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Kitaplarımdaki kadınlar bunu seviyor gibi görünüyor.

Bu, adamın beni kovacağını düşündüğüm ilk sefer değil. Kovarsa kovsun. Birdenbire bu pozisyon için vasıfsız olduğumu düşünmesi benim kontrolüm dışında.

"Anlıyorum. Yani, parama el koymak için beni kendine aşık etmekle ilgilenmiyorsun?"

Bu soruyu akıl almaz bir şeymiş gibi soruyor. Adamın ukalalığı karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır, senin paranla ilgilenmiyorum. Eğer yanında sen de olacaksan, pas geçmek zorundayım."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Adamın sırtıttığını daha önce hiç görmemiştim. Aslında bu onu yarı insan, hatta seksi gösteriyor.

Bir yanımın onu çekici bulmasından nefret ediyorum.

"Anlıyorum. Özgeçmişinden etkilenmemiş olsam da ve normalde bu şirketi ve çalışanlarını yüksek standartlarda tutsam da, şu ana kadar yaptığın işten memnunum. İşin inceliklerini öğrenmeye olan bağlılığınızı gösterdiniz. Ve daha önce hiç deneyiminiz olmadığı için, oldukça hızlı bir şekilde öğrendiniz. Ayrıca, asistanımdan gelen teklifleri reddetmek zorunda kalmamak da güzel bir mola oldu."

"Yani beni kovmuyor musunuz?" Açıklamaya ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Seni kovmuyorum," diye yanıtlıyor biraz hevesle. "Bugün."

"Teşekkür ederim, Bay Monroe."

Rahat bir nefes almadan önce masama zar zor varıyorum. Bir saattir buradayım. ay oldu ve kovulmaya o kadar yaklaştım ki ofise bir sinir yumağı ile gelmeye alışmaya başladım.

Adam acımasız bir işadamı ama acaba içinde bir yerlerde bir kalbi var mı? Beni biraz rahat bıraktı ve şirkette tuttu. Boş ver. Delice konuşuyorum. Ona yaltaklanmadığım için kalmama izin verdi.

Her hareketimi azarlaması ya da mükemmel sıcaklıkta olması için kahvesini yeniden yapmamı istemesi arasında, adama kırpiklerimi kırıpştırmayı hayal bile edemiyorum.

"Kylie, arkadaşlarla bir şeyler içmek için dışarı çıkıyorum. Lütfen gitmeden önce bütçe tablosunun bittiğinden emin olur musun?"

Ciddi olamaz. Bu iş birkaç saatimi daha alacak ve saat beş oldu bile. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, gerçekte ne düşündüğümü söylemem için beni cesaretlendiriyor. Bu işe ihtiyacım olduğunu biliyor.

"Elbette efendim. Bittiğinden emin olacağım."

"Güzel. Bitirdiğinde bana e-posta ile gönder. Bu gece eve geldiğimde bir göz atarım. Yarına kadar onaylamam gerekiyor, o yüzden tamamlanmış olması lazım."

İkinci bir bakış bile atmadan çıkıp gitti. Geç saate kadar kalıp herkes çoktan ayrılmışken bu iş üzerinde çalıştığım için bir teşekkür bile etmedi.

Saatler oldu ve saçımı başımı yolmak üzereyim. Aptal bütçe kategorileri toplam bütçeyle eşleşmiyor ve aklımı kaçırmak üzereyim.

Masamda telefonum çalışıyor.

Bilinmiyor: Hâlâ ofiste misin?

Gözlerimi deviriyorum. Harika, adamda artık telefon numaram var. Bu, her saat bitmeyen bir talep akışının başlangıcı.

Ben: Evet, Bay Monroe. Hâlâ ofisteyim.

Ve ofisinizi dağıtmak ve istifa mektubumu masanıza bırakmak üzereyim.

Bilinmiyor: Güzel. Midtown'daki Carnegie Club'dayım. Dizüstü bilgisayarımı unuttum. Bir saat içinde eve dönerken bana getirebilir misin?

Yani, ona lanet olası dizüstü bilgisayarını almak için önümüzdeki otuz dakika içinde ayrılmaya hazır olacağımı mı varsayıyor? Ne kadar da kendini beğenmiş bir pislik! Sanırım ofise kendisinin gelebileceği aklının ucundan bile geçmemiştir.

Sanırım bu koşullar altında tekrarlayacağım bir mantraya ihtiyacım var, böylece pes etmeyeceğim. *The Devil Wears Prada* filminde Emily Blunt'ın karakterinin işini ne kadar çok sevdiğini tekrar tekrar söylemesi gibi.

Benimkinin de patronumu öldürmemek gibi bir şey olması gerekiyor çünkü sonunda hapse gireceğim.

Şimdilik derin bir nefes alıyorum ve Benny'nin konuşma terapisi randevularını çok sevdiğini hatırlıyorum. Bu iş olmadan karşılayamayacağım randevular.

Elbette patron.

Bu projeyi önümüzdeki yarım saat içinde bitirmem mümkün değil. Dizüstü bilgisayarını ona götürüp sonra geri gelmeliyim.

Zavallı Benny dairemizde bensiz yatacak. İlk iki maaşımı aldıktan sonra daha güzel semtlere bakmaya başladım bile. Eğer bu kadar saat çalışacaksam.

Bizi daha güvenli bir binaya götürün. Önünde bir çeşit güvenlik olan bir bina tercih edilebilir.

Kulübün hemen dışında elinde dizüstü bilgisayarıyla durmuş ona bir mesaj yazıyordum. Ne olduğunu anlamadan, ön kapıdaki adam içeri girmemi işaret ediyor ve beni kalabalığın arasından geçiriyor.

Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Sanki 1950'lere geri dönmüş gibiyim. Duvarlar zengin ahşap panellerden yapılmış. Deri sandalyeler ve süslü kitap rafları sıcak ve sofistike bir ortam yaratıyor. Her yerde puro içen ve şık görünümlü kokteyller içen insanlar var.

Beni odanın deri koltuklar ve ahşap bir sehpa bulunan bir köşesine götürdüler. Delicesine yakışıklı birkaç adam takım elbise giymiş, viski içiyorlar. Tam solumdaki kanepenin ucunda Bay Monroe'yu görüyorum. Yanında güzel bir esmer oturuyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve göğsünü dışarı çıkarıyor.

Kendine gel, bayan. Onun dikkatini çekmek için sahip olduğun tek şey bu mu sanıyorsun - kocaman bir göğüs ve titreyen gözler?

Aynı kanepenin diğer ucunda oturan adam arkasına yaslanıp ona öyle bir şey söylüyor ki kahkahadan başı geriye düşüyor. Bu kadar rahat gülerken ne kadar muhteşem görüldüğünü görünce neredeyse nefesim kesiliyor.

Ceketi ve kravatı gitmiş. Adamın üzerinde kolları kıvrılmış bembeyaz bir gömlek var. Kolları çok güzel görünüyor -kitaplarımın yazarları kol pornosu derken bunu kastediyor olmalılar. Pahalı saati şu anda ne kadar zengin ve şık görüldüğünü daha da belirginleştiriyor.

Sonunda bana bakıyor ve gözleri kararmadan ve korkutucu bir hal almadan önce iki kez bakıyor. Varlığıma neredeyse kızgın görünüyor, ki bu garip çünkü belli ki beni buraya biriyle getirmiş.

Gözleri göğsüme yerleşiyor, işte o zaman hatamı anlıyorum.

Ofisteki son kişi olduğumu bildiğim için bluzumu çıkardım ve bir daha giymedim. Dar eteğim ve dantelli bluzumla herkesin önünde duruyordum.

siyah bodysuit. Göğüslerim üstten dışarı fırlıyor.

"Kylie," diyor sert bir ses tonuyla, "ne giyiyorsun?"

"Ofiste sıcaktan bunalıyordum, o yüzden bluzumu çıkardım. Tamamen unutmuşum."

Yanındaki diğer adamlar şimdi merakla bana bakıyorlar. Vücudum bu kadar çekici erkeklerin ilgisi altında titriyor.

"Bir dahaki sefere düzgün giyinip giyinmediğinizi kontrol etmenizi tavsiye ederim. Asistanımın bu şekilde giyinerek ortalıkta dolaşması pek uygun değil."

"Anlıyorum. Ama siz bir şeyler içmek için dışarı çıkarken asistanınızdan geç saatlere kadar tek başına çalışmasını istemek, sonra da unuttuğunuz dizüstü bilgisayarınızı almak için onu New York sokaklarında tek başına yürütmek uygun mu?"

Arkadaşları kahkahalarını tutmakta başarısız oluyor, bu da onun daha da sinirli görünmesine neden oluyor. Lanet olsun, bu adamın yanında çenemi tutamıyorum. Daha önce patronlarımla hiç bu kadar açık konuşmamıştım. O sadece içimdekileri ortaya çıkarıyor.

"Sanırım seni orada yakaladı, Lin." Kanepede onunla birlikte oturan adam gülüyor. "Senin için zaten geç saatlere kadar çalışırken ondan dizüstü bilgisayarını bir bara bırakmasını istediğine inanamıyorum. Son baktığımda, ayrıcalıklı kıçını ofisine kadar yürütebilecek iki işlevsel bacağın vardı."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama nafi. Arkadaşlarını seviyorum. Onu, haddini bildirmekten korkmayan insanların arasında görmek çok rahatlatıcı.

Hepimize saldıracak diye endişeleniyorum ama bana bakmadan önce arkadaşına şakacı bir yumruk atarak beni şaşırtıyor. Ben aynı tepkiyi vermedim.

"Gece yalnız yürümek konusunda iyi bir noktaya değindi. Eve nasıl dönüyorsun? Taksi çağırarak mısın?"

"Ofise geri dönmem gerekiyor. Hesap tablosuyla işim bitmedi. Ondan sonra metroyla dönerim," diyorum ona dizüstü bilgisayarını uzatırken. "Yarın ofiste görüşürüz."

Arkamı dönüp bardan çıkıyorum ve muhtemelen çiçek göndermek zorunda kalacağım kadın arkadaşının ilgisinin tadını çıkarması için onu geride bırakıyorum

yarın ya da onunla bir akşam yemeği ayarlamak için
iletişime geç. En kötüsü o.

Batı 56. Cadde'ye doğru yürürken yaz esintisi tenime çarpıyor. Bu
Neredeyse sekiz oldu ve hâlâ ofise dönmem gerekiyor. Acaba Bay Monroe, beni
çalıştırdığı saatlerde başka hiçbir asistanın çalışmadığı gerçeğini hiç düşünüyor
mu? Kabul, CEO o ama yine de mantıksız görünüyor.

Koluma bir el iniyor ve o tanıdık, karanlık gözlerle karşılaştığımda o kişiyi
kasıklarından çivilemeye hazır bir şekilde arkamı dönüyorum.

Nefesim kesildi. "Bay Monroe, ne yapıyorsunuz?"

Kaşlarını indiriyor. "Sizinle ofise geri dönüyorum. İşten sonra tek başına metroya
binmene izin veremem. Bu saatte olmaz."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben bunu hep yapıyorum."

Arkamı dönüp ondan uzaklaşıyorum ama o da benimle aynı adımları atıyor.

"Bu onu daha güvenli yapmaz," diyor kararlı bir şekilde.

"Oh, lütfen. Arkadaşın seni çağırdı diye bana ne olacağını gerçekten önemsendiğin
anlamına gelmez."

"Ne düşünürsen düşün, ben bir canavar değilim. Bu gece ricamla haddimi aşmış
olabilirim. Ve hayır, senin güvenliğini düşünmedim, bu da beni biraz hıyar
yapıyor. Ama en azından seni geri götürerek bunu düzeltiyorum."

"Yani diyorsun ki, canavar değilsin ama bir tür pisliksin?" Eğlenerek soruyorum.

O da yanımda kıkırdıyor. "Asıl anlatmak istediğimin bu olduğunu söyleyemem
ama şu anda kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, evet, bunun bir
versiyonunu söyledim."

New York'un koşuşturmacası etrafımızı sararken rahat bir sessizlik içinde
yürüyoruz. Bu şehirde bir şeyler var. Sanki yalnız olsanız bile, asla gerçekten
yalnız değilsiniz. Bu, benim gibi hayatının çoğunu yalnız geçirmiş biri için
rahatlatıcı.

Ofis binasına vardığımızda kapıyı açıyorum ama beni takip ettiğini fark edince duruyorum. İşimi hallettikten sonra eve sağ salım döndüğümde emin olmak için beni beklemesini istemiyorum.

"Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler ama artık iyiyim. Benimle gelmek zorunda değilsin."

Elleri cebinde ilerlemeye devam ederken "Sorun değil," diyor.

Mesai saati bittiği için mi yoksa birkaç kadeh içki içtiği için mi bilmiyorum ama çok daha rahat görünüyor. Birlikte asansöre bindiğimizde, onunla hiç bu kadar küçük bir alanda yalnız kalmadığımı fark ediyorum.

Varlığı o kadar büyük ki sanki birbirimizin üstündeymişiz gibi hissediyorum. Biraz kendini bıraktığında bu adamın etrafında olmak tehlikeli. Bakışları çok daha güçlü. İkimizin arasında bir şey olmasına izin vereceğimden değil.

Biriyle birlikte olmaya hazır olduğumda, bu kalbi olan biriyle olacak.

Asansörün kapıları açılıyor ve duvarı iterek koridordan köşedeki ofisine doğru ilerliyor. Onu ofisine kadar takip ediyorum, neden takım elbise ceketini çıkarıp rahatlamaya çalıştığından emin değilim.

"Ne yapıyorsun?" Kollarının düğmelerini açıp tekrar kıvrmasını izlerken soruyorum. Kollarını daha fazla incelememek için elimden geleni yapıyorum.

"Hesap çizelgesinde sana yardım ediyorum. Geç oldu ve hâlâ gözden geçirmem gerekiyor. Birlikte halledelim bari."

"Henüz bitmediği için kızgın değil misin?"

"Kızmanın bir anlamı yok. Sadece bitmesini istiyorum."

"Biliyor musun, sözümü kesmeseydin sen eve gelene kadar bitirmiş olacaktım."

Bana gözlerini devirdi. "Yardıımı kabul etsen ve kavga etmeden birlikte üstesinden gelsek nasıl olur?"

Bu gece bana davranışından sonra yardımını kabul etmek istememekle bir an önce işi bitirip eve gitme arzusu arasında sıkışıp dudağımı sıkıyorum. Gözlerinin ağzımı yakından izlediğini fark ediyorum. Bir an için yüzünde okunamayan bir şey yanıp sönüyor.

Bana farklı bir gözle baktığı hissinden kurtulamıyorum. Sonra gözleri göğsümde geziniyor, hâlâ üzerimde siyah dantelli göğüs dekolteli tulumum olduğunu fark ediyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakarken yakalandığını fark ediyor.

"Pekâlâ," diyor kalın bir sesle. "Hadi başlayalım."

LINCOLN

"Tak, tak, tak," diyor Roman yüksek sesle ofisine girerken. "Bu da ne böyle?" diye soruyorum.

Masamın üzerine büyük bir buket çiçek bırakıyor. "Geçen gece bize asistanınızın iki ay boyunca sizinle birlikte olacağını söylediğinizde, bunu kutlamamız gerektiğini düşündük."

"Biz mi?" Sıkıntıyla haykırıyorum.

Bana tamamen yabancı gelen bir kadın kahkahası duyuyorum. Sonra Colton ve Walker'ın Kylie'nin masasına yaslanmış, onun varlığında fazlasıyla rahat göründüklerini fark ediyorum. Elinde kendi buketi ve büyük bir kutu çikolata var.

"Çocuklar asistanınız yüzünden biraz dikkatleri dağıldı. Sawyer ve Dean selamlarını yolladı bu arada. İş yerinde biraz meşguller."

Kylie'nin bir kahkahası daha beni yerimden kaldırıp masasına doğru fırlattı. "Burada bu kadar komik olan ne?" Sertçe sordum. Ses tonumun acımasız olduğunu biliyorum ama içimdeki duygular yabancı ve kontrol edilemez.

Nasıl oluyor da onu böyle güldürebiliyorlar? Ve neden umurumda olsun ki?

Colton parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Kylie'ye bu kadar uzun süre dayanmasından ne kadar etkilendiğimizi söylüyorduk. Görünüşe göre şehirde senin yakışıklılığına karşı koyabilen ilk kadın o."

Kylie onun gülümsemesine eşlik ediyor. "Ağzını açtıktan sonra o kadar da zor değil." Walker ve Colton histerik bir şekilde yere yığılır.

"Kahretsin, Kylie. Günümü güzelleştiriyorsun," diyor Walker kahkahalar arasında.

İkisi de rahatça masasına yaslanmaya devam ediyor.

Sesim bir bıçak gibi kesip geçiyor. "Sizin başka bir yerde olmanız gerekmiyor mu?"

"Hiç de değil," diye katılıyor Roman. "Biz de tam öğle yemeğine çıkmak üzereydik. Bize katılmak ister misiniz?"

"Meşgulüm," diye mırıldandım. "Bu hafta büyük bir teknoloji şirketiyle bizi birincil iş seyahati havayolu olarak güvence altına almakla ilgili büyük bir sunumumuz var. Sizin gelip asistanımın dikkatini dağıtmanıza ihtiyacım yok."

Hepsi gülüyor ama Kylie'yle vedalaşmadan kapıya yönelirken ipucunu almış görünüyorlar.

Görüş alanından çıktıklarında Kylie kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu bakış ne için?" Ben soruyorum.

"Sadece kaba bir şey söylemeni bekliyorum," diyor neredeyse bir ipucu ile ilgi.

Sanki artık benden korkmuyor gibi.

"İşinizin başına dönün," diyorum ve kapımı kapatarak ofisime geri dönüyorum.

Ofisimin içini kimse görmesin diye buzlu camları açıyorum. Ama Kylie'yi hâlâ görebildiğim için arkama yaslanıp onun kendi kendine kıkırdamasını izliyorum.

Benimle barda tanıştığından beri birkaç hafta geçti. Bluzunun altında tam olarak ne sakladığını gördüğümünden beri. Ne oldu bilmiyorum ama beynime kısa devre yaptırdı. Şimdi onu tamamen uygunsuz pozisyonlarda düşünmeden edemiyorum.

Bu sabah, bir kalem almak için eğildiğinde göğüs dekoltesine bir göz attıktan sonra sikim taş gibi oldu. Ne kadar klişe değil mi?

Kendi kendime, bana her şeyi olduğu gibi anlatan tek kadın olduğu için böyle olduğunu söyleyip duruyorum. Sözleriyle çok daha yüz­süz oldu. Özgeçmişiyile birlikte her şey ortaya çıktığından beri saklayacak bir şeyi kalmadığını hissediyor. O sadece benim asistanım değil, bu duyguların bir nedeni de bu.

Yanlış, ama o da benden biraz daha genç. Sadece otuz üç yaşında olabilirim ama ondan çok daha yaşlıyım.

Onu kovmalıyım. İşe başladığından beri başka bir asistanı hiç düşünmeden kovacağım pek çok durum oldu. Ona da diğerleri gibi davranmamı engelleyen ne var?

Mantıklı değil. Elbette, diğerleri bana bayılır ve kirpiklerini kırıştırırdı, ama üniversite diplomaları vardı. İş deneyimleri vardı. Ama üniversiteye anne ve babalarının parasıyla gitmişlerdi. Ve sadece zengin bir koca bulup onlara bakana kadar çalışıyorlardı.

Her yerde böyle değil ama burada şehir, uygun bir bekar bulmaya çalışan güzel kadınlarla dolup taşıyor. Büyürken görmediğim bir şey değil. Kendi babam da evli bir adam olmasına rağmen kendisine yaltaklanan kadınlara karşı bağışık değildi. Onları tam olarak uzaklaştırmadı. İlginin tadını çıkardı. Ben aptal değilim. Anneme sadık olmadığını biliyorum.

Evimizde verdiğimiz partilerde babamın bir köşede durup elini uygunsuz bir şekilde birinin kışına dokundurduğu partilerin sayısı sayılamayacak kadar çoktur.

Dokuz yaşındayken yatağımdan sürünerek kalktım ve tırazanın üzerine eğildim. Ben uyurken o partilerde neler olduğunu hep merak etmişimdir. Şaşırtıcı bir şekilde, babamın bir kadını fuayenin arka köşesine doğru ittiğini ve boynuna doğru eğildiğini gördüm. Elleri, anneme dokunduğunu bile görmediğim yerlere dokunuyordu.

Ailemi her düşündüğümde bedenim o çok tanıdık öfkeyle doluyor. Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Şehrin manzarası bana her zaman ne kadar yol kat ettiğimi hatırlatır. Empire State Binası'na bakıyorum - bu şehirde her zaman ruhunuzun derinliklerinde bir şeyler hissetmenize neden olan bir simge.

Bazıları ruhum olmadığını iddia edebilir, ama bu bir kaçış. Duyguları inciniyor ve birden kötü bir adam oluveriyorum. Ama ben asla olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmam. Bana ruhsuz diyen aynı insanlar paramı gözlerini kırpmadan alırlar. Sahip olduklarıma sahip olmak için adam öldürürler. Onların yargısı, kendini beğenmişlikle sarmalanmış bir kıskançlıktan ibaret.

Beni yargılayan bu insanlar benim yerimde bir mil bile yürümediler. Buraya gelmek için neler çektiğim hakkında hiçbir fikirleri yok. Onların benim hakkımdaki düşünceleri de kendileri kadar önemsiz.

KYLIE

Benny'nin konuşma terapistinin ofisinin bekleme odasında otururken bile dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyorum. Haftalık olan ilk dört randevusuna işten izin alarak gelebildim. Gün bitmeden işten ayrılmam gerektiği konusunda Bay Monroe ile konuşmak zorunda kalacağım zamanın yaklaştığını biliyorum.

Bu konuşmanın nasıl gideceğini Tanrı bilir. Adamın ciddi bir iş bağımlılığı var. Gece eve gidip çalışmaya devam ederse hiç şaşırırmam. Nasıl eğlenileceğini bildiğini sanmıyorum.

Şu anda bekleme odasındayken çalışıyor olmamdaki ironi de gözümünden kaçmadı. Sanırım bir işkoliğin asistanı olursanız, kendiniz de bir işkolik oluyorsunuz.

"Tamam." Gretchen, Benny'nin terapisti, paytak paytak dışarı çıkıyor.

Geçen haftadan bu yana iki katına çıkmış gibi görünen karnına bakıyorum.

Ayağa kalkıp ona gülümserken, "Vay canına, bebek her an doğmaya hazır gibi görünüyor," diyorum.

Çoğu hamile kadının yaptığı gibi o da bilinçsizce karnını ovuşturuyor. Bunu tatlı ve sevimli buluyorum.

"Evet, sanırım doğmaya hazır. Ben de onun buraya gelmesine kesinlikle hazırım." Gülümsüyor. "Aslında bu yüzden buraya geldim. Gelecek hafta doğum iznime başlayacağımı söylemek istedim. Bugün Ben'le on iki hafta boyunca yapacağım son seans olacak."

Onunla bu kadar uzun süre birlikte olamayacağım düşüncesi tüm bedenimin sönmesine neden oluyor. Ben'in onunla çalışmayı çok sevdiğini ve terapiye yeni başladığını biliyorum.

"Merak etme. Onunla birlikte çalışacak bir gönüllümüz var. Emin ellerde olacak." Benny'ye bakıyor. "Ve sen, biliyorum ki harika işler yapmaya devam edeceksin. Döndüğümde harika sonuçlar görmeyi bekliyorum."

Ona gülümser ve başını sallar. "BEN-BEN-BEN..." Sözcüklere takılıp kalmaya başlıyor ama ben bir şey söylemek için araya giremeden Gretchen ona bir şey yapmasını söyler gibi başını sallıyor. Derin bir nefes alıyor ve tekrar deniyor. Bu sefer daha yavaş, her kelime arasında duraklayarak. "Ben. Olacağım. Olacağım. Bir. Efendi. Olacağım. The. Zamanla ..." Tekrar nefes alıyor. "Sen. Dndn."

şok oldum. Kelimeleri çıkarması biraz zaman almış olabilir ama bunu kekelemeden yaptı. Gözlerim duyguyla nemlendi.

"İşte böyle." Gretchen gülümsüyor. "Devam et, kısa sürede hızlanacaksın."

Dairemize geri dönerken, sigortalı bir iş bulmak için nasıl daha önce bastırmam gerektiğini düşünüyorum. Onu pek çok açıdan hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Belki de çalışırken devlet niversitesini karşılamanın bir yolunu bulmalıydım. Bu bana bir şekilde avantaj sağlayabilirdi.

Tek ihtiyaı olanın ona yardım edecek bir profesyonel olduğu açıktı. Ona bunu sağlamak benim sorumluluğumdu ama yapamadım. Keşke o lanet hayat sigortası parası elime geçseydi. Ben iki yakamı bir araya getirmek için mücadele ederken o para hala bankada bir yerlerde tozlanmaya devam ediyor.

Mahkeme, ailemin cesetleri bulunamadığı için hala kayıp ve ölmemiş sayıldıklarını söylüyor. Bu nedenle sigorta şirketi yedi yıllık bekleme süresi dolana kadar bana bir kuruş bile vermeyi reddediyor. New York eyaletinde, herhangi bir hayat sigortasını tahsil etmek için kişinin kaybolduğu günden itibaren yedi yıl beklemenizi gerektiren bir yasa var.

Bu da parayı almam için iki yılım daha olduğu anlamına geliyor. Bana yardım edecek bir avukatı karşılayamam, bu yüzden tek yapabileceğim beklemek. O zamana kadar Benny liseye başlamış olacak. Paranın yarısını onun okul masraflarını karşılaması ya da belki bir iş kurması için bir kenara koyacağım.

Benim payım faturaları ödemek için kullanılacak, belki ne kadar kazandığıma bağlı olarak birazını emeklilik için ayıracağım. Erken emekli olmayı ve en azından yıllarımın bir kısmını hayatımın tadını çıkararak geçirmeyi çok isterdim. Gençlik yıllarımda bunu yapamadım ama belki ellili yaşlarımda bir kısmının tadını hiçbir endişe duymadan çıkarabilirim.

Ertesi sabah iş yerinde kahve içmek için dinlenme odasına girdiğimde bir grup asistanın bir masada oturmuş güлüşüklerini görüyorum. Belli ki benden tamamen farklı patronları var. Bay Monroe beni mesaideyken oturup sohbet ederken yakalasa ne derdi hayal bile edemiyorum.

Asistanlardan biri bana döndü. Otuzlu yaşlarında görünüyor, uzun kıvıll saçları sofistike bir at kuyruğı şeklinde toplanmış.

"Kylie, değil mi?" diyor.

Kahvemi doldurmayı bitirip ona doğru dönüyorum. "Merhaba." Gülümsüyorum. "Evet, benim adım Kylie."

"Ben Morgan. Marissa için çalışıyorum, CIO'muz. Size gizlice yaklaşp kendimi tanııtma fırsatı bulamadığım için çok üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Vay canına, bir kadın bilgi işlem müdürü. Etkilendim. Bugünlerde bu unvanların kadınlara geçmeye başladığını duymak çok sevindirici. Hâlâ eşit bir dağılım yok ama ilerlemeyi görmek hoşuma gidiyor.

"Bu Joey." COO'muz Carson'ın asistanı olduğunu düşündüğüm bir adamı işaret ediyor. "Ve bu da Paris." Karşısındaki güzel sarışını işaret ediyor. "Roy'un asistanı."

"Memnun oldum." Onlara beceriksizce el sallıyorum.

Arkadaşlara ayıracak hiç vaktim olmadı. Bazen tüm sosyal becerilerimi kaybetmişim gibi hissediyorum. Tezgâhın arkasında bir müşteri için rol yapmadığım sürece, artık insanlarla eğlenmek için nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Düşünüyorum da, Bay Monroe'yu eğlenemediğı için yargılıyordum. Ben de daha iyi değilim.

Bu muhtemelen şu ana kadar aklıma gelen en iç karartıcı düşünce. Bir şeylerin acilen değışmesi gerekiyor. Bay Monroe kadar sıkıcı ve donuk olamam.

"Biz de tam bugün öğle yemeği için sokağın aşağısındaki kafeye gitmekten bahsediyorduk. Bize katılmalısın!" Morgan hevesle teklif ediyor.

Az önce kendime nasıl eğleneceğimi öğrenmem gerektiğini söylediğimi fark ettiğimde ret cevabı neredeyse ağzımdan çıkmıştı. Bu bugün başlayacak. Benny bir terapistte gidiyor ve banka hesabımda iyi bir para var. Hayattan tekrar zevk almayı öğrenmemin zamanı geldi.

Masamda tek başıma paketlenmiş öğle yemeğimi yiyip birkaç dakika içinde atıştırarak Bay Monroe'nun emrine amade olmak yerine ayağa kalkıp çantamı kapıyorum.

Ofisinin kapısından onu izlerken, "Bugün öğle yemeğimi tam alacağım Bay Monroe," diyorum.

Delici gözleriyle bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. "Anlıyorum. Peki size bir şey için ihtiyacım olduğunda ve bir saatliğine gittiğinizde ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Sen milyar dolarlık bir şirketin CEO'susun. Bence bir yolunu bulabilirsin. Diğer tüm başkan yardımcılarınız öğle yemeklerini asistanları olmadan yiyebiliyor. Yoksa patronumun kanunen hakkım olan bir saatlik öğle tatilimi kullanmama izin vermemesini İK'ya mı şikayet etmeliyim?"

Sanki sözümü geri almamı ya da ona şaka yaptığımı söylememi bekliyormuş gibi beni inceliyor.

Senin için kötü haber: İkimiz de mizah duygusundan yoksunuz. şaka falan olmayacak. Bu yüzden bunu yapıyorum.

"İyi. Afiyet olsun. Yukarı çıkarken bana yiyecek bir şeyler getirebilir misin, yoksa bugünlerde bunu istemek çok mu fazla?"

"Evet, Bay Monroe. Öğle yemeği yemem işimi etkilemeyecek. Son iki aydır size her gün öğle yemeğinizi getiriyorum. şimdi de değışmeyecek. Bana siparişinizi mesaj atın. Hemen yandaki kafeye gidiyoruz."

Yeni bir güç duygusuyla asansörlere yöneldim. Elinizden alınan özgürlüğü geri almak böyle bir şey işte. New York eyalet yasalarının bana tanıdığı bir hakkı kullandığım için beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Sanırım işten sonra The Ripped Bodice'e uğrayıp kendime yeni bir kitap alacağım.

Kafede Morgan'ın yanına, Paris ve Joey'nin karşısına yerleşiyorum. Yemeğimizi beklerken konuşmalarını dinliyorum, istenmeyebileceğim bir yere kendimi sokmaktan korkuyorum. Joey, Carson'ın günlerdir üzerinde çalıştığı bir hesap tablosundaki hücreleri yanlışlıkla nasıl karıştırdığını ve içeri girip düzeltmek için beş saat daha harcamak zorunda kaldığını anlatmaya başlıyor.

"Gerçekten, biz olmasak ne yaparlardı?" Paris nefes veriyor.

Böylesine başarılı bir şirkette yöneticiler için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilen, dertleşebileceğim insanların olmasının iyi olabileceğini fark ediyorum.

"Bay Monroe birkaç hafta önce bu hesap çizelgesini gün sonuna kadar bitirmemi söyledi. Bana saat tam beşte, yemek yemiyor gibi görünen esmer bir kadınla bir şeyler içmeye giderken söyledi."

Hepsi gözlerini devirir.

"Vay canına. Ne sikim ama," diye cevap verir Joey. "Ama... çok seksi bir sik." Ağızları hınzırca açılırken hepsinin arasına bakıyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Oh, hadi ama." Morgan gülüyor. "O adamın New York'un en gözde bekârı olduğunu bilmen gerek. Koca isteyen her kadın onunla yaklaşabilmek için senin işine başvuruyor. Hıyarın teki olabilir ama cidden çok seksi."

Bunun beni neden birdenbire sinirlendirdiğini bilmiyorum. Böyle şeyleri bilirim. Bu işi yapmamın sebebi bu. Ama bunu başkalarının ağzından duymak, adamın ne kadar aranan biri olduğunu bilmek beni biraz sinirlendiriyor. Muhtemelen kimsenin işime göz dikmesini istemediğim içindir.

"Şehirdeki en zengin, en yakışıklı adam olabilir ama muhtemelen en çekilmezi de odur," diyorum onlara. "Hayatında bir kez bile hayır denildiğini sanmıyorum."

"Bundan hiç şüphem yok." Joey gülüyor. "Paradan geldiğini biliyorum. Ağzında gümüş kaşıkla doğan bütün o adamlar böyledir. Doğdukları günden beri onlara *hayır* kelimesi söylenmedi."

"Onun için çalışmak nasıl bir şey?" Morgan çenesini avucuna yaslıyor. "Gerçekten de söylentilerdeki kadar korkunç biri mi? Genelde asistanlarını tanımaya bile çalışmayız çünkü asla uzun ömürlü olmazlar. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalısınız."

Bir kez daha, ilk içgüdüm onu savunmak oldu. Sanki adamdan nefret etmediğim gibi onu seviyorum da. Ki bu doğru olamaz.

"Başlangıçta gerçekten zordu. Sanırım asistanlarının niyetlerine güvenmemeye o kadar alışmıştı ki bunu bana yansıttı. Bazı yanlış anlamalarımız ve birbirimize karşı sert sözlerimiz oldu ama daha iyiye gidiyor."

Çok fazla ayrıntıya girmeden bu yeterince doğru geliyor. Bay Monroe'nun özgeçmişime karşı davranış biçimine bakılırsa, aramızdaki sürtüşmelerin nedenlerinden bazılarını onlara anlatmak beni utandırır. Tahminimce hepsinin havalı üniversite diplomaları ve buna eşlik eden harika yaşam deneyimleri vardır.

Cebimdeki telefon çalışıyor ve onun aradığını görüyorum.

Ben cipsli tavuk salatalı sandviç ve buzlu çay alacağım. Henüz yemek yemediğimi hatırlatabilir miyim?

Gözlerimi deviriyorum. Ne koca bir bebek. Saat 12:40. Çoğu zaman saat bire kadar yemek yemez.

Ben: Önümüzdeki on beş dakika içinde yemeğinizi getireceğim. Bugün çoğu günden daha erken yiyeceğini belirtebilir miyim? Bence bugün gerçekten öğle yemeği yediğim için surat asıyorsun.

"Kalıp sohbet etmek isterdim ama beni kovmadan önce paket servise gidip patronuma yemeğini götürmem gerekiyor. Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim," diyorum öğle yemeğim ve bahşişim için yeterli parayı masaya koyarken.

Paris elini havada salladı. "O parayı bir kenara koy kızım. Roy'a seni şirketin parasıyla dışarı çıkaracağımızı söyledim bile."

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılıyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Elbette. Bu, iş arkadaşlarının birbirini tanıdığı bir iş yemeğiydi," diyor ve bana göz kırpmıyor.

Roy ile benim Bay Monroe ile kurduğumdan çok daha yakın bir ilişkisi olmalı. Hepsinin patronlarıyla ilk isimleriyle hitap ediyor gibi görünmeleri bile beni rahatsız ediyor.

Bay Monroe'nun öğle yemeği için şirket kartımı kullandıktan sonra masasına bırakıyorum ve tek kelime etmeden uzaklaşıyorum. Öğle yemeğine çıkmamla ilgili başka bir kibirli yorum duymak istemiyorum. Benden geç saate kadar çalışmamı istemesini istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Masama oturduktan sonra AirPods'umu kulağıma takıyorum ve çalışmaya başlıyorum. Dünyadan uzaklaşabildiğim, müzik ya da podcast dinleyebildiğim ve biraz işe odaklanabildiğim bu anlardan keyif almaya başladım. Beynim beni eleştirmek yerine kendini oyalayacak bir şey bulurken ben de dinlediğim şeyden keyif alıyorum.

Farkına varmadan saat beşi geçiyor ve insanlar asansöre doğru giderken yanımdan geçmeye başlıyor. Saat beşi vurduğu anda çıkabilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Böyle bir programa sahip olmak ne harika bir şey. Acaba Bay Monroe'ya bu kadar müsait olduğum için onlardan daha fazla mı para alıyorum?

İç çekip adımı söylemeden önce ofisinden gelen sinirli bir inilti duyuyorum. "Kylie!"

Masamı itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Evet, Bay Monroe?"

Ofisine girdiğimde onu duvardaki boy aynasının önünde durmuş, siyah papyonuyla boğuşurken buluyorum. Siyah bir smokin giymişti. Bu akşam bir hayır etkinliği olduğunu anladım. Randevusuna bilgi gönderdim.

Adını internetten mi araştırdım? Belki de. En sofistike şekilde güzel mi? Evet. Kıskandım mı? Kesinlikle hayır.

"Nedense bu lanet kravatı bağlayamıyorum," diye homurdanıyor aynaya doğru.

Güzelliği neredeyse nefesimi kesecek. Tamam, az önce nefes almakta zorlanarak içime çektim. Gerçekten nefesim kesildi. Bu kadar yakışıklı biri nasıl bu kadar... kaba olabilir?

Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Ela gözleri siyah ve beyaza karşı çok canlı bir şekilde ortaya çıkıyor. Ve dudakları... ah, o dudaklar. Yazarların kitaplarında anlattıkları gibi. Alt kısımları biraz daha dolgun, sanki günahkâr fısıltılar ve çalıntı öpücükler için yaratılmış gibi.

"Papyon bağlamayı bilmiyor musun?" diye soruyor. Ben cevap veremeden yenilgiyle kollarını indiriyor. "Kimi kandırıyorum ben? Hayatında ne zaman bir erkeğin papyonunu bağlayacak durumda oldun ki?"

Çenem yere çarptı. Bu adam inanılmaz. Hiç duyarlılık duygusu yok mu? Sanki sözlerinin etrafındakileri nasıl etkilediğini umursamadan bu dünyada dolaşıyor. Arkamı dönmektense hatalı olduğunu yüzüne vurmayı tercih ederim.

Ona doğru yürüyorum ve kolundan tutup yüzüme bakmaya zorluyorum. Uzanıp papyonun iki ucundan tutuyorum. Yakasının altındaki kayışı ayarlarken parmaklarım boynunu sıyrıyor. Odadaki hava yoğunlaşıyor. Teninin sıcaklığını tenimde hissettiğimde nabzım hızlanıyor.

Sürece odaklanmaya çalışıyorum. Bir tarafı diğerinin üzerine dolamadan önce bir ucun diğerinden daha uzun olduğundan emin oluyorum. Onun odunsu, temiz kolonyasının kokusunu alıyorum. Vücudumda yarattığı etkiyle gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye mırıldanıyor, derin sesi alçak ve samimi.

Bana bakışı tüm odanın elektrikle yüklendiğini hissettiriyor. Sadece ben olduğumdan eminim. Bu zengin ve güçlü adamın benim gibi birinden etkilenmesine imkân yok.

"Bir yıl boyunca Saks Fifth Avenue'da erkek giyim bölümünde çalıştım. Özgeçmişimden çok etkilendiğin için hatırlarsın diye düşündüm."

Bana sırttı. "Sanırım senin iş deneyimin benim sandığımdan daha değerliymiş."

"Belki de asistanınız için şartlarınızı değiştirmelisiniz."

Bir kahkaha attı. Sessiz ama inkar edilemez bir kahkaha. Göğsünün derinliklerinden gürlüyor. Midem takla atıyor. Bay Monroe smokin içinde gülüyor

yasadışı olmalı.

"Bitti," diye fısıldıyorum ama ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Papyon mükemmel olabilir, ancak odada asılı duran yüklü sessizlik
çözülmekten başka bir şey değildir.

LINCOLN

Arabamdan inmeden hemen önce telefonum çaldı. Annem. Yine. Mesajı alması için onu kaç kez görmezden gelmem gerektiğini bilmiyorum. Artık ailemle pek konuşmuyorum. Belki arada sırada özel bir durum için uğrayıp çocukken beni hayatta tuttukları için minnettarlığımı gösterebilirim. Bunun dışında, onlar söz konusu olduğunda minnettar olacağım pek bir şey yok.

Çok ihtiyacım olan basketbol maçını oynamak için spor kompleksine giriyorum. Çocuklar ayakkabılarını bağlarken tribünde oturuyorlardı. Çantamı Sawyer'ın yanına, tribünlerden birine atıyorum.

"Hey, dostum." Sırtıma bir tokat attı. "Geçen gün seni kaçırdığım için üzgünüm. Keşke başarını kutlamak için orada olsaydım. Aynı asistanla iki ay geçirmek senin için büyük bir şey."

Sadece ondan bahsetmek bile...

Tanrım, bana neler oluyor böyle? Onu aklımdan çıkaramıyorum. Kravatımı bağlamak gibi basit bir şey yaparken parmaklarının üzerimde olmasına verdiğim tepki... O kadar yaklaştığında ikimiz arasında hissettiğim her şey bana tamamen yabancıydı.

Eminim bu günlerde bana karşı yaptığı tüm o ters konuşmalardan kaynaklanan sapkın bir etkidir. Sanki hiç meydan okunmamış gibiyim ve vücudum bundan hoşlanıyor gibi. Belki de bana meydan okuyan bir kadın bulmalıyım. Bu her şeyi düzeltir.

Tek sorun, şehirdeki diğer tüm kadınların sadece beni memnun etmeye çalışması. Tek gördükleri bir sürü dolar işareti ve onlara sunabileceğim lüks yaşam tarzı.

Spor ayakkabılarımı bağladım ve bir top kaptım. Sahada, biz kendi tarafımızda ısınmak için şut atarken diğer takım da sahanın diğer ucunda aynı şeyi yapıyor.

Zıplarken formuma odaklanıyorum ve mükemmel anda topu bırakıyorum, çembere çarpıp içeri girmesini izliyorum. Altı kişi birlikte oynuyoruz ama aynı anda sadece beş kişi oynuyor. Bu bizim işimize geliyor. Eskisi kadar genç değiliz ve basketbol yorucu bir spor. Oyuna geri dönmeden önce kimin oturup nefes alacağını dönüşümlü olarak belirliyoruz.

Dean yanıma yerleşti ve bir atış yaptı. Geçen gün de ofisime gelememişti. Geleceğini bildiğim bir yorum bekliyorum.

"Biliyor musun, kutlama için ofisinde olmayı kaçırdım ama o gece kulüpteydim. O kadının elime geçirmek için adam öldürebileceğim bir vücudu var."

Ne yaptığının farkına varmadan basketbol topumu alıp karnına fırlattım. Gırtlaktan bir inilti çıkarırken yere yığıldı.

"Bu ne içindi lan?" diye acı içinde inliyor.

Geri çekilmiyorum. Onun yerine, ona yaklaşıyorum ve sadece birkaç santim arayla yüz yüze görüşüyoruz. "Asistanım hakkında bir daha böyle konuşursan pişman olursun."

Sanırım onu korkuttum. Bu sözleri bir daha söylerse başına neler geleceğini ona gösterdim ama yanılmışım.

Bana gülümsüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Hey, beyler. Sanırım adamımız asistanına karşı bir şeyler hissediyor."

Walker hiçbir şeyi kaçırmıyor. Atışına konsantre olmuş bir şekilde cevap veriyor: "Biliyorum. Ofise girdiğimiz anda gördüm, biz onunla flört ederken bize ölümcül bakışlar attı."

Atışını yapıyor ve sonra bana dönüp göz kırpmıyor. Onunla flört ettiğini itiraf etmesi kanımı kaynattı. Bunu biliyordum. Ona biraz fazla sevgiyle baktığını biliyordum.

Oyun başladığında, diğer adamlarla el sıkıştık. Hepsi de şehirdeki başarılı işadamları, biraz stres atmak için bir yol arıyorlar.

Maçın yarısına geldiğimizde sekiz sayı öndeyiz ve Walker potaya doğru bir turnike atıp topu batırmadan önce bana bir pas atıyor.

"İşte bu yüzden ben en iyisiyim. Senin bahanen ne Lincoln? Dikkatin çok mu dağınık, asistanını mı düşünüyorsun?"

Gömleğimin altından tutup alnıma doğru kaldırıyorum ve yüzümden damlayan teri siliyorum. "Dikkat et," diye uyarıyorum.

Colton yanıma geliyor ve sırtıma bir tokat atıyor. "Utanmana gerek yok. Ama çok belli oluyor. Şu anda o bakışı takınıyorsun."

Mola veriyorum ve su şişemi alıyorum. "Hangi bakıştan bahsediyorsun?"

"Bilirsin işte," diyor nefes nefese, *"istemediğim halde onu her türlü kirli senaryoda düşünmekten kendimi alamıyorum."*

"Tamamen yanlış düşünüyorsun," diye sertçe cevap veriyorum.

"Öyle miyiz?" Colton araya giriyor. "Geçen gün onunla konuştuğum için neredeyse kafamı koparıyordun."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Çünkü iğrenç ve aşırı arkadaş canlısı davranıyordun. Onu korkutmanı istemedim."

"Demek onu korumaya çalışıyordun," diye cevap veriyor muzip bir sırıtışla.

"Onu korumaya çalışmıyordum. Sadece tek asistanımı kovmadığından emin olmaya çalışıyordum..." Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce kendimi durduruyorum.

Ne söylemek üzere olduğumu fark ettiğimde korku boğazımı sıkıyor.

"Tek asistanın aslında ne?" Walker beni itiyor. "Gerçekten sevdiğin tek asistan mı?"

Su şişemi yere atıp sahaya doğru yürüyorum. Onların saçmalıklarını dinlemekten bıktım. Artık kafamın içine giriyorlar. Yani asistanımdan hoşlanıyorum. Cinsel anlamda değil. Sadece paramın peşinde olmaması ya da görünüşümden etkilenmemesi hoş. Ben onun gözünde sadece sıradan bir patronum.

Oyunun geri kalanında bok gibi oynadım. Adamlarım dikkatimi tamamen dağıttı. Yine de kazanmayı başardık ama benim sayemde değil.

Eve dönerken bile aklım asistanımla ilgili düşüncelerde dolaşıyor.

Gözlerimi kapattığımda, onu haftalardır aklımdan çıkmayan o lanet siyah tulumun içinde görüyorum. Göğüsleri mükemmel. Ellerimi dolduracak kadar büyükler. Meme uçlarının neye benzediğini merak ediyorum. Ne renktiler? Koyu kahverengi mi yoksa soluk pembe mi?

Aletim pantolonumun içinde kıpırdıyor.

Bu benim hatam değil. Bu, erkeklerin kafama girmesi ve asistanımın fazla meydan okuması.

İşte bu kadar. Yarından itibaren, diğer asistanlarım gibi onun da hizada durmasını isteyeceğim. Cesareti beni rahatsız ediyor ve bunu kabul edemem.

KYLIE

Aslında tüm hafta sonu izinliyim. Bugün Pazar ve Bay Monroe bana hiç mesaj atmadı ya da ofise çağırmadı.

Benny ile vakit geçirmek çok güzeldi. Manhattan'ın merkezindeki Eataly'ye gittik. Hayatımda ilk kez, marketlerinden alışveriş yapmak için para harcayabildim.

Annem ve babam İtalyan'dı. Gemiden inmemişlerdi, aileleri öyleydi. Her iki büyükanne ve büyükbaba da sağlık sorunları nedeniyle oldukça genç yaşta ölmüşler. Annem mutfakta harikaydı. En sevdiği çocukluk yemeklerinden pek çoğunu yaparken onu izlediğimi hatırlıyorum.

Ama o etler ve peynirler ucuz değil. Benny'ye benim yaşadığım deneyimleri yaşatamadım.

Kendimi yeniden keşfetme duygusuyla annemin tarif kartlarını çıkardım ve bazı tarifleri deneyeceğim.

Mutfakta pek iyi değilimdir. Son beş yıldır yaptığınız tek şey kavanozdan soslu spaghetti ve kutu makarna ve peynir olunca böyle oluyor.

Mutfakta durmuş müzik dinliyorum, elimde bir kadeh kırmızı şarap, bir yandan da ev yapımı lazanya tarifine bakıyorum.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" Benny bir küvet büyüklüğündeki mutfağımızda yanımda dururken soruyor.

Sesinin ne kadar endişeli geldiğini görünce kıkırdıyorum. "O kadar zor olacağını sanmıyorum. Annem bunu her zaman yapardı. Hiç zorlanmazdı."

Arkamdan iç çektiğini duyuyorum. "Annem yemek yapmayı bilirdi."

"Doğru. Ama öğrenmek için şimdiki zaman gibisi yok. Bu arada terapistinin ne dediğini unutma. Konuşurken yavaşla. Derin nefes al."

"Biliyorum. Bazen... bu... zor oluyor," diye yanıtlıyor. "Ben... çok... uzun... sürmesini... ve... seni... rahatsız... etmek... istemiyorum."

Arkamı döndüm ve ona sert bir bakış attım. "Beni asla kızdıramayacaksın, dostum. Gretchen'in geçici olarak yerine gelen kişi hakkında ne düşünüyorsun? Onlardan memnun musun?"

Bana terapistin gençken nasıl kekeme olduğunu anlatırken yüzü aydınlanıyor. Kardeşimi yüzünde bir gülümsemeyle görmek beni çok mutlu ediyor. Hiçbir şey için gülümsemediğini düşündüğüm yıllar oldu.

"Greenwich Village'da oldukça iyi bir yer buldum. İşe daha yakın, daha büyük, daha güvenli. Ama okulunu değiştirmek zorunda kalacaksın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Gözleri heyecanla parlıyor. "Ben... bunu... isterim. Eğer terapi işe yararsa... arkadaş edinebilirim."

Gözlerim hüznle parlıyor. Sözlerinin beni ne kadar üzdüğünü görmemesi için tepsiye dönüyorum.

"Bu harika olurdu. Sen harika bir çocuksun. Sana arkadaş diyecek herkes çok şanslı olur. Bu hafta daireye bir göz atacağım."

Katlamadan önce hafifçe pişirdiğim lazanya eriştelerine sövdüğüm sırada Benny kitap okumak için odasına kaçtı. Tepsiyi fırına koyup oflaya puflaya kapattım. Annemin yemek yaptıktan sonra bu kadar keyifsiz ve bitkin göründüğünü hatırlamıyorum. Bu beni benden aldı.

Mutfağa şöyle bir bakıyorum. Sanki mutfağım bana karşı bir isyan başlatmış gibi. Un patlamaları, patlamış makarna sosu, her yerde peynir. Ama şu anda temizleyemeyecek kadar yorgunum. Yemekten sonra Benny'den yardım isteyeceğim.

Geçen gün The Ripped Bodice'den aldığım kitabı alıyorum. Bir milyarder aşk kitabı. Yıllardır bir milyarder romanı okumamıştım. Bir süredir küçük kasaba romantizmi kitaplarına takılıp kalmıştım. Son zamanlarda

biraz sıkıcı. Kahraman çok tatlı ve sürekli aynı romantik şeyleri söylüyor. Farklı bir şeye ihtiyacım var.

Gözlerim ağırlaşmaya başlamadan önce sadece bir bölümü bitirmeyi başarıyorum. Bir zil sesi beni kanepedeki uykumdan uyandırana kadar. Kendimi toparlamak için etrafıma bakındım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, mutfağa koşarken - oraya varmak için gereken beş adımda - ve fırını açarken. "Oh," diye iç geçiriyorum, "Tanrı'ya şükür."

Aslında kötü görünmüyor. Üstündeki peynir mükemmel bir şekilde altın rengi lekeler oluşturmuş, erimiş ama yanmamış bir görüntü veriyor. Fırın eldivenlerimi kapıp çıkarıyorum.

Benny'yle masaya oturduğumuzda midem guruldamaya başlamıştı. Bu lanet yemeği yapmaya çalışırken öğle yemeğini atlamıştım.

Lazanyanın çok güzel görüldüğünü söylediğinde duygulandım. Yavaşça ve kekelemeden söylüyor. Bir vasi olarak onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğüm zamanların sayısını unuttum. İkimiz için de işlerin tersine dönmeye başladığını görmek her şey demek.

Ve düşününce, bunların hepsi sıfır vasfım ve koca bir ağızım olduğunu öğrenmesine rağmen bir şekilde işimde kalmama izin veren o huysuz CEO sayesinde oldu.

Benny ve ben mutfağı beklediğimden çok daha hızlı temizlemeyi başardık. Sanırım olduğundan daha kötü görünüyordu.

Duştan sonra -kısa ve soğuk çünkü binamız berbat- pijamalarımı giydim ve ısınmak için yatağımdaki polar battaniyemin altına girdim.

Kitabımı çıkarıyorum, gözüm kapaktaki adama takılıyor. İş yeleği giyiyor ve ön kolları kapağın merkezinde. Kolları boyunca uzanan damarlar bana Bay Monroe'nunkileri hatırlatıyor. Aslında Bay Monroe'ya çok benziyor. Koyu renk saçlarından yüzündeki kirli sakala kadar. Çok uzun değil, ama uzatacak kadar erkek olduğunu gösterecek kadar uzun.

Bu düşünceyi kafamdan silkeledim. Tam kirli kitabıma dalmak üzereyken Bay Monroe'nun düşüncelerime gizlice girmesi hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

Onu zihnimin gerisine itmek ve ikinci bölüme başlamak için elimden geleni yapıyorum. Ancak ikisi arasındaki benzerlikler, ondan başka birini hayal etmemi imkânsız hale getirmeye başlıyor.

Esrarengiz ve düşünceli bir CEO olan bu takım elbiseli keskin adam hakkında okurken, Lincoln düşüncelerimde ön planda ve merkezde.

Bu o.

Benim milyarder patronum.

Betimlemeler beni karnımdan vuruyor ve güneye doğru ilerliyor. Güçlü çene. Bir odaya hükmetme şekli. Bir bakışta insana kendi adını unutturabilen buz gibi gözleri. Birini ateşli tepkilerinden dolayı azarlamak için yaramaz şeyler yapabileceğini vaat eden seksi bir gülümseme.

Kitapta ilerledikçe yanaklarım yanıyor. Yazar, ellerinin kahramanın köprücük kemiği boyunca nasıl sahiplenici bir şekilde hareket ettiğini anlatmaya başlıyor. Sonra göğüslerinin üstünü sıyrana kadar aşağı inmeye başlıyorlar ve yapabilecekleriyle onu kızdırıyorlar. Okudukça külotumda ıslaklık birikiyor, her satır bir öncekinden daha skandal.

Sanki biri beni yapmamam gereken bir şey yaparken yakalayacakmış gibi odaya bakıyorum ama yalnız olduğumu biliyorum. Sonunda bu dürtülerime teslim olmak nasıl bir his olurdu? Yıllardır Benny'nin kötü bir rüya gördüğü ya da uykuya dalamadığı için içeri girmesinden endişe ettim. Sonuç olarak, kendimi insan olmanın basit zevklerinden mahrum bıraktım.

Orgazmın nasıl bir şey olduğunu bir kez bile tecrübe etmedim, oysa kitaplarımda bu konuda dayanılmaz detaylar okumuştum. Kadının çarşafları tutuşunu ve sırtını dikleştirişini. Orgazmın karnında başladığını, sonra bir gelgit dalgası gibi tüm vücudunda patladığını söylemesi.

Kadının vücudunda gezinen kahraman hakkında okumaya devam ediyorum. Onunla nasıl edepsizce konuştuğunu, ona neler yapacağını anlatışını.

Sadece *onu* düşünabiliyorum.

Ellerini. Sesini. Gözleri üzerimde. Ağzı en mahrem bölgeme inmeden önceki şeytani sırıtışı. Adam muhtemelen çok kötü şeyler söyleyecekti.

Birinin benimle böyle konuşma ihtimalinin beni ne kadar tahrik edebileceğini şimdiye kadar hiç bilmiyordum. Ya da belki de kelimelerden çok onların arkasındaki adamdır.

Dili amında gezinirken ela gözlerinin onu izlediğini anlattıkları anda kitabı kapattım. Kelimelerin üzerimdeki etkisini kontrol etmeye çalışırken nefeslerim okyanus dalgaları gibi hızla geliyor.

Elim gömleğimin altına giriyor ve karnımın üzerinde duruyor. Belki de denemeliyim ve nasıl bir his olduğunu görmeliyim. Elimi külotumun içine girene kadar karnımdan aşağı sürüklüyorum.

Gözlerim kapalıyken, onun olduğunu hayal ediyorum. Eli külotumun içine uzanıyor ve yavaşça klitorisimi sıyrıyor. Kalçalarım yataktan fırlıyor, ilk dokunuş zaten heyecan verici hissettiriyor. İşaret parmağımı ve orta parmağımı amımın girişine gelene kadar daldırıyorum.

Neyin normal olduğunu nasıl ölçeceğimi bilmiyorum ama gerçekten ısılağım. Parmaklarımı tekrar klitorisime doğru sürüklediğimde, şimdi nemle onları çok daha kolay kaydırıyorum. Zihnimin istediği yere gitmesine izin verirken farklı ritimleri ve hızları keşfediyorum.

Kendimi onun masasında, bacaklarımın arasında hayal ediyorum. Kollarını tekrar sıvamış, parmakları klitorisimi çalıştırırken kollarındaki damarları tam olarak görmemi sağlıyor.

Nefes alışım hızlanırken kalbim göğsüme çarpıyor.

Yaşadığım hislerle başa çıkabileceğimden emin olamayana kadar zevk artmaya devam ediyor. Sonra beni vuruyor - daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir patlama. En yoğun kısmı amımın etrafında, ama her yerde hissediyorum.

Kitaplarda anlatıldığı gibi değil. Hatta daha iyi. Tüm vücudum tamamen tatmin olmuş hissediyor. Tek bir kas bile gergin ya da stresli hissetmiyor. Neden stresli hissettiğinizde mastürbasyon yapmanızı önermiyorlar? Kesinlikle soruna iyi bir çözüm gibi geliyor. En azından şu anda öyle.

Bu gece iyi uyuyacağımı biliyorum. Lincoln'ü düşündüğüm için pişman bile olamıyorum çünkü umursamayacak kadar doymuş ve rahatlamış durumdayım.

Ertesi sabah, onun gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum. Her baktığımda, o bacaklarımın arasındayken bana baktıklarını hayal ediyorum. Deli gibi kızarıyorum ve korkmuş küçük bir koala ayısı gibi kaçıyorum.

Günün sonunda beni ofisine çağırana kadar ondan etkili bir şekilde kaçtığımı düşünüyorum.

Bana öyle bir bakıyor ki gözlerimde yeni bir anlam kazanıyor. "Bu hafta sonu bir konferans için Los Angeles'a gitmem gerekiyor. Panel konuşmaları, konferanslar, söyleşiler ve akşam da bir gala olacak. Ben açılış konuşmacısıyım. Sana orada ihtiyacım var."

İlk düşüncem, sektördeki böylesine büyük bir etkinlikte açılış konuşmacısı olarak seçilmiş olmasının ne kadar etkileyici olduğudur. Bu, adamın bu şirketin dışında bile sahip olduğu gücü ve etkiyi gösteriyor.

Sonra ne istediğini anlıyorum. Hafta sonu için onunla Kaliforniya'ya gitmemi istiyor. Ne demem gerekiyor? Bu açıkça işimin bir parçası. Ama Benny'yi hiç bu kadar uzun süre yalnız bırakmamıştım.

Sessizce dururken sabırsızca "Bir sorun mu var?" diye soruyor.

Korkumu yutkunarak bastırıyorum. Sanırım eninde sonunda ona söylemek zorundayım. "Sadece... kardeşim."

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya kardeşin?"

"O, şey... Ben onun vasisiyim. Daha on iki yaşında. O zamandan beri onu bir gece bile yalnız bırakmadım..." Duruyorum, onunla ne kadarını paylaşmak istediğimden emin değilim.

"Ne zamandan beri?" Sandalyesinde öne doğru eğiliyor, merakı belli oluyor. "Annemle babam beş yıl önce kaybolduğundan beri," diyebiliyorum.

Yüzü donar. Her zamanki kayıtsızlık maskesi kısa bir süreliğine kayboluyor. Bir an. Her zaman odaya hükmeden, sözlerini asla kekelemeyen bir adam için suskun görünüyor. Geçmişimi sadece komşum Angela'ya anlattığımı fark ediyorum. Acılarımı dökebileceğim hiç arkadaşım yok.

"Onu tek başına mı büyütüyorsun?" diye soruyor sonunda, sesi daha alçak ve kendinden daha az emin.

Başımı sallıyorum. "On altı yaşımdan beri. Bu yüzden sadece diplomam var. Gündüzleri çalışırsam ve okulu bitirmek için internetten ders alırsam, mahkemeyi bana vesayet vermeye ikna ettim."

"Peki ya sigorta parası?" diye soruyor.

Neredeyse kıkırdayacağım. Aklı hiç paradan uzak kalmıyor.

"Hiç alamadım. Cesetlerini hiç bulamadılar, bu yüzden mahkeme bana yedi yıl beklemem gerektiğini söyledi. Mücadele etmeme yardım edecek bir avukat tutacak param yoktu."

Yüzünde bir parça öfke belirliyor. Hayranlıkla birlikte mi? Anlayamıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp nefesini üflerken, zırhında olası bir çatlak görüyorum. Küçük ama orada.

"Pekâlâ. Sanırım bu hafta sonu yalnız gidebilirim."

Yaşadığımı düşündüğüm dürüstlük anı her neyse, gitmiş gibi görünüyor. Kapalı CEO geri döndü. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum. İş için hafta sonu nasıl uzaklaşacağımı bulmam gerekiyor. Bu, işimi kaybetmemek için gerekli olmaya devam edecek bir şey. Angela'yla yardım etmesi için konuşacağım.

"Hayır," diyorum inatla. "Bunu başarabilirim. Sadece komşumla konuşmam gerek."

"İşte." Elini arka cebine attı ve cüzdanını çıkardı. Sonra bana bu dünyada çok az insanda olduğunu bildiğim siyah bir kart uzatıyor. "Bunu kullan. İş kartın gibi bir limiti yok. Hafta sonu için kıyafetlere istediğin kadar harcayabilirsin."

"Ne?" Sanki kırılacakmış gibi elimde tutarken nefes nefese kaldım. "Senin paranı kullanmam mümkün değil. Kendi kıyafetlerimi kendim alabilirim."

Bakışlarındaki keskinlik tüylerimi diken diken ediyor. Bana dün geceki düşüncelerimi düşündürüyor ve külotumda nem biriktiğini hissediyorum. Kahretsin.

"Bu bir iş etkinliği. Ve etkinlik son derece resmi. Buna uygun giyinmeni istiyorum. Sana stilistimin iletişim numarasını vereceğim. O sana yardım edecek. Bu bir öneri değil, Kylie."

İşte bu. Güzel bir jest, ardından sik gibi bir yorum. Anlaşılan kıyafetlerim onun benimle görünmesi için yeterince güzel değil ve bunun bir emir olduğunu belli ediyor.

Başımı salladım ve ofisinden çıktım. Talepkâr tavırları yüzünden adamı tokatlamak istemekle... o konuya girmeyeceğim.

LINCOLN

Havaalanına küçük bir valiz ve omzunda bir gece çantasıyla geliyor. İş seyahatlerine gittiğimizde kesinlikle asistanlarımın çoğu gibi valiz hazırlamıyor. Sanki haftalarca yokmuşuz gibi iki büyük bavulla gelirlerdi.

Dar kot pantolonu ve beyaz atletiyile özel terminale doğru yürüyüşünü izliyorum. Güneş gözlükleri ve altın takıları ona rahat ama sofistike bir görünüm veriyor. Onu iş kıyafetleri dışında bir kıyafetle hiç görmemiştim. Yirmi bir olan gerçek yaşını yansıtıyor. Şu anda pantolonumun içinde seğiren sikim yüzünden kendimi daha da bok gibi hissetmeme neden oluyor.

Bu bana geçen gece kendime verdiğim sözü hatırlatıyor. İş ilişkimizi daha profesyonel bir hale getirdiğimden emin olmaya başlamalıyım. Benden tekrar korkmasını istiyorum.

Binaya girdiğinde, güneş gözlüklerini başının tepesine doğru itiyor ve uzun kahverengi saçlarının bir kısmını onunla birlikte yukarı çekiyor. Yüzü sıcaktan ya da belki başka bir şeyden dolayı kızarmış. Kabul etmeye hazır olmadığım bir şey.

Saatime bakıyorum. "Geç kaldın," diye bağıriyorum.

Yüzü düşüyor. Altın saatine bakıyor. "Öğleyi otuz saniye falan geçti."

"Sana öğlen demiştim. Öğleden otuz saniye sonra değil," diyorum.

Nefes nefese kalıyor ama valizini görevlilere teslim ediyor. Kıyafetine bakıyorum. Güzel bir kıyafet. Uçuş için kesinlikle rahat, ama kıyafetlerin ve mücevherlerin pahalı olduğunu söyleyebilirim. Çok şık görünüyor.

"Hafta sonu için seyahat programınız var mı?" Zihnimi tekrar işe odaklamam gerektiği için soruyorum.

"Evet, Bay Monroe. Saat altı buçukta otelimizde olursak, sekizdeki kokteyl partisinden önce hazırlanmak için bir saatimiz olur."

"Ve odalarımızı ayırttınız mı?" Piste doğru ilerlerken onaylıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki."

Kapıların yanında durup dönüyorum. "Bayan Ricci, sanırım kiminle konuştuğunuzu unuttunuz."

Gözlerini aralıyor, muhtemelen soyadını tekrar kullanmamdan dolayı şaşırmış.

"Benim için çalışıyorsun," diye kesin bir dille ifade ediyorum onun alanına yaklaşırken. "Her ne kadar son zamanlardaki tavrını yanına bırakmış olsam da, bu tür davranışlara izin vermediğimi hatırlatmalıyım. Hiç kimseye."

Nefesleri düzensizleşiyor. "Sen... sen beni korkutmaya çalışıyorsun."

Sanki doğru söylemiyormuş gibi başımı sallıyorum. "Hayır. Sana nerede durduğunu hatırlatıyorum ki ona göre hareket edebilesin."

Neredeyse meydan okuyan bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Ne söyleyeceğini bilmek istemiyorsam kahretsin. Kalçalarını ileri geri ovuşturduğunu görüyorum ama sonra bunu hayal ettiğimi düşünüyorum. Tabii ki hayal ediyorum. İmkânı yok.

"Anlaşıldı Bay Monroe," diyor ve dışarı çıkıyor.

Kendi kişisel cehennemimde öylece kalakalıyorum. Ne kadar berbat durumda olduğumu fark ettiğimde başım geriye düşüyor. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, düşüncelerimin değişeceğini sanmıyorum. Bu uzun bir hafta sonu olacak. Neye sahip olup olamayacağımı bana hatırlatması için otel odama geri getirecek birini bulmalıyım. Ve asistanım sahip olamayacağım tek şey.

Los Angeles'a uçuş sessizdi. Uçağın iki ayrı ucunda oturuyoruz. Şu anda tam olarak ne kadar kızgın olduğunu söyleyemem ama

öğreniyorum.

Beynimi meşgul etmek için dizüstü bilgisayarımı çıkarıp çalışıyorum. Onun da aynı şeyi yaptığını fark etmeden. Hakkını vermeliyim ki harika bir asistan. Çok çalışıyor ve asla aynı hatayı iki kez yapmıyor. En önemlisi, benim peşimde değil.

Bu da iyi bir şey. Beynim şu anda bana ne söylerse söylesin, bu çok iyi bir şey.

Bana on altı yaşından beri kardeşine baktığını söylediğinde neredeyse sandalyemden düşüyordum. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ona iyi bir çocukluk yaşatmak için tüm mutluluğunu bir kenara bıraktı. Hayat şartları göz önüne alındığında başardığı şey beni kesinlikle şaşırttı.

Şu anda New York'un en zengin yöneticilerinden birinin asistanı ve sadece yirmi bir yaşında. Ve çok da başarılı.

Uçak yere indiğinde valizlerimiz bizi Los Angeles'taki otelimize götürecek olan arabaya aktarıyor.

Yol boyunca bir köpek gibi başını pencereden dışarı çıkarıyor. Otelimize dakikalar kala gülümseyerek kafasını tekrar içeri sokuyor.

"Burası çok harika."

"Daha önce hiç Los Angeles'a gitmedin mi?" diye sordum.

"Daha önce hiç şehir dışına çıkmadım," diyor gözleri gözlerime çarparken.

Şaşkına döndüm. New York'un dışına hiç çıkmamış.

"Hiç mi?" diye soruyorum.

"Neredeyse hiç param olmadan ergen bir çocuk yetiştirirken bunu ne zaman sığdıracaktım?"

Siktir, ben ayrıcalıklı bir hayat yaşadım. Bazen kendi acılarınızla o kadar uzun süre yaşayabiliyorsunuz ki, başkalarının çok daha kötü şeyler yaşadığını unutuyorsunuz.

Şoför kapıyı açtığında, ona cevap vermekten kurtuluyorum çünkü iyi bir cevabım yok. Ve bu benim başıma gelmiyor, en azından artık gelmiyor.

Giriş yaptıktan sonra en üst kattaki odalarımıza çıkıyoruz.

"Aşağı inme vakti geldiğinde odana geleceğim. Sekize çeyrek var mı?"

Başını sallıyor ve odasında kayboluyor.

Tam sekize çeyrek kala kapısını çaldım. Kapıyı açtığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. O bir şey fark etmeden kendime gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Gün geçtikçe daha da mı güzelleşiyor, yoksa onunla tanıştığımda kör müydüm ben?

Siyah elbisesi vücuduna bir eldiven gibi oturuyor. Altında nude renkli bir kumaş varmış gibi görünen transparan bir örgü malzeme. Belki de onun teniymiş gibi bir yanılsama yaratıyor. Aletim elbise olmadan nasıl görüldüğünü görmek için sabırsızlanıyor.

Arkasındaki pencereden şehrin ışıkları parlıyor ama benim tek gördüğüm önümdeki kadın. Nabzım tehlikeli bir şekilde atıyor.

"Güzel temizlenmişsiniz Bay Monroe," diyor yüzünde bir gülümsemeyle.

Takım elbisemi incelerken gözlerindeki takdir dolu parıltıyı kaçırmıyorum.

"Bence güzel temizlik yapan sensin. Bu elbise-" diye başlıyorum ama çok fazla konuşmadan kendimi tutuyorum. "Dikkat dağıtıcı. Unutma, buraya dikkat dağıtmak için gelmedik; iş için buradayız."

Kendini toparlamadan önce yüzü hafifçe düşüyor. "Ben sadece işimi yapmak için buradayım, her zamanki gibi Bay Monroe."

Sektördeki tüm insanlarla bir saat boyunca çene çaldıktan sonra Kylie'nin bitkin düştüğünü söyleyebilirim. Bu tür etkinliklere gelmek ve geceyi devam ettirmek için gereken türden havadan sudan konuşmalar yapmak kolay değil. Sonra Galvin'i görüyorum

bardayken ona yaklaşıyor. Onu kızın yanında görünce bile vücudum geriliyor.

Amacı ne? Onun benim asistanım olduğunu biliyor mu?

Yıllardır tanıdığım bir adam olan Bay Hendrix karşımda duruyor ama Galvin'in söylediği bir şeye gülerken elini onun beline koymasını izlerken sözleri kulaklarımdaki nabız atışıyla bastırılıyor.

Dayanabileceğim tek şey bu. Bay Hendrix'in yanından ayrılıp odanın içinde uzun adımlarla ilerliyorum. Yolun yarısına geldiğimde Kylie'nin gözleri beni yakaladı. Öfkemi hissetmiş olmalı çünkü gözleri kocaman açılıyor ve aramızdaki mesafeyi kapattığım süre boyunca onları benden ayırmıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Tanımadığım bir sesle suçluyorum. "Biriyle konuşuyorum ve bir içki daha alıyorum."

"Seni görmek güzel, Lincoln. Uzun zaman oldu," diyor Galvin elini uzatırken. İsteksizce sıkıyorum. "Galvin."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Kylie aramıza bakıyor. Galvin gülümsüyor. "Aynı şeyi ben de sormalıyım."

"Saçmalamayayı kes, Galvin. Bunun benim asistanım olduğunu biliyorsun. Ne yapıyorsun sen? Bilgi almaya mı çalışıyorsun? Beni toplantı odasında yenemiyorsun, o yüzden asistanımdan bilgi almaya mı çalışıyorsun?"

"Oh, lütfen. Paranoyak olma," diye ısıırır. "Bu güzelliğin tek başına bırakıldığını fark ettim. Odanın sahibi olan birinin bu kadar yalnız görünmesini izlemek yanlış geldi."

Kendimi bok gibi hissettirmeye çalışıyor. Derimin altına girmeye çalışıyor. Ona izin vermeyeceğim.

"Affedersiniz. Lütfen burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma," diye araya giriyor Kylie.

Ona baktım. "Bu Galvin. Rakip bir havayolu şirketinin CEO'su." "Ah," diye yanıtlıyor Kylie, sonra da Galvin'e onu ölçüp biçiyormuş gibi bakıyor.

"Yarın sabahki konferanstan sonra çatı katındaki muhteşem havuzu kullanmayı konuşuyorduk. Patronunun muhtemelen bunu onaylamayacağıyla ilgili bir şeyler söyledi. Şimdi sen olduğunu bildiğim için ne demek istediğini anlıyorum."

"Havuzu kullanmak istiyorsa kullanabilir," diye cevap veriyorum ona bakarken. O da zoraki bir gülümsemeyle, "Teşekkürler Bay Monroe," diye karşılık veriyor.

Galvin'in kahkahası beni kızdırmak için tasarlanmış bir kibirle dolu. "Onun sana Bay Monroe demesini mi sağlıyorsun? Ne kadar da tipiksin."

Kylie beni izlerken alt dudakını ısırıyor.

"Geç oluyor," diye belirtiyorum. "Sanırım Kylie'yle birlikte içkilerimizi bitirip biraz uyuyacağız. Eminim seninle görüşeceğiz."

Beni takip ediyor ve balo salonundaki büyük bir sütunun yanında bir yer bulana kadar benimle birlikte yürüyor. Ona yaslanıyorum, Galvin'in hâlâ bize baktığını fark ettiğimde kaslarım geriliyor.

"Bütün bunlar da neydi?" diye soruyor, sonra şarabından bir yudum alıyor. "Hiçbir şey. O sadece bizim en büyük rakibimiz ve biraz da hıyarın teki."

Zahmetsizce gülüyor. Çok fazla sevdiğimi fark ettiğim bir ses. "Sen gelmeden önce gayet arkadaş canlısıydı. Bence bundan fazlası var."

"İyi. Şehirde birlikte liseye gittik. Pek iyi bir insan değildi."

Beni incelerken başını yana çevirdi. "Yani, yüce ve güçlü Lincoln Monroe'nun bir zorbası mı vardı?"

Şaka yaptığını biliyorum ve tüm bu konuşmayı sonlandırmak için gülümsemeye çalışıyorum, ama onun bunu anladığını görüyorum. Hikayenin devamı var ama bundan bahsetmiyorum ve o da bu konuşmayı bitirdiğimizi anlamış gibi görünüyor.

Üzerimize garip bir sessizlik çöküyor. Kıpırdanışını izliyorum ama sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyorum. Sadece bütün gece beni öldüren o lanet elbisenin içinde ona bakıyorum.

"Bil diye söylüyorum, bana Lincoln diyebilirsin."

Bu da nereden çıktı bilmiyorum. Aramızdaki mesafeyi korumam gerekiyordu. Şimdi buradayım, formaliteyi bitirmesi için ona yeşil ışık yakıyorum. Bu aptalca bir hareket ama onun söz konusu olduğu yerde kontrolüm varsa ne olayım.

"Emin misin?" diye fısıldıyor.

Ona hayır demeliyim. Ona bunun tehlikeli olduğunu ve çalışan ile patron arasındaki çizginin zihnimde bulanıklaşmaya başlayabileceğini söylemeliyim.

"Lütfen. Yapmanı istiyorum," diye cevap veriyorum. "Odalarımıza dönmeye ne dersin?" Saatime bakıyorum. "Bizim zamanımıza göre saat sabahın biri. Hafta sonunu atlatmak istiyorsak iyi bir uyku çekmeliyiz."

İkimiz de içkilerimizi masaya bırakıp asansöre yöneliyoruz.

Asansörde yalnızken ona bakıyorum ve bunun onun Los Angeles'a ilk gelişi olduğunu hatırlıyorum. New York'un dışına ilk kez çıkıyor.

"Eminim yarın çatı katındaki havuzu kullanmak için bolca vaktin olacaktır."

Sanki onu gafil avlamışım gibi kaşları zarifçe çatıldı. "Sorun değil. Buraya çalışmak için geldiğimizi söylediğini biliyorum."

"Israr ediyorum. Bugün hafta sonu. Biraz kaçıp eğlenmemeniz için hiçbir neden yok."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "Teşekkür ederim. Peki ya sen?" diye soruyor asansörden inip bizim kata çıkarken.

"Peki ya ben?" Ben soruyorum.

"Bu yolculuklarda hiç kaçıp eğleniyor musun?"

Az önce ne sorduğunun farkında değil. Tek yaptığı onu şu anda odama alıp onunla istediğim gibi eğlenmeyi hayal etmemi sağlamak.

Kapımızın önüne geldiğimizde bakışlarımı özür dilemeden, kasıtlı olarak onun üzerinde gezdiriyorum.

"Kendi eğlencemi nasıl yaşayacağımı biliyorum. Ama bu biraz daha mahrem, havuzda güneşlenmekten biraz daha kirli." Sözlerim karşısında boğazının düğümlenmesini izliyorum ve sırtıyorum. "İyi geceler, Kylie."

"Size de Bay Monroe." Sesi titriyor.

"Lincoln," diye düzeltiyorum. "Bu hatayı bir daha yapma. Bana itaatsizlik etmenden ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun."

Bununla birlikte, aptalca bir şey yapmadan önce odama girip kapıyı kapatıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en rahatsız edici ereksiyonla kapıya yaslanıyorum. Başım tahtaya çarptığında çenem geriliyor. Gözlerim kapalı, şu anda ne yapmak istediğimle ve ne yapmam gerektiğiyle boğuşuyorum.

Bana sadece yatağa girip uyumamı söyleyen sesi duymazdan gelerek tokama uzanıyorum ve asistanımın bu gece giydiği o lanet elbisenin içindeki görüntüleri beynime hücum ederken tokamı çözüyorum. Aletimi pantolonumdan çıkardım. Kalınlığım boyunca güzel ve yavaşça hareket ettirirken yumruğum şaftımın etrafında sıkılıyor. Bu hissin tadını çıkarmak istiyorum.

Diğer odada hemen yanımda olduğunu bilmek, yaptığım şeyin ne kadar kaba ve bayağı olduğunu artırıyor. Onu düşünürken kendi elimi becerdiğimi bilse ne hissederdik merak ediyorum.

Elbisesini yavaşça çıkarırken onu önümde dururken hayal ediyorum. Dantelli siyah bir iç çamaşırı giymiş. Bu yumruğumun daha hızlı hareket etmesine neden oluyor ve vücudum kafamdaki görüntülere tepki verirken onu daha sıkı kavriyorum.

Sütyeninin askılarını omuzlarından kaydırıp çözerken hızımı kesmiyorum. Zaten patlamanın eşiğindeydim ve sonra yere düşüyor. Diri göğüsleri ve pembe meme uçları gözlerimin bayram e t m e s i için orada duruyor.

Bir sonraki saniye, bir inilti ile elimin her tarafına patlıyorum.

Coşku geçtiğinde, pişmanlık ve en çok da kafa karışıklığıyla baş başa kalıyorum.

KYLIE

"Ee, iyi misin?" Konferans salonunun hemen dışındaki koridorun köşesinde dururken Benny'ye soruyorum.

Birkaç saat ara vermek üzereyiz.

Telefonda iç geçiriyor. Gitmeden önce ona aldığım telefona. Onu bırakırken kendimi rahat hissetmemin tek yolu buydu. Bu ve Angela'nın onu izlediği gerçeği.

"Yani, bana mesaj atmaya ve sormaya devam edebilirsin... ama cevabım değişmeyecek. Ben iyiyim," dedi. Elbette bunu yavaşça ve birkaç duraklamayla söylüyor ama bir kez bile kekelemiyor.

"Özür dilerim dostum. Bu benim için büyük bir adım, senden uzakta bir gece geçirmek."

Diğer uçta bir an sessizlik oldu.

"Bu... asla... ben... ben... sana ihtiyacım yok anlamına gelmeyecek."

Oh Tanrım. Sözlerindeki dürüstlük karşısında gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmekle tehdit ediyor.

"Biliyorum. Sana her zaman ihtiyacım olacak," diyorum boğulmaya başlarken. "Hayatta her zaman sen ve ben olacağız."

Telefonu kapattıktan sonra çantama geri koyuyorum. "O iyi mi?"

Çok iyi tanıdığım derin bir ses beni irkiltiyor.

Arkamı dönüyorum ve Lincoln'ün arkamdaki başka bir kapıya yaslandığını görüyorum.

"Ah, evet," diyorum utancımı üzerimden atmaya çalışırken. "Ayrılık kaygısı olan benim. Çok aptalca, değil mi? O on iki yaşında, beş değil."

Gözlerinde, göreceğimi sandığım gibi yargılama yerine, anlayış görüyorum. Muhtemelen merhamet bile. Bu beni şaşırtıyor. Takım elbisesi içinde yakışıklı bir şekilde karşımda duruyor ve bana can sıkıcı bir asistan değilmişim gibi bakıyor. Bana sanki... beni görüyormuş gibi bakıyor.

"Hiç de değil. Birlikte yaşadığınız onca şeyden sonra mantıklı geliyor. Ama sana söz veriyorum, o iyi olacak."

Kapıyı itiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Rahat edemeyecek kadar yaklaştığında ona bakıyorum.

"Buna nasıl söz verebilirsin?"

"Çünkü biz yokken ona göz kulak olması için bir koruma tuttum. Ona bir şey olmadığından emin olacak."

Az önce duyduklarıma inanamadım. "Bir koruma mı tuttun? Yemek için evimizden iki blok öteye gitmesine izin verilmiyor."

Gülümsüyor. "O zaman o iki blok içinde güvende olacağını biliyorsun. Ve bazı on iki yaşındaki çocuklar gibi şansını denemeye kalkarsa, onun iyi olduğunu bileceğiz."

"Onun yaşındaki çoğu çocuk gibi değil ama... teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ben her zaman senin söylediğin gibi bir pislik değilim."

Gülümsüyorum. Bu tartışılabilir ama bunu kendime saklıyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksın. Ben gidip biraz güneşleneceğim. Bana katılmak ister misin?"

Bu nereden çıktı bilmiyorum. Bu çok garip. Tabii ki benimle yüzmek istemez. Yüzündeki telaşı görüyorum, sanki o da bu soruyu beklemiyordu.

"Oh, ben-ben-ben demek istemedim, bazı işleri halletmem gerekiyor." Sanki teklifimi mümkün olan en nazik şekilde nasıl reddedeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi kelimeler üzerinde tökezliyor.

"Hayır. Özür dilerim. Haddimi aştım. Daha iyi bilmeliydim," diyorum uzaklaşmaya başlarken. "Bu akşamki etkinlikte görüşürüz."

"Tamam," diye başlıyor ama sözünü bitirmesini beklemiyorum.

Bu aşağılanmadan uzaklaşmam gerekiyor.

Hangi parçam bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü? Arabayı sürerken merak ediyorum. Asansörle odama çıktım. Muhtemelen dün gece üzerinde tişört olmadan nasıl görüldüğünü hayal edip duran parçamla aynıydı.

Dün gece ayrıldıktan sadece birkaç dakika sonra odasından garip bir ses geldiğine yemin edebilirim. Kendi eğlence anlayışının yatak odasında olduğunu ima ettiğinde tüm vücudumun utanç ve belki biraz da merakla kızarmasına neden olmasından dakikalar sonra.

Yatak odasında ne tür bir eğlence yaşıyor? Yeni bitirdiğim kitaptaki gibi hükmedici mi, yoksa tatlı ve şefkatli mi? İçine fazla duygu kattığını hayal edemiyorum. Hangi versiyona sahip olduğumu umursayacağımı sanmıyorum.

Kendi otel odamda ve dün geceki ateşli arzumla bir orgazm daha yaşamayı başardım. Bu duygunun bağımlısı olacağım. Orgazm olduktan sonra gerçekten iyi uyuyorum.

Siyah bikinimi giydikten sonra -ilişkimiz hakkında yanlış bir izlenime sahip olduğunu düşündüğüm Lincoln'un müşterisi tarafından zorla satın alınmış- eşyalarımı topluyorum ve asansöre binerek çatıya çıkıyorum.

Havuz kocaman ve çok ferahlatıcı görünüyor. Aşağıdaki sokaklarda palmiye ağaçlarını ve hatta uzaktaki dağları görebiliyorum.

Köşedeki ahşap şezlongu seçiyorum ve girişte aldığım havluyu üzerine seriyorum. Sonra siyah mayomun kılıfını çıkarıyorum ve her yere güneş kremi sürmek için elimden geleni yapıyorum.

Beynimi tanıyorum, sessizlikte rahatlama yeteneğim sıfır, bu yüzden gerçek bir suç bölümüne gelene kadar podcast'leri karıştırıyorum. Mükemmel. Bu beynimin ilginç bir şeye odaklanmasını sağlayacak.

Kulaklık getirmediğimi fark ettiğimde kendi kendime "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

Havuzun etrafına bakıyorum. Kimsenin umurunda olmayacak. Herkes bir başkasıyla konuşmakla ya da sandalyelerinde gözleri kapalı uzanmakla meşgul. İki yanımda oturan kimse bile yok.

Play tuşuna basıp sesin çok yüksek olmadığından emin olduktan sonra başımın yanına yerleştiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve podcast'in beni içine çekmesine izin veriyorum. Ancak o zaman

Güneş bulutların arkasına saklanmış gibi gözlerimi açtım.

Ama güneş saklanmak yerine, bir erkek figürü üzerimde duruyor. Doğru gördüğümde emin olmak için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Belki de kendimi çimdiklemeliyim; rüya görüyor olabilirim.

"Lincoln?" Gözlerim alıştığında neredeyse nefesim kesiliyor ve gözlüklerinin arkasındaki yüzünü fark ediyorum.

Gözlerim istemsizce vücudundan aşağıya iniyor ve karnına odaklanıyor. Vay anasını. Bu adamın karın kaslarını tarif edecek kelime yok. Şekillendirilmiş, ama agresif ve korkutucu olacak kadar değil. Geniş göğsü ve siyah mayosunun kalın kalçalarına oturduğu yere kadar uzanan seksi tüyleri.

Aşık bir ergen gibi ona bakarken beni izlerken sertçe yutkunuyorum. Neden güneş gözlüklerimi çıkarmak zorundaydım ki?

Kaşları havaya kalkıyor. "Gördüğün bir şey hoşuna mı gitti Kylie?"

"Sadece bir çift mayon olmasına şaşırdım," diye cevap veriyorum, onu böyle görmekten ne kadar etkilendiğimi fark etmemesini umarak.

Havlusunu yanımdaki şezlonga seriyor ve oturuyor. "Genel kanının aksine, nasıl eğlenileceğini biliyorum. Sadece bunun... özel olmasını tercih ederim."

Dudaklarım aralanırken gözlerimi aralıyorum, önümdeki sahneyi kavramaya çalışıyorum. Lincoln'ü güneş kremi sürerken izlemek bedava porno gibi. Parmaklarımı mayomun içine sokacak olsam sıırıslık olacağımdan eminim.

"Karakterini bozup hepimiz gibi eğlendiğin için tebrikler," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor. Kalbimin küt küt atmasına neden olan nadir bir ses. "Fotoğraf yok. Korumam gereken bir itibarım var."

Yaptığım onca şakaya rağmen, benim de aynı şeyle mücadele ettiğimi bilmediğini fark ediyorum. Uzun zamandır çok çalışıyorum. Tüm bunlar benim için yeni. En son ne zaman havuz kenarında dinlendiğimi hatırlamıyorum.

"Nereye gittin?" diye soruyor, gözleri endişeyle kazanmış.

"Ne?" Düşüncelerimden sıyrılmaya çalışıyorum.

"Az önce ne düşünüyordun? Seni etkilediğini söyleyebilirim," diyor ve beni rahatsız edici bir şekilde koltuğumda kaymama neden olacak şekilde inceliyor.

"Önemli bir şey değildi," diye cevap veriyorum ama sonra yüzü sertleşiyor. Lanet olsun. Bu işin peşini bırakmayacak. "İyi. Ben sadece nasıl eğleneceğimi bilmediğimi düşünüyordum. Bu benim için de yeni bir şey."

"Senin gibi yirmi bir yaşında biri nasıl eğleneceğini bilmiyor mu? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Sana durumumu anlattım. Seyahat edecek imkanım ya da zamanım olmadığı gibi, eğlenecek zamanım da yoktu. Geçimimi sağlamak için çalışmakla ya da kardeşimle vakit geçirmekle çok meşguldüm."

Sandalyesine uzandı ve gözlerini kapattı. "Sanırım ikimizin de biraz gevşemeyi öğrenmesi gerekiyor, ha?"

O yanımdayken gevşemeyi öğrenmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başlıyorum. Saniyeler geçtikçe beynimdeki görüntüler daha da R dereceli hale geliyor, ta ki bir ses onları bölene kadar.

"Şuna bakın. Patron asistanıyla kaynaşiyor. Belki de ikiniz hakkında yanlışmışımdır. Düşündüğümde daha iyi tanışmışsınız." Galvin elinde bir içki ve üzerinde siyah mayosuyla karşımda duruyor.

Vücudu fena olmasa da Lincoln'ünkiyle kıyaslanamaz bile.

Galvin kesinlikle bir pislik gibi davranıyor. Belki sadece Lincoln'ün kafasındadır ve dostça şakalaşıyorlardır diye düşünmüştüm. Ama belki de lisede Lincoln'e gerçekten sataşmıştır. Onunla ne hakkında dalga geçmiş olabilir ki? Lincoln'ün zeki ve popüler biri olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Git buradan, Galvin. Hiç havamda değilim." Lincoln'ün sesinden tiksinti sızıyor.

"Burası özgür bir ülke. Sanırım şuradaki sandalyeye oturacağım. Biraz güneş almak için harika bir yer gibi görünüyor."

Lincoln hemen sandalyesinden kalkıyor, çıkışa doğru fırlarken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Gözden kayboluşunu izlerken içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Nasıl eğleneceğini öğrenmesi buraya kadarmış. Belki de bu yüzden eğlencenin bu kadar... özel olmasını seviyordur.

Bu sözcüklerin ağzından çıkma şekli... kirli ve vaatlerle dolu.

"Tanrım. Biraz alıngan davranıyor. Sadece şaka yapıyordum." Galvin benim alanıma girdi. "Bu adam için nasıl çalışıyorsun?"

Lincoln'e fiziksel olarak saldırmak istediğim onca zamana rağmen kendimi "O aslında harika bir patron," derken buluyorum.

"Buna inanmıyorum. Yalan söylediğine göre sana iyi para ödüyor olmalı."

Ah, bu adam. Sanırım benim de eğlencem mahvoluyor. Eşyalarımı topluyorum ve havlumu sandalyemden söküyorum. "Odama dönmeliyim. Bu akşamdan önce biraz rahatlamak istedim."

Odama döndüğümde kapıyı çarpıyorum ve mayomu yırtıyorum.

"Ne sikim ama!" Kendi kendime haykırdım. "Bir şekilde gevşemeye çalıştığım tek zamanı mahvetmeyi başardı."

Banyoya giriyorum ve ısınması için duşu açıyorum. Bu da gösteriyor ki bazı insanlar bu tür bir hayat yaşamak için yaratılmamış. Rahatlamak ve eğlenmek için zamanın olduğu bir hayat. Programıma böyle bir şey sığdırabileceğimi ve evrenin bunu yüzüme vurmayacağını düşünürken aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum.

Duştan sonra havluma sarınıyorum ve yatağa uzanıyorum. En azından bu gece için hazırlanmadan önce biraz dinlenebilirim. Ne yazık ki bu gece gala var, bu yüzden dün gece kaçmayı başardığımdan daha şık görünmem gerekiyor.

Lincoln'ün alışveriş danışmanı bazı makyaj ve saç ürünleri almama yardımcı oldu. Aksi takdirde saçıma ve makyajıma ne yapacağımı bilemezdim. Hatta bana her şeyi kolay adımlara ayıran bazı öğretici videolar bile gönderdi. Hacim kazandırmak için saç nasıl fön çekileceği gibi.

Saçlarının ne kadar hacimli olduğu konusunda endişelenen kadınlar olduğunu kim bilebilirdi? Ben de banka hesabımda ne kadar para olduğunu, kirayı ve yemeği karşılayıp karşılayamayacağımı düşünüyordum.

Çok ihtiyacım olan uykudan uyandıktan sonra, havluyla sarılmış saçlarımin hala ıslak olduğundan emin olmak için banyoya koşuyorum. Neyse ki uzun, kalın

Saçlarım hala ıslak olduğu için doğru şekilde fön çekmeye çalışıyorum. Sanırım. Umuyorum.

Nihai sonuç için aynaya baktığımda, bana bakan kadın beni bile şaşırtıyor. Birkaç ay önce kafede duran, ayakkabılarının tabanı delik ve makyajdan eser olmayan kadına hiç benzemiyor.

Bu kadın üzerinde siyah dantelli uzun kırmızı bir balo elbisesi var. Göğüsleri sergileniyor ve saçları tıpkı videoda vaat edildiği gibi hacimli. Koyu göz makyajı ve kırmızı rujuyla bir odaya girip dikkatleri üzerine çekebilecek biri gibi görünüyor.

Ama gerçek şu ki, kendimi o kadın gibi hissetmiyorum. Nasıl hissedebilirim ki? Öyle bir kadın bakire olmazdı. Yatak odasında ne yapacağını bilirdi. Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını bilirdi.

Yine de, makyaj işini yaptı. Ait biri gibi görünüyorum ve önemli olan da bu.

Geç kalacağım için Bay Monroe'ya -ya da Lincoln'e- mesaj atıp bensiz gitmesini ve onunla orada buluşacağımı söyledim.

Büyük balo salonuna girdiğimde, sinirlerim midemin çukuruna yerleşiyor ve bana buraya ait olmadığını hatırlatıyor. Bu insanların hepsi varlıklı -çoğunun paradan geldiğini varsayıyorum.

Benim dünyam onlarınkinden kilometrelerce uzakta. Onlar oturup ailelerini nasıl doyuracaklarını düşünmüyorlar. Hayır, onlar bu yaz İtalya'nın hangi bölgesinde tatil yapacakları konusunda endişeleniyorlar. Eminim daha iki ay önce geçinmek için akşam yemeğinde otuz sentlik ramen yaptığımı bilselerdi, bana kafalarını çevirirlerdi.

Lincoln'ü bulmaya çalışmadan önce, bir kadeh beyaz şarap almak için bara gidiyorum. Sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var ama bu insanların önünde dişlerimin morarmasını da göze alamam. Kadehimi aldıktan sonra, İtalya'dan alınıp buraya taşınmış gibi görünen mermer bir sütuna yaslanıyorum. Şarabımdan birkaç yudum alıyorum ve balo salonundaki insanlara bakıyorum.

Buradaki zengin erkeklerin kollarındaki kadınların çoğunun incecik olduğunu fark ediyorum. Dik durmaya ve karnımı içeri çekmeye özen gösteriyorum. Ben

Bu işe girdiğimden beri birkaç kilo aldım. Elimde değil. Sonunda güzel yemekler yiyebiliyorum.

Sonra vücudumu garip bir his kaplıyor, sanki izleniyormuşum gibi. Tüylerim diken diken oluyor. Gözlerim tanıdık olanlara gelene kadar diğerlerinin denizini araştırıyor. Benimkileri öyle yoğun bir şekilde tutuyorlar ki, bir an için gözlerimi kaçırmak ve onlarla tekrar buluşmak için cesaretimi toplamak zorunda kalıyorum.

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken, o beni izliyor. Bedenimin kimin gözlerinin üzerimde olduğunu tam olarak bildiğini fark ediyorum. Her şeyi tükettiğini hissettiğim bu arzuya tepki veriyordu. Her kiminle konuşuyorsa gitmiş, beni ve onu yalnız bırakmıştı.

Eğilirken elinin sıcaklığı kalçamı buluyor. Bana sarılıp sarılmayacağından emin değilim ama donup kalıyorum, kolonyasının kokusunu içime çekerken kılımı bile kıpırdatamıyorum. Üzerimdeki etkisinden dolayı başım dönüyor. Sonra yanağımda yumuşak dudakların hafif bir fırçasını hissediyorum.

Ona doğru eğilirken gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Hayatımda hiç kalbim göğsümde bu kadar düzensiz atmamıştı. Kan yüzüme hücum ediyor ve profesyonel olma çabama ihanet etmekle tehdit ediyor.

Geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Büyüleyici görünüyorsun."

Sadece bir dokunuştı, kısacık bir andı ama daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissetmeme neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldamayı başarıyorum.

Eli sırtımın alt kısmına doğru ilerliyor. Elbisenin dekoltesi nedeniyle tamamen açıkta kalan sırtıma. Elinin tenimde olduğunu fark ettiği anda hissediyorum çünkü kendini toparlamadan önce adımlarını karıştırıyor.

Bu gece tehlikeli hissettiriyor. İş ilişkimizin karmaşıklaşmak üzere olduğuna dair bir söz gibi.

"Nereye gidiyoruz?" İnsan kalabalığı arasında ilerlerken soruyorum, eli hâlâ sırtımda.

"Sadece biraz temiz hava almaya gidiyoruz. Ayrıca manzarayı görmek istersin diye düşündüm," diye fısıldıyor kulağıma, eğilip dudakları tenime değiyor.

Ben onun dokunuşunda tamamen kaybolmadan önce, şehrin ışıklarının nefesimi kestiği balkona açılan kapıları açıyor. Eğer bu öğleden sonra çatıdan Los Angeles'ı görmenin güzel olduğunu düşündüysem, bu bambaşka bir şey.

Beni etkileyen palmye ağaçları. Onların şehir binalarını çevrelemesi bana çok yabancı bir kavram. Ufka kadar uzanan ışıltılı bir goblen gibi.

"Vay canına," diye fısıldıyorum ikimiz de kollarımızı mermer korkuluklara yaslarken. "Bu inanılmaz."

Manzaraya bakarken gülümsüyorum, şu anda bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

Beni dikkatle izleyen Lincoln'e bir bakış atıyorum. "Ne?"

"Manzaranın senin üzerinde hiçbir etkisi yok," diyor parmağı yanağıma gelip fırçalarken.

Nefesim kesiliyor. "Bütün asistanlarına bunu mu söylüyorsun?"

Ona kim olduğumu hatırlatmanın onu trans halinden çıkaracağını düşünmüştüm ama bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı - zaten fazla bir mesafe de yoktu.

"Diğer asistanlarım hakkında tek bir şey bile hatırlamıyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ama sen beni hatırlarsın?" O cevap veremedi kapılar açıldı.

"Bay Monroe. Konuşmanıza on beş dakika var." diyor, sesi biraz paniklemiş gibi.

Acaba Lincoln'ü mü arıyordu? Buraya iş için gelmişken, onunla birlikte dışarıda olmamalıydım.

Konuşmasını dinlemek için burada kalmak yerine, içimi bir panik dalgası kapladığında odama koşuyorum. Bu hiç iyi değil. Bu adamın iyi bir adam olmadığını hatırlamam gerekiyor. Ofisine adım attığım günden beri bana tam anlamıyla bok gibi davrandı.

Şimdi, sırf pahalı kıyafetler giydim diye, beni bu arzuya boyun eğdirebileceğini sanıyor. Asla.

LINCOLN

Dün geceki olayları hatırlarken bavulumu kapattım. Geceye kendimi nasıl kaptırdığımı ve vücudumun Kylie'ye verdiği tepkiyi. Onu neredeyse öptüğüme inanamıyorum. Eğer sözüm kesilmeseydi, kendimi durduramama ihtimalim vardı.

Onu karşımda gördüğüm an, hayatımda gördüğüm en güzel kadın gibi görünüyordu, boku yediğimi biliyordum. Beklemediğim şey ise benden kaçması ve beni gecenin geri kalanında mahsur bırakmasıydı.

Şimdi beş saatlik bir uçak yolculuğuna çıkmak üzereydik, sadece ikimiz vardık ve gerginliği azaltacak hiçbir şey yoktu.

Dün gece neden gitti? Benden o kadar mı nefret ediyor ki, benim gibi birinin onu öpmesi fikri bile iğrenç geliyor?

Benim hakkımda bilmediği çok şey var. Ben onun anlattığı gibi bir canavar değilim.

İşini gücünü bırakıp bir mesaj bile atmadan beni bir etkinlikte bırakacak başka bir asistan olsa kovulurdu.

Onu kovmalıyım. Onu kovmam için birçok sebep var. Ama, kahretsin, kovmayacağımı biliyorum. Görünüşe göre, arzu ve hayal kırıklığının eşit olduğu bu çılgınca duygularla kendime işkence etmeyi tercih ediyorum.

Dün gecedan beri Kylie'den aldığım tek mesaj, sabah sekizde bizi havaalanına götürmek için arabayı hazır edeceğini bildiren bir sabah mesajıydı.

Aşağı indiğimde çoktan toparlanmış ve arabanın arka koltuğuna oturmuştu. Bavullarımı bagaja atıp yanına oturdum. Sanki beni selamlamak çok zormuş gibi başını cama doğru çeviriyor.

Alay ediyorum. "Günaydın Kylie."

"Günaydın Bay Monroe," diyor sertçe.

"Yani Bay Monroe'ya geri mi döndüm?" Ses tonumdan belli olan kızgınlıkla nefes veriyorum.

Sonunda başını bana doğru çevirip gözlerimin içine bakmaya karar veriyor. "Muhtemelen en iyisi bu. Sence de öyle değil mi? Ne de olsa sana Lincoln dememi istemenin tek nedeni Galvin'in aklına girmiş olmasıydı."

İnanılır gibi değil. Dün gece aramızda olanları saptırıp her şeyi o adama bağlaması ne yüzüzlük. Eğer ağzımı açarsam, üretken ya da nazik bir şey çıkmasına imkan yok. Bu yüzden onun oyun kitabından bir hamle yaptım ve havaalanına giderken pencereden dışarı baktım.

Bulutlar karanlık ve uğursuz, tıpkı araçtaki hava gibi.

Tam bavullarımızı alıp VIP terminaline girerken dışarıda yağmur çiselemeye başlıyor. Valizlerimizi masanın arkasına getiren hostese teslim ediyoruz.

Hemen özel jetimize yönlendiriliyoruz, ki bu tam da benim istediğim gibi. Beklemekten nefret ederim... herhangi bir şey için. Bana tahsis edilen ekip bu terminallerde beklemekten ne kadar nefret ettiğimi her zaman bilir.

Koltuklarımıza yerleştikten sonra dışarı bakıyorum ve gürültülü bir şimşek sesi duyuyorum. Kahretsin, bu uçuşumuzu geciktirmese iyi olur.

Sesinde biraz tedirginlikle, "Dışarıda gerçekten yağmur yağıyor," diyor.

"Eminim her şey yoluna girecek. Sayamayacağım kadar çok kez yağmurda havalandım."

Tam o sırada pilot kokpitten içeri giriyor. Onunla daha önce birkaç kez uçmuştum. Kötü haber vermek zorunda kalmadıkça buraya gelmez.

"Bay Monroe," diyor az sonra ne olacağını bildiğim bir şekilde.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp bekliyorum.

"Üzgünüm efendim ama uçuşu ertelemek zorundayız. Fırtınanın gözü tam burada, Los Angeles'ta. Kalkış için güvenli değil."

İşte bu. Korktuğum kelimeler. Elbette bana zar zor bakabilen Kylie'yle birlikte bu uçakta mahsur kalacağım.

"Kalkış için güvenli olması ne kadar sürer sence?" Yönetebildiğim en sakin sesle soruyorum.

İç geçiriyor. "Tam olarak bilmiyorum. Radarın bize söylediğine göre, bir saat daha sürebilir. Belki daha da uzun."

Kemerimi çözüp ayağa kalkarken, "Beni bilgilendirmeye devam et," diyorum.

Başını sallayıp gözden kayboluyor, muhtemelen beni soktuğunu bildiği kötü ruh halinin etrafında olmak istemiyor.

Bara doğru yürüyorum ve kristal bir bardak alıyorum. Viski için özel olarak yapılmış buz kalıbından bir küp çıkarıp bardağıma atıyorum. Sonra ellerindeki en pahalı viskiyi alıp kendime iki parmak dolduruyorum.

Ön tarafa oturmak yerine arka tarafa geçip beyaz kanepelerden birine oturuyorum. Yağmur şiddetle yağıyor, uçağa çarpıyor ve etrafımızda gümürdeyen bir ses yaratıyor.

Viskimden birkaç yudum aldıktan sonra başımı koltuğa yaslayıp rahatlamaya çalışıyorum. Uçağın iki ayrı ucunda olmamıza rağmen onun varlığını hissedebiliyor olmamın bir faydası olmuyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bahse girerim gözlerini açsam, şu anda ne yapması gerektiğini analiz ederken gergin bir şekilde alt dudağını çiğniyor olacak.

Onu bu kadar incelemiş olmam, onu bu kadar iyi tanımam içimdeki öfkeyi körüklüyor.

"Bütün uçuş boyunca beni görmezden gelmeyi mi planlıyorsun?" Derin sesim sessizliği yarıp geçiyor.

"Çalışıyorum," diyor dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken.

Ben kanepeye yayılmış, gömleğimin üst birkaç düğmesini açmış bir şekilde dururken kabinin diğer ucundan onu izliyorum.

"Çalışıyor musun?" diye soruyorum. "Gerçekten mi? Çünkü telefonum çekmiyor ve burası benim jetim olduğu için şu anda Wi-Fi'nin açık olmadığını biliyorum. Ama elbette,

Çalışmaya devam edin, Bayan Ricci."

Gerçeği kabul etmek yerine klavyesinde yazmaya devam ediyor. "Hiç Word belgesi diye bir şey duydunuz mu? Bunun için Wi-Fi'ye ihtiyacım yok."

"Saçmalamayı kes, Kylie."

Yazmayı bıraktı ve bana baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Dün gecedan beri benden kaçmadığını mı söylüyorsun?" Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadığımda çenem sıkıştı.

"Hiç de bile. Sadece kendimi biraz kötü hissediyordum. Şimdi iyiyim. Etkinliğin geri kalanını kaçırdığım için üzgünüm."

Yalan söylediğini biliyorum çünkü benimle göz temasını bir saniyeden fazla sürdüremiyor. Ayrıca, her gün en üst düzey güvenilirmez piçlerle çalışıyorum. Biri yalan söylediğinde anlarım. Ve bana yalan söylenmesinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.

Ayağa kalkıyorum ve içimi önümdeki tezgâha çarpıyorum. "Bana yalan söylemeyi kes!"

Koridorda hızlı adımlarla ilerleyip ona birkaç santim kalana kadar yaklaşıyorum, sonra kollarımı kavuşturuyorum. Başını kaldırıp beni karşılıyor ama sanki benimle savaşımaya hazır mı gibi omurgasını dikleştirdiğini görüyorum. Bu tepki beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor.

Eğiliyorum ve ellerimi koltuğunun arkasına koyarak onu hapsediyorum. Nefesi kesiliyor.

"Bana yalan söylemeye devam mı edeceksin, yoksa böyle davranmanın gerçek sebebini söyleyecek misin?"

Gözleri hızla önce sağa sonra sola bakıyor. Sonra dizüstü bilgisayarını yanındaki koltuğa atıyor ve ayağa kalkıyor. Benden uzaklaşmaya çalışırken gergin bir şekilde gülüyor. "Delirmiş gibi davranıyorsun."

Kolundan tutup onu döndürüyorum, artık içimdeki öfkeyi kontrol edemiyorum. "Hayır. Yaptığım şey dürüst olmak. *Rol yapan sensin.*"

"Değilim," diyor öfkeyle ayağını yere vururken. "Şunu söylemeyi kes!"

"Hayır!" Bağırıyorum. "Bana ne haltlar döndüğünü anlatana kadar olmaz. Dün gece neden gittin? Bugün neden beni görmezden geliyorsun?"

Birbirimizden sadece birkaç santim uzakta yüzleşirken hızlanan nefes alış veriş benimkiyle eşleşiyor. Ben bir anlık yenilgiyi görmeden önce seçeneklerini tartıyor gibi görünüyor.

"Peki! Gerçeği mi istiyorsun? Dün gece beni öpmeni ne kadar çok istediğimi duymak ister misin? Son zamanlarda beni ne kadar delirttiğini? Seni düşünürken kendimi iki kez nasıl tatmin ettiğimi mi? Duymak istediğin bu mu? Seni istediğimi mi?!"

Keskin nefes alışım etrafımızda yankılanıyor. Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Dudaklarından dökülürken kulağa çok hoş geliyorlardı.

"Bir daha söyle," diyorum.

Çenesi gerilirken gözleri bana meydan okuyor. "Neyi? Seni istediğimi mi?!"

Kontrolümü tamamen kaybetmem için gereken tek şey bu. Ellerim belini buluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Sonra ağzım onunkine çarpıyor.

Öpücük vahşi ve vahşice, sanki arzularımızı inkâr ettiğimiz her an sönmeyecek bir aleve dönüşmüş gibi. Ağzımın ondan her şeyi almasına engel olamıyorum, bir saniye bile bırakmıyorum. Dilim ağzına dalıyor ve bir iniltiyle bana daha da yaslanıyor.

Ellerimi saçlarına götürüyorum ve daha iyi erişim sağlamak için başını eğerken sıkıca kavıyorum. Elleri göğsüme doğru kayıyor ve parmakları göğüs kaslarımın etrafında sıkılıyor. Ağzının içine doğru inliyorum, bana bu şekilde dokunmasının verdiği hissi seviyorum.

Tam ellerimi sırtından aşağıya indirip kıcını avuçlamak üzereyken bir anda kesintiye uğruyoruz.

"Böldüğüm için özür dilerim efendim," diyor kaptan beceriksizce. "Görünüşe göre fırtına beklenenden daha çabuk geçti. Birkaç dakika içinde havalanacağız. Lütfen yerlerinize oturun ve kemerlerinizi bağlayın."

O kokpite geri dönüp gözden kaybolduktan sonra Kylie'ye bakıyorum. Nefesleri hâlâ kesik kesik ve dudakları öpüşmemizin yoğunluğu yüzünden kızarmış ve şişmiş.

"Buna başka bir zaman devam ederiz," diyorum kısık bir sesle.

Hızla başını sallıyor ve kollarımdan çıkıyor. Sonra hiçbir şey olmamış gibi koltuğuna geri dönüyor.

Onu herhangi bir şeye itmek yerine, uçağın diğer tarafındaki orijinal koltuğuma geçip kemerimi bağlıyorum.

Tüm uçuş boyunca onu izlemekten ve onda bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Bana sahip olduğum para ve güç miktarına sahip bir erkek gibi davranmamakla kalmıyor, aynı zamanda birlikte olduğum hiç kimseye benzemeyen başka bir şey daha var.

KYLIE

Daireme döner dönmez kapıyı arkamdan kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Hayatım kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Sürekli dönüp durmak bana kırbaç etkisi yapıyor.

Bir öpücüğün böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. Dudaklarıma dokunuyorum, sadece altı saat önce ağzının benimkine sahip olmasından dolayı hala şişmiş. Onun gibi birinin benim gibi biriyle ilgileneceğini asla düşünmezdim. Olasılıklar aleminde bile değildi. Elbette, belki bana objektif olarak bakıp güzel bir vücudum olduğunu düşünebilirdi, ama beni orada öpmek zorunda kalacak kadar arzuya kapılması ...

Sadece bunu düşününce bile dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum.

"Sen... geri döndün..." Benny odaya girerken gülümser. "Sen... sen ... tamam mı?"

Ona gülümsedim, sonra çantamı bıraktım ve dairemize doğru yürüdüm. "Ben iyiyim. Sadece yolculuktan dolayı yorgunum. Senin hafta sonun nasıldı? Uslu durdun mu ve kurallarına uydun mu?"

Angela ve özel koruma bana haber vermek için çoktan mesaj atmış olmalarına rağmen bana hafta sonunu anlatmasını dinledim. Ondan istediklerimi dinledi ve bölgede kaldı. Ayrıca, ciddi olduğumu anlaması için ona yeterince mesaj attım.

Harika bir ilişkimiz var, bu yüzden bana yalan söylemesi konusunda çok endişelenmedim. Diğer ebeveynlerin bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir çocuğu hafta sonu yalnız bırakmak için 12 çok mu erken? Muhtemelen. Yine de tamamen gözetimsiz değildi. Yine de bazı insanların gözlerini devirip bu fikirle alay edeceğinden eminim.

Ancak bu insanlar, etraflarında kendilerine yardım edecek aile ve arkadaşlarının olmasının ne kadar güzel bir şey olduğunun farkında değiller. Ya da en azından bebek bakıcıları için ayıracak paraları olması.

Çok yorgun olmama rağmen Benny beni oyun gecesi yapmaya ikna etti. Uzun süredir kablolu yayına para ayıramadığım için -ki daha bir hafta önce bu konuda savurganlık yapmıştım- masa oyunları stokladım.

Bu evde oyun sıkıntısı yok. Birlikte oyun oynayarak kendimizi saatlerce eğlendirdik. Kendini o kadar kaptırıyor ki bazen kekelemeyi bile bırakıyor. Sanki o kadar kaygısız, rahat bir duruma giriyor ki kekemeliği kayboluyor. Durumumuzu hatırlatan hiçbir şey olmadan normal bir aile gibi hissettiğimiz o anların tadını çıkarıyorum.

"Bu arada, geçen gün Greenwich'te bir yer için kira kontratı imzaladım. Buradaki kontratımız bu ay bittiği için iki hafta içinde taşınıyoruz," diyorum Monopoly oynamak için otururken.

Gözleri heyecanla parlıyor. Onun mutlu olmasına seviniyorum çünkü iki hafta içinde taşınma fikri beni strese sokuyor. Neyse ki çok fazla eşyamız yok, o yüzden uzun sürmeyecek.

Ertesi sabah, sinirlerim yüzünden hazırlanırken üç tur deodorant sürmüş olmalıyım. Bugün Lincoln'ün karşısına nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Cevaplanmamış o kadar çok soru var ki. Tek seferlik bir öpücük müydü? Tekrar yapmak istiyor mu? Daha fazlasını yapmak istiyor mu? Çıkmak istiyor mu? Beni kovacak mı? Bu son soru beni üçüncü kez deodorant sürmeye itti.

Sonra gün bir şekilde bunu düşünecek boş bir saniyem bile olmadan geçip gidiyor. Yapılması gereken aylık bütçeler, yazılması gereken toplantı notları, yeniden ayarlanması gereken programlar ve doğru şirket şablonuna girildiğinden emin olmadan önce üzerinden geçilmesi gereken teklifler var.

Çıldırarak ve aşırı analiz yapmak istesem bile buna zamanım olmazdı. Ama bu, tüm bunların ortasında, onun içeri girdiğini fark etmediğim anlamına gelmiyor

ve mükemmel takım elbisesiyle ofisinden çıkarken. Bu, beynimi o öpücüğün düşüncesinden defalarca uzaklaştırmak zorunda kalmadığım anlamına gelmiyor.

Bir noktada, ona öğle yemeğini getirdiğimde telefonla konuşuyordu ama aramızda, gözleri yavaşça beni okşayıp vücudumda gezindiğinde daha da yoğunlaşan belirgin bir dalgalanma vardı. Ne acele etti ne de sakladı. Odanın sıcaklığı tavan yaptı ve hemen oradan çıkmaya karar verdim.

Ondan gelen bir takdir bakışına bile bu tepkiyi vermekten nefret ediyorum. Sanki beynim onun iyi biri olmadığını biliyor ama bedenim bunu anlamıyor.

Sonra günün sonu geldi ve insanlar dışarı çıkmaya başladı. Bütün gün gergindim ve gerçekten sadece eve gidip rahatlamak istiyorum, ama bu gece zamanında ayrılacağından şüpheliyim.

Çoğu insan gidene kadar beni ofisine çağırıyor. Bugün ilk kez ikimiz de yapacak milyonlarca işle uğraşmadan ofisinde yalnız kalacağız. Sinirlerim tepeme çıkıyor. Öpücük konusunu açıp açmayacağını merak ediyorum.

Titrek bacaklarımla ofisine giriyorum. Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluşuyor. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, kravatını atmış ve kollarını sıvamış. Kollarını kavuşturmuş, dikkatle bana bakıyor.

"Kapıyı kapat Kylie," diyor.

Emrini yerine getirip ofise doğru ilerliyorum. "Evet, efendim?"

Ayağa kalkıyor ve benimle masasıyla kapı arasında buluşuyor. Attığı her adımda bedenim daha fazla titremeye başlıyor. Bunun sinirden mi yoksa heyecandan mı olduğundan emin değilim.

Beni öpmese iyi olur. Hayır, boş ver onu. Beni öpse iyi olur. Hayır, böyle yapma. Onun görünüşüne ve parasına kapılan diğer kadınlar gibi değilsin.

Benden birkaç santim uzakta durduğunda, başparmağı uzanıp çenemde geziniyor. Vücudum titremeye başlıyor.

"Sana dokunmanın neden aptalca olduğuna kendimi ikna etmek için ne kadar uğraştığımı biliyor musun? Öyle olduğunu biliyorum ama yine de"

"Tek d    nebildiğim seni tekrar   pmek. O tatlı amcığın tadına bakmak."

Başparmağı dudağımın   zerindeyken   nem a ılı  r. S  zleri kaba, hatta a ağılayıcı, ama v  cudum k  lotumu rahatsız edici bir Ő ekilde ıslatarak karŐ ılık veriyor.

"Haklısın. Bu k  t   bir fikir," diye fısıldıyorum, kirpiklerimin arasından ona bakarak. "Senden hoŐ lanmıyorum bile."

Yavaş, bilmiŐ  bir g  l  mseme dudaklarının kenarından   ekiŐ tiriyor. "Farkındayım."

Ama bu onu korkutmuyor. BaŐ ını yavaş  a a ağı eğiyor, g  zleri niyetli ve kararlı. Dudakları zar zor dudaklarıma değerken bana nefes alacak ya da d  Ő ünecek alan bırakmıyor. Ge  miŐ lerimizin ne kadar farklı olduğunu hatırlayınca paniğe kapılıyorum.

"Ben bakireyim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

V  cudu donuyor, dudakları hala benimkilere değiyor, sonra bir santim kadar uzaklaŐ ıyor. "Sen ... bakir misin?"

BaŐ ımı sallıyorum. Sanki s  zlerim onu fiziksel olarak benden uzaklaŐ tırmıŐ  gibi, artık birbirimize dokunmayana kadar geri   ekiliyor.

"Nasıl?" G  zleri beni bir a ağı bir yukarı s  z  yor. "Ő u haline bak."

G  zlerimi deviriyorum. "Beni nesneleŐ tirmene minnettar olsam da, bunun g  r  n  Ő  mle hi  bir ilgisi yok."

"Sen... dindar mısın?" diye soruyor.

Ofisinin arka tarafına doğru y  r  yorum ve onun gibi biriyle, bu kadar tecr  beli biriyle bu konuŐ mayı yapmanın ezici duygusundan biraz uzaklaŐ mak i  in manzaraya bakıyorum.

"Noooo," I drawl out as I spin around and cross my arms. "Neden?"

"Yani evlenmeyi beklemiyor musun?" diyor, bana doğru birkaç adım atarak.

"Hayır Lincoln, evlenmeyi beklemiyorum. On altı yaŐ ımdan beri kardeŐ imle birlikte bir st  dyo dairede yaŐ ıyorum, ona bakıyorum. Biriyle   ıkmak i  in ne yerim ne de zamanım oldu."

Pencereye gelene kadar yaklaşıyor ve ben ona bakarken dışarı bakıyor. "Peki ya şimdi?" diye soruyor.

"Peki ya şimdi?"

Bana bakıyor. "Şimdi mi çıkıyorsun?"

Acı acı gülüyorum. "Hayır Lincoln, şu anda çıkmıyorum."

Sanki benimle eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Yere bakarken alt dudağımı ısırıyorum. "Geçen yıl iki yatak odalı bir daireye taşındım. Birkaç hafta öncesine kadar..." Neyi açıklamak üzere olduğumu fark ettiğimde duruyorum.

"Devam et," diyor. "Seni hiçbir şey için yargılamayacağım Kylie."

Ne olduğunu bilmiyorum ama gözlerinin içine baktığımda sırlarımı açıklayacak kadar rahat hissediyorum. Zaten o da bir kısmını biliyor.

"Kendime bile dokunmadım."

Ellerini ceplerine sokarken gözleri kapanıyor. "Dün bana beni düşünerek kendine dokunduğunu söylemiştin..." diyor gergin bir sesle.

Cevap vermediğimde gözleri açılıyor ve bakışlarında tüm savunmalarımı yakabilecek bir şey var.

"Sana bunu söylemiştim," diye cevap veriyorum.

Ellerini ceplerinde yumruk yaptığını görebiliyorum, sanki kendini tutmaya çalışıyor.

"Bana ilk kez beni düşünerek orgazm olduğunu mu söylüyorsun?"

Ağzından kirli bir ses çıkıyor. Midemin çukurunda yakıcı bir arzu bırakıyor. Çenemi hafifçe eğiyorum, cevabım ince ama açık.

Acıyla nefes alırken başı geriye düşüyor ve adem elması ortaya çıkıyor. "Ellerimi senden uzak tutmamı gerçekten zorlaştırıyorsun, Kylie."

Birdenbire bunu ne kadar çok istediğimi fark ettim. Bu ofisten onun dokunuşu olmadan çıkma düşüncesi bile bedenimi soğuk ve

Gergin.

"Lincoln..." Bana bakana kadar bekleyerek fısıldıyorum. "Dokun bana."

İsteğim aramızdaki havada asılı kalıyor. Kendimi reddedilmeye hazırladığım için göğsümde panik yükseliyor.

Çenesi sıkılıyor. "Bekaretini almayacağım."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Senden bekaretimi almanı istemiyorum. Senden bana dokunmanı istiyorum. Beni iyi hissettir. Yıllarca kardeşime odaklanabilmek için kendimi istediğim her şeyden mahrum bıraktım. Şimdi kendim için bir şey istiyorum."

Elinde kalan kontrol ışığının da kaybolmaya başladığını görebiliyorum.

Aramızdaki boşluğu kapatmak için son adımı atıyor. "Tekrar söyle."

"Dokun bana-"

Gerisini söyleyemeden dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Sınır tanımayan bir arzudan başka hiçbir şeye yer bırakmayan yakıcı bir öpücük daha. Ellerim boynuna uzanırken vücutlarımız çarpışıyor ve onunki doğrudan kıcıma gidiyor. Beni kendine doğru sıkıca çekiyor ve ben onun uyarılmışlığının kanıtını hissediyorum.

Daha önce bir alete bu kadar yaklaşmamıştım ve nefessiz kalarak ağzının içine girdim. Nefesim sadece ateşi körüklüyor. Beni cama doğru bastırıyor ve öpüşmemiz şiddetleniyor. Elleri vücudumu keşfederken ağızlarımız birbirine yapışıyor.

Her dokunuş içimde yeni bir alevi körüklüyor. Daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim ama bedenim işe yaramıyor. Şu anda tek yapabildiği hissetmek.

Dili benimkiyle oynarken, elleri göğüslerime doğru hareket ediyor. Onları avuçlarının arasına alıyor ve sıkıyor. Sonra geri çekiliyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. İkimiz de merak içinde izlerken yavaşça bluzumun düğmelerini açmaya başlıyor. Yarısına geldiğinde duruyor ve üst kısmı açarak beyaz dantel sütyenimin içindeki göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Kahretsin, çok güzelsin. Sana dokunmamı ister misin Kylie?" diye soruyor.

Ona bakıyorum ve hevesle başımı sallıyorum. "Evet."

"Önce, beni düşündüğünde kendine nasıl dokunduğunu göstermeni istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, şoka giriyorum. "Sen ne?"

"Masamın üzerinde durmanı ve kendini ilk kez boşaltmak için tam olarak ne yaptığını bana göstermeni istiyorum." Yaklaşıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İlk orgazmının bir şekilde bana ait olması fikri beni çok sertleştiriyor."

Pantolonunun ön tarafına bakıyorum, kanıt tam orada. Bunun bitmesini istemiyorum. Vücudumun bir rahatlamaya ihtiyacı var ve bu adamdan gelen bir rahatlamamanın nasıl bir his olduğunu gerçekten bilmek istiyor. Elimden geldiğince kendime güvenerek masasına doğru yürüyorum.

O sandalyesine otururken ben de masasına yaslanıyorum. Elleri eteğimin arkasına uzanıyor ve fermuarımı açıyor. Benimle göz temasını kesmekten hiç hoşlanmıyor. Gözlerimiz hep birbirine kilitlenmiş, sanki tepkimi ölçüyor. Sonra parmaklarını eteğimin belinden içeri sokuyor ve aşağı çekiyor.

Başım dönüp pencereden ofise bakarken nefesim kesiliyor.

"Buzlu camı taktım. Dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriği göremiyor," diyor hızla.

"Tamam," diye rahatlayarak nefes veriyorum.

"Sen iyi misin?" diye soruyor usulca.

Sesindeki endişe devam etmem için yeterince rahat hissetmemi sağlıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sonra masasına doğru kayıyorum.

Sandalyesini yaklaştırıyor, sonra bacaklarımı tutuyor ve ayaklarımı kolçaklara yerleştiriyor. Bacaklarımı ona doğru açıyorum. Onunla amımı görmesi arasındaki tek şey beyaz külotum.

Bakışlarım ellerinin bacaklarımda nasıl gezindiğine takılırken ellerimin üzerine yerleşiyorum -güçlü ve hesaplı ama yine de dokunuşlarında nazik. Ellerini uyluklarımda gezdiriyor ve kalçalarımda duruyor. Vücudumdaki her sinir canlı, bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyor.

Başparmağı yavaşça külotumun içinde kaybolmadan önce uyluğumun külotumla birleşen iç kısmını ovmaya başlıyor. Klitorisime sürtünürken nefesim kesiliyor, kıçım iznim olmadan masadan kalkıyor.

Tepkime sırtıyor. "Duyarlı kadınları severim. Başparmağımın klitorisinde olmasının nasıl bir his olduğunu seviyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

Klitorisime daha fazla baskı uyguluyor ve bu da amımın zonklamasına neden oluyor. Bu kadar basit bir hareketin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

"Devam etmeden önce" -elini külotumdan çekip sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ben onun dokunuşunu kaybettiğim için inliyorum- "Kendine dokunduğunu görmek istiyorum."

Şimdi o baş döndürücü hissi tekrar hissetmek için o kadar çaresizim ki, onun izlemesinden duyduğum utanç pencereden dışarı çıktı. Özellikle de aşağıya bakıp pantolonunun içinden sert uzunluğunun süzüldüğünü gördüğümde. Böylesine güçlü bir adamın -istediği her kadına sahip olabilen bir adamın- bu şekilde tepki vermesinin nedeninin ben olduğuma inanamıyorum.

Bir elimi masanın üzerinde arkamda tutarak diğerini külotumun içine sokuyorum ve parmaklarımın ucuyla onun bıraktığı yerden devam ediyorum. Başparmağı üzerimdeyken ne kadar iyi hissettirdiği çok şaşırtıcı. Yine de onu düşündüğümde kendime nasıl dokunduğumu ona gösteriyorum.

Yavaşça üzerimde gezinirken gözleri elime kilitleniyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Hiç bana göre değil ama daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

"Külotunu yana çek. Amını görmem lazım," diyor elleri kalçalarını kavrarken.

Acaba bana ya da kendisine dokunmamaya mı çalışıyor? Yüzünde işkence görmüş bir ifade var.

Ben mecburen yapıyorum, o da karşılık olarak bir inilti çıkarıyor.

"Kahretsin, şu amcığa bak. Parlıyor. Beni düşünürken hiç kendini parmakladın mı?"

Başımı sallıyorum. Bunu yapmak hiç aklıma gelmemişti. Sadece klitorisime masaj yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğine kendimi kaptırmıştım.

"Bana o bakir amına hiç bir şey sokmadığını mı söylüyorsun? Bir parmak bile mi?"

Parmaklarım hala kendi üzerimde daireler çizerken şüphelerini doğruluyorum, hisler onun sözlerinin ne kadar kirli olduğu ile daha da yoğunlaşıyor.

"Fuuuck," diye acı çekiyormuş gibi cevap veriyor. Sandalyesinden kalkıyor ve ellerini masasının üzerine koyarak beni içine hapsediyor. Dudakları benimkinden bir nefes uzaktayken fısıldıyor: "Aminin ilk hissettiği şey parmağım olacak bebeğim. Bunun beni ne kadar sertleştirdiğini biliyor musun?"

Bunun daha çok retorik bir soru olduğunu düşünerek cevap vermiyorum. Sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve ben bu adama kendimi tamamen kaptırıyorum. Beni öptüğünde beynim arızalanıyor. Tek yapabildiğim hissetmek.

Elleri sırtıma gidiyor ve neredeyse yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket ettiriyor. Sanki bana, benimle ilgileneceğini anlatmaya çalışıyormuş gibi geliyor. Sonra öpüşmemizi kesiyor ve uzaklaşıyor. Başparmağını tekrar klitorisime yerleştirirken gözleri üzerimde kalıyor.

"Sadece arkana yaslan ve rahatla," diyor. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Normalde yapacağım gibi patronluk taslamasına karşı çıkmak yerine tekrar arkama yaslanıyorum. İkimiz de başparmağının amıma doğru inişini ve ardından klitorisime geri dönüşünü huşu içinde izliyoruz. Başparmağı klitorisim boyunca daha kolay kayıyor, şimdi her yerim uyarılmış durumda.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve beni itiyor, böylece daha geriye yaslanıyorum ve bana daha iyi erişebiliyor. Her başparmağıyla beni birbirinden ayırıyor. Dudaklarını yalayışını izliyorum, sanki beni karşısında görünce salyaları akıyor.

İşaret parmağını alıp amımda bir aşağı bir yukarı gezdirmeden önce nefesinin altından "Mükemmel amına koyayım," diyor.

Klitorisimin etrafında birkaç kez hareket ettirdikten sonra tekrar açıklığıma getiriyor ve ucunu içeri itiyor. Sonuna kadar itmeden önce bana bakıyor. İstila şok edici ve içimden geçen yabancı hisler karşısında nefesim kesiliyor.

Parmağını yerinde tutarken dudakları ayrılıyor ve bana alışmam için zaman veriyor. Yüzündeki saf açlık mıknatıs gibi. Yavaşça dışarı çekiyor, sonra tekrar içeri itiyor, bu sefer biraz daha sert.

"Ahhh," diye ağlıyorum.

"Acıdı mı?" diye o kadar endişeyle soruyor ki, iyi bir adam olduğunu düşünmemek için hafızamdan silmem gerekiyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır," diye nefes alıyorum. "Harika hissettirdi." Gülümsüyor. "Daha başlamadım bile."

Parmağını birkaç kez içime sokup çıkarmaya devam ediyor. ikinci bir parmak ekleyeceğini söyledi. Buna tekrar alışmam gerekiyor, ama parmaklarını tekrar hareket ettirmesi uzun sürmüyor ve ben solgun bir karmaşa içindeyim.

Tam hiçbir şeyin daha iyi hissettiremeyeceğini düşündüğüm anda, hiç uyarmadan eğiliyor ve dilini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"Ohhh," diye inliyorum kısa bir dokunuşla.

"Daha fazlasını ister misin Kylie?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Başımı hızlıca sallıyorum. Eğer bir dilin üzerimde olması böyle hissettiriyorsa, daha fazlasını istiyorum ve şimdi istiyorum. Benim hevesli cevabıma kıkırdıyor. Sonra tekrar yapıyor ama biraz daha baskıyla. Bu his tarif edilemez. Şu anda oradaki sinirler o kadar hassas ki bana dokunmasına bile gerek kalmıyor ve bu çok büyük bir zevk yaratıyor.

Dudaklarını tamamen içime yerleştiriyor ve dilini alışılmadık bir hızla ileri geri oynatmaya başlıyor.

"KUTSAL. KAHRETSİN!" Çığlık atıyorum. "Aman Tanrım. Sakın durma. Lütfen durma."

Hiçbir ritmi kaçırmıyor, parmakları içime girerken yalamaya ve fiskelemeye devam ediyor, en güçlü orgazm olarak adını haykırana kadar beni daha da yükseğe çıkarıyor - karşılaştıracak pek bir şeyim yok
-Devralıyor.

Şok dalgaları devam ederken başka bir dünyada, başka bir boyuttayım. Ve ben tamamen tükenip vücudum gevşeyene kadar durmuyor. Ayağa kalkıp elinin tersiyle ağzını silmesini izlerken göğsüm hızla inip kalkıyor. O an geçtikten sonra fark ediyorum ki

Patronumun masasında bacaklarımı açmış oturuyordum. Onları hemen kapatıyorum ve masasından kalkıp tekrar düzgün bir hale gelmek için hızlıca çalışıyorum.

Tüm bu süre boyunca beni dikkatle izliyor. Aklında bir şeyler olduğunu söyleyebilirim.

Eteğimin fermuarını çekerken sessizliği bozuyorum. "Bir şey söylemek istiyorsun."

Boynunun arkasını çekiştiriyor. "Ben sadece..." Sözcükler arasında bocalıyor ve yere bakıyor. "Ben sadece... Ben emin olmak istiyorum ki..."

Tükürmesini beklerken kaşlarını kaldırıyorum. "Evet mi?"

"Bunun ne olduğunu bildiğini. Ben ilişki kurmam. Asla senin çıkmak isteyeceğin türden bir adam olamam."

Onunla çıkma fikrine gülüyorum. "Biliyorum. Randevularını ayarlıyorum ve ertesi gün onlara çiçek gönderiyorum. İnan bana, anlıyorum."

Kendini toparlayıp omurgasını dikleştirmeden önce yüzünde bir anlık incinme görüyorum.

"Tamam. Güzeldi. İnanılmaz olmadığından değil. Sen çok güzelsin. Sadece bunu olmadığı bir şeyle karıştırmayı istemiyorum."

"Peki *bu* tam olarak nedir?" diye sordum.

Omuzlarını silkiyor. "Sadece birbirlerinden etkilenen ve dürtülerine boyun eğen iki insan. İkimiz de yetişkiniz. Bir şey ifade etmek zorunda değil. Ama bekaretini almayacağım. Bunu özel biri için saklamalısın."

O haklı. Bekâretimi vermek isteyeceğim son kişi o. Peki, az önce neden göğsümde ağır, batan bir his vardı?

LINCOLN

Hayatımda hiç dün gece duşta olduğum kadar sert boşalmamıştım. O akşam Kylie'yle yaşadığım olayları hatırladıkça orgazmım sonsuza dek sürdü.

Onun tadı.

Parmaklarımın etrafındaki dar amının hissi.

Benden başka kimsenin ona dokunmadığını bilmek.

Şimdi düşününce bile sertleşiyorum. O dar kalem eteğiyle ofisime girip çıkarken bütün gün bu sorunu yaşadım. Altında neye benzediğini bilmek.

Masamda onu tekrar yiyebilmem için kalmasını isteyecektim ama zor durumdaki başka bir havayolu şirketini satın alma fırsatımız var. Pazarda çok büyük bir paya sahip değiller ama yine de rakibimize karşı bana daha fazla avantaj sağlayacaktır. Ne yazık ki, asistanımın dilime boşalması için yeni yollar bulmak yerine çalışmak zorunda kaldım.

Öğle yemeğinden bir süre sonra aceleyle ofisime girdi ve kapıyı kapattı. Yanakları koyu pembe, sanki aşırı ısınmış gibi. Ateşi varmış gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Çok endişeli görünmemeye çalışarak soruyorum.

Alt dudağını ısıırıyor ve başını sallarken yere bakıyor. Neler olduğundan emin değilim ama bir şeyler ters gidiyor gibi.

"Emin misin Kylie? Pek iyi görünmüyorsun," diye cevap veriyorum ayağa kalkıp ona doğru yürürken. Elimini alnına koyuyorum. "Gerçekten çok sıcaksın."

"Ben... Cesaretimi kaybetmeden önce buraya gelmek istedim." Kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Anlamıyorum."

"Öğle yemeğimi yeni yedim," diye açıklıyor. "Mola odasıdaydım ve kitap okumaya karar verdim. Kitaplarım, ailem öldüğünden beri benim kaçış noktam oldular."

Hâlâ neden buraya koştüğünü anlamış değilim, nefes nefese kalmış ve kızarmış görünüyor.

"Onlar yetişkin kitapları." diye devam ediyor.

Bununla ne demek istediği kafamı kurcalıyor. Onu ürkütmek ve herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum. Aramızda sadece yaş farkı değil, deneyim farkı da olduğunun farkındayım. İstedğim son şey, kafasına fikirler sokuyormuşum gibi hissetmesi.

"Devam et," diyorum dişlerimi sıkarak.

Sözlerimi tutmaya istekli olabilirim ama onun bana yaptıklarını saklamak çok zor. Onun böyle bir kitap okuduğunu düşündüğümde vücudum yanıyor. Ve şimdi o kızarmış yanaklarıyla ofisimde olduğu için kendimi zor zapt ediyorum.

"Bir şeyi merak ettim," diyor.

Onu bu konuda zorlamayacağım, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Onu aceleye getirmeyeceğimi anladığında derin bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Bu benim için her şeyi tam olarak açıklığa kavuşturmuyor. Bu milyonlarca anlama gelebilir. Her biri bir öncekinden daha kirli olan görüntüler zihnimde bir film makarası gibi yanıp sönüyor.

"Nasıl *bir* his olduğunu bilmek ister misin?"

Eli yukarı kalkıyor ve gömleğimin bir düğmesiyle oynuyor. Elini takip etmek yerine, gözlerim yüzünde kalıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum.

"Bir erkeğe dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum." Gözleri pantolonuma iniyor, zaten yarı sertleşmiş durumdayım, sonra tekrar bana bakıyor.

"Sana dokunmak istiyorum."

Birdenbire ofiste yeterince hava olmadığını fark ettim. Vücudum ısınıyor, sanki Temmuz ayında Vegas'ta dışarı çıkmışım gibi. Onun bu basit isteğinin vücudumda yarattığı etki beni endişelendirmeli ama şu anda bunu analiz etmekle ilgilenmiyorum.

"Bana dokunmak mı istiyorsun?" Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden ofiste etrafıma bakıyorum. "Burada mı? Şimdi mi?"

Başını sallarken gözlerinde bir heyecan pırıltısı parlıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Geçen gece kimse yokken ve hava karanlıkken ofisimde yaptığımız şey başka bir şeydi ama yoğun bir iş gününün ortasında, herkesin kapıyı çalabileceği bir yerde? Bunu asla bir olasılık olarak düşünmezdim, ama ona dönüp baktığımda, onu geri çevirmemin mümkün olmadığını biliyorum.

Sadece aletim el işi gibi aptalca bir şey için yalvardığı için değil, hayır dersem yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini kaldırabileceğimi sanmadığım için.

Bu yüzden masama doğru yürürken kendimi eğilmiş ve onun yumuşak dudaklarını yavaşça öperken buluyorum. Pencerelelerin buzlu olduğunu biliyorum ama dışarıda her yerde yürüyen insanlar var.

Karşımdaki bu masum bakire nasıl oluyor da bana hayatımın en cüretkâr cinsel eylemini yaptırmak üzere?

Sandalyeme oturuyorum, vücudum sinirden gerginleşiyor - alışık olmadığım bir şey. Hızlanan nefeslerinin ince sesini duyabiliyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini kalçalarıma koyuyor. Bu temas tüm bedenimi lav gibi hissettiriyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor endişeyle. "Ya hoşuna gitmezse?"

"Kylie," diye homurdanıyorum, "ellerin dizlerimin üzerindeyken boşalmak üzereyim. Yanlış yapabileceğin hiçbir şey yok. Sadece sikimi çıkarmakla başla."

Boğazı düğümleniyor ama emrimi yerine getiriyor. Narin ellerinin kemerimi karıştırmasını izliyorum. Ellерinin çalışmasıyla yavaşça aşağı inen fermuarımın sesi, aletimin daha da canlanmasına yetiyor. Onun

Yüzeyin hemen altında ne kadar sert olduğumu fark ettiğinde gözleri daha da açılıyor. Gözlerinde korku yerine heyecan görüyorum, sanki sonunda bana dokunabildiği için heyecanlanmış gibi.

Bu anda bir şey var. Daha önce hiç başka bir erkeğe dokunmadığını bilmek mi? Aletimin heyecandan sızdığını hissedebiliyorum. Bana yaptığı şey biraz endişe verici, sanki bir tür bakire sapkınlığım varmış gibi.

Boxerımın fermuarına uzandı. Eli sikime temas ettiği anda, içimi kaplayan hissin ne kadar güçlü olduğunu görünce irkiliyorum. Anında duruyor ve endişeyle bana bakıyor.

Daha önce hiç dokunulmamış ergen bir çocuk gibi hissederek başımı hızla sallıyorum. "Çok iyi hissettiriyor. Devam et."

Bunu daha önce hiç yapmamış olması iyi bir şey; bir erkeğin basit bir dokunuştan bu kadar etkilenmesinin etkileyici olmadığını bilmiyor olabilir. Belki çok çabuk boşalırsam bana gülmez.

Beni çekip çıkarıyor ve merakla sikime bakıyor. Gözleri aletimin ucundan dibine doğru gidip geliyor ve her şeyi içine çekiyor. Alması gereken çok şey var. Çoğundan daha büyüğüm.

"Çok kalınsın," diyor. "Elimi her tarafına dolayamıyorum."

Hay sikeyim. Bu yorum bana yardımcı olmayacak.

"Ben de büyüğüm bebeğim. Yine de sorun değil. Sadece elini hareket ettir. Harika hissettiriyor."

Bu ona elini aletimin ucuna kadar götürmesi için gereken güveni veriyor. Aşağı indirmek yerine, ucuma dokunmak ve onunla oynamak için kullanıyor. Diğer elini kullanarak parmaklarını shaftımın etrafında kaydırıyor. İçimden pre-cum sızıyor, bu da onu şaşırtıyor gibi görünüyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor kendi kendine.

Sonra bir parmağını içinden geçiriyor ve ucumun etrafına sürmeye

başlıyor. "Siktir, bebeğim," diye homurdanıyorum izlerken. "Beni deli ediyorsun."

Şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Böyle kontrolünü kaybettiğini görmek hoşuma gidiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana dokunmak istemenin tek nedeni bu mu?"

Cevap vermek yerine beni daha sıkı kavlıyor ve elini diplerime kadar götürüyor, sonra tekrar ucuma getiriyor. Ön spermim elinin içimde biraz daha kolay kaymasına yardımcı oluyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Tamam, bir çekişten daha fazla dayanmalısın, seni aptal. Başka bir şey düşün.

"İzlemek istemiyor musun?" diye soruyor yumuşak sesi.

Gözlerimi açıyorum ve onun masum gözlerine bakıyorum. Elini oynatmaya devam ederken, "Korkarım izlersem," diye homurdanıyorum, "çok çabuk boşalırım."

Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi dudağını ısıyor. "İzlemeni tercih ederim. Hızlı gelsen bile."

Başımı sallıyorum. "Nasıl istersen."

Tam bir korkağım. Görünüşe göre benden her şeyi isteyebilirdi ve ben de ona verirdim.

Eli daha hızlı hareket etmeye başlıyor ve taşaklarımda başlayan o his beni ele geçirmeye başlıyor. Onu tutmaya çalışıyorum ama patlamaya hazır olduğunu hissediyorum. Ofisimin dışında duran CFO ve COO'ma bakıyorum, birbirleriyle konuşuyorlar, hepsi asistanımın elinde benim horozum var.

Bu beni patlatan son şey. "Siktir!" İnliyorum.

"Geliyorum, Kylie."

Durmak yerine elini pompalamaya devam ediyor ve Beyaz sperm ipleri içimden fışkırıp her yere inerken eğleniyordum. Onun eline, sikime, pantolonuma. Sonuncusu da çıktığında tüm vücudum gevşiyor ve ikimiz de nefes nefese az önce yaptığımız şeyin kanıtına bakakalıyoruz.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye nefes alıyor. "Pantolonunun her yerine bulaşmış."

Öne doğru eğildim ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak dağınıklıktan uzak tuttum. "Merak etme. Banyonun yanındaki dolabımda yedek takım elbiselerim var."

Omuzları rahatlayarak düştü. "Tanrı'ya şükür."

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve onu temizlenmesi için özel banyoma götürüyorum. O ellerini yıkarken ben de pantolonumu çıkarıp dolabı açarak

Yeni bir çift.

Önündeki aynadan beni dikkatle izliyor, çenesi gergin. "Her şey yolunda mı?"

Nazikçe soruyorum.

Şu anda kızgın mı yoksa az önce yaptıklarımızdan pişmanlık mı duyuyor emin değilim, ama kötü görüldüğünü söyleyebilirim.

"Bunu sık sık yapar mısınız?" diye soruyor ellerini öfkeyle ovarken. Yeni pantolonumun içine giriyorum. "Neyi sık sık yapıyor muyum?"

"Ofiste çalışanlarınızla oynasır mısınız? Bu yüzden mi burada bu kadar çok takım elbise var?"

Pantolonumu açık bırakıp ona doğru yürüyorum, suyu kapatıp bir havlu alıyorum. Ne söyleyeceğimi düşünürken ellerini kurulamaya başladım.

"Daha önce ofisimde hiçbir kadına dokunmadım ya da dokunulmasına izin vermedim. Bu benim için bir ilk."

Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme beliriyor. Kalp atışlarımı hızlandırmasını kaçırmıyorum.

"Güzel. Sadece birçoğundan biri olmak istemedim ..."

"Daha önce birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyorsun. Ama bu yüzden bunun ne olduğu konusunda dikkatli olmalıyız." Havluyu yere bırakıp uzaklaşıyorum ve pantolonumun fermuarını çekip tokasını takmak için hızlıca çalışıyorum.

Anlayışla başını sallıyor ama yine de ikimiz de yüzeyin altında yanan bir şeyi görmezden geliyormuşuz gibi geliyor. Eğer dikkatli olmazsak, tüm dünyalarımızı ateşe verecek bir şey.

KYLIE

Birbirimize dokunmayalı bir hafta oldu. İkimiz de aramızda başlayan şeyi devam ettirmek için ilk hamleyi yapmadık.

Tek düşünebildiğim o. Sanki beynim onun düşünceleri tarafından ele geçirilmiş gibi. Bir kitap okurken, gözümde canlandırdığım kahraman o. Çalışırken, benden sadece birkaç metre uzakta olduğu bilgisi her zaman beynimin ön saflarında yer alıyor. Evdeyken, onu bir daha ne zaman göreceğimi düşünüyorum.

Sınıfımdan bir çocuğa aptalca aşık olan on altı yaşındaki halime geri dönmüş gibi hissediyorum. Eminim bunun tek nedeni ellerinin ve ağzının neler yapabileceğini bilmemdir. Eğer öyle olmasaydı, eminim talepleri için onun adına küfrediyor olurum.

Gerçi son zamanlarda onunla çalışmak daha kolay oldu. Daha kibar, *lütfe*n ya da *teşekkür ederim* bile diyor.

Buna bir son vermeliyim. Kafamdaki tüm bu gidip gelmeler beni delirtiyor.

Tamam, sadece bu haftaki takvimine odaklanmalıyım. Roy'la sürekli toplantıları var ve düşündüğü satın almayla ilgili son projeksiyonları gözden geçirecek. Ayrıca bu satın almanın iyi bir fikir olduğuna ikna etmek için yönetim kuruluyla iyi geçmesini istediği bir akşam yemeği var.

Haftalar önce kendim için aldığım notu fark ettim. Yönetim kurulu üyeleri eşlerini ya da sevgililerini getirecekler, bu yüzden ona bir sevgili ayarlamam gerekiyor.

Göğsümdeki ağırlık boğucu geliyor. Ne yapmam gerektiğini anladığımda ellerim masanın kenarını kavırıyor. Midem bulanıyor, ama ben

İkimizin arasında olanların işimi yapmama engel olmasına izin vermeyeceğim.

Bu lanet yemeklerden birine bir eş getirmesi gerektiği gibi aptalca bir kuralı olduğu için canı cehenneme. Sanki *Pretty Woman* filmindeyiz, bütün zengin pislikler egolarını tatmin etmek için kollarına güzel bir kadın takmak zorunda. Banka hesaplarındaki sıfırların yeterli bir destek olduğunu sanırsın.

Meşgul olduğunu umarak kapısını hafifçe çalıyorum ama ne yazık ki beni içeri buyur ediyor.

"Kylie," diyor gözleri vücudumda bir saniye kadar uzun süre oyalanırken. "Senin için ne yapabilirim?"

"Çarşamba günü yönetim kuruluyla yiyeceğin akşam yemeğine kimi davet etmemi istediğini bilmem gerekiyor."

Dik ve gururlu duruyorum, böylece bu konuda hiç rahatsız olmadığımı biliyor.

Yok canım! Hem de hiç. Ben, Kylie Ricci, onun biriyle çıkıp çıkmaması umurumda değil. O fahişeyi eve götürüp onunla pis pis sevişmesi umurumda değil. Umurumda değil-

"Neden benimle gelmiyorsun?" diyor yüzünde tuhaf bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslanırken.

"Pardon? Az önce benden randevun olmamı mı istedin?" Cevap veriyorum.

Sanki sorumun retorik olup olmadığını tartışıyormuş gibi başını hafifçe yana eğiyor. "Ettim." Ayağa kalkıp bana doğru rahatça yürürken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var? Yoksa yanımda birini getirmemi mi tercih edersin?"

Alanıma son adımını atarken onu izliyorum. Gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum ama temasın yoğunluğu beni yere bakmaya zorluyor.

Parmağı çenemin altında duruyor ve başımı yukarı çekiyor. "Eee?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazım aniden kurudu. "Yönetim kuruluna ne diyeceğiz? Asistanını eş olarak getirme konusunda endişeli misin?"

O çıldırtıcı, bilmiş gülümsemesiyle gülümsüyor. "Seni gerçek bir randevu olarak ilan etmeyeceğim. Seni asistanım olarak tanıtacağım. Ama bu müzakerelerin nasıl yürüdüğünü görmeyi için iyi bir fırsat olur."

Eteğimi çekerken "Bunu yapabilirim," diye cevap veriyorum. Beni inceliyor. "Bana eşlik etmek istemiyor musun?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Sanırım... Sadece gerginim. Ya onlar benden hoşlanmıyorlar mı? Ya kız arkadaşları seni kullandığımı düşünürse?"

Yüzü okunmuyor. Şu anda ne düşündüğünü bilmiyorum. "Bu sadece bir fikirdi. Eğer yanımda birini getirmemi istersen, getirebilirim-"

"Hayır!" Kendimi toparlamaya çalışarak sırtımı dikleştirdim. Şu anda bana sırtıyor. "Yani, hayır, yapabilirim. Bu sadece bir sürprizdi, hepsi bu."

"Pekâlâ. Elbise almak için şirket kartını kullanabilirsin. Harcamayı onaylayacağım."

Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve sanki az önce kafamı karıştırmamış gibi masasına geri döndü.

Bu normal miydi? CEO'lar asistanlarıyla şakalaşır ve profesyonellik kisvesi altında onlardan akşam yemeğinde kendilerine eşlik etmelerini isterler mi?

Ve şimdi gidip başka bir elbise bulmam gerekiyor. Ama yönetim kurulu yemeğinde ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Stilisti Hailey'i tekrar görmeliyim. Gerçekten çok tatlıydı ve moda bilgimin eksikliğine karşı çok anlayışlıydı. Sanırım numarası hâlâ bende var.

Masama döndüğümde telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım. Bugün pazartesi ve yemek çarşamba günü. İhtiyacım olan şeyi bulmak için çok fazla zamanım yok. Ayrıca işten çıkıp alışverişe gidemem. Mesai saatleri dışında olmalı ve bu gece ya da yarın ne zaman izinli olacağımı kim bilebilir?

Neyse ki Hailey Manhattan'daki CEO'lar için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor ve bana ne zaman istersem gelebileceğimi söylüyor. Gerekirse bu gece geç saate kadar kalır.

Bir mucize eseri, işten altıya on kala çıkabiliyorum, bu da bana çok geç olmadan mağazaya gidebilmem için yeterli zamanı veriyor.

"Bayan Ricci," diye bağıyor Hailey beni kapıdan girerken gördüğünde. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Beni takip edin. Sizin için birkaç parça seçtim bile."

Onu, duvarında bir dizi elbisenin asılı olduğu giyinme odasına kadar takip ediyorum. "Vay canına, şaka yapmıyormuşsun. Bunların hepsi çok güzel görünüyor. Yine de yönetim kurulu üyeleriyle resmi bir akşam yemeğinde ne giymem gerektiğinden emin değilim. Bunlardan bazıları çok mu açık?"

Elini havada sallıyor. "Hiç de değil. Seksi olmak istiyorsunuz ama şık bir şekilde. Biraz göğüs dekoltesi gösterebilirsiniz ama çok fazla değil. Yapılacak en iyi şey daha vücuda oturan bir elbise seçmek."

Elbiseleri gözden geçiriyor ve beline altın metal bir kemer sarılmış siyah bir elbise çıkarıyor. Uzun kollu ve önü hafif V şeklinde. Dizlerimi geçecek gibi görünüyor. "Önce böyle bir şey dene derim. İnce ve seksi ama yine de çok profesyonel."

Elbiseyi aldım ve denedim. Sofistike diye bağıyor. Hailey beni bunun içinde görmek için ısrar ediyor, ben de soyunma odasından çıkıyorum, elinde bir çift siyah topuklu ayakkabıyla orada duruyor.

"Vay canına," diye nefes verdi beni görünce. "O şeyin içinde çok seksi görünüyorsun. Kıvrımların gerçekten inanılmaz. Seni kıskanıyorum."

Bir ayağımdan diğerine rahatsız bir şekilde geçerken "Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Bence doğru miktarda seksi ama yine de genel olarak profesyonel kalıyor. Ve o kemer mükemmel bir eğlence dokunuşu katıyor. Ayrıca belinin ne kadar küçük olduğunu da gösteriyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Etrafımı saran düzinelerce aynadan birine bakıyorum. Yansımada kendimin bu halini görmek hâlâ tuhaf. Bazı açılardan hâlâ yirmi bir yaşında, hayattaki yönünü bulmaya çalışan kayıp bir genç kızım.

Bu gecenin altından kalkabilir miyim emin değilim. Ya herkes Lincoln'le ne yaptığımızı öğrenirse? Bana sürük derler mi? Bana bakacak paralı bir adam bulmaya çalışan bir servet avcısı olarak yaftalanabilirim. Diğer asistanları da tam olarak bunun içindi. Neden benim hakkımda farklı düşünsünler ki?

Aslında, hayatıma ve yaşam koşullarıma bir kez baksalar, bu onların zihinlerindeki inançlarını neredeyse sağlamlaştıracaktı.

"Biliyor musun, Bay Monroe daha önce benden başka bir kadın için alışveriş yapmamı hiç istemedi," diyor başka bir ayakkabı kutusuna bakmaya başlarken rahatça.

"İstemedi mi?" Dönüp elbiseye arkadan bakıyorum.

"Hiç de bile. Onun için bir şey ifade ettiğinden şüpheleniyorum." Elinde bir çift altın topuklu ayakkabıyla bana yaklaşıyor, topuklarının arkasını farklı şekil ve boyutlarda altın yapay elmaslar kaplıyor. "Al bakalım. Gösterişli ayakkabılar. Herkese kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi bilen belalı bir kaltak olduğunu gösterecek."

Ayakkabılara bakıyorum ama ellerim onlara uzanmıyor. Başımı kaldırıp Hailey'e bakıyorum. "Ya bunların hiçbiri değilsem?"

Bana sadece gülümsüyor. "Ayakkabılar sana öyle hissettirecek, söz veriyorum. Kendini toparla ve bu kötü çocukları giy, gece senin olsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Uzattığı kollarından alıyorum. Bana göz kırpmıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Bende işe yarıyor."

Çarşamba günü saat beş ve akşam yemeğimiz altıda. Lincoln bütün gün mesafeliydi ve bu beni deli ediyordu. Şimdi de muhtemelen içimi görecektir bir grup zengin, kendini beğenmiş insanla bir iş yemeğine gitmek zorundayım.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken ellerim masamın altında titriyor. Derin nefesler işe yaramıyor ama hazırlanmayı daha fazla erteleyemem.

Kadınlar tuvaletine götürmek üzere eşyalarımı toplamaya başlamıştım ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

"İstersen benim banyomda hazırlanabilirsin," diyor Lincoln ofisinin kapı çerçevesine yaslanırken.

"Hazırlanmak için ona ihtiyacın yok mu?" diye sordum.

Omuzlarını silkiyor. "Beş dakikadan fazlasına ihtiyacım yok. Ayrıca papyonumu tekrar bağlamana ihtiyacım olabilir. Hadi gel." Onu takip etmem için başıyla işaret ediyor.

Ofiste etrafa göz gezdiriyorum ama hâlâ burada olan hiç kimse bana dikkat etmiyor. Küçük bir kabin yerine onun banyosunda, tüm o alan ve mahremiyet içinde üstümü değiştirmek güzel olurdu.

Ofisine girdiğimde masasında oturmuş, bilgisayarında bir şeylere bakıyordu. Kafasını kaldırmadan banyoya doğru başını sallıyor. "İstediğin kadar kalabilirsin."

İçeri girince kapıyı kapatıp kilitliyorum. Habersizce içeri gireceğinden şüpheliyim ve dürüst olmak gerekirse, buna o kadar da karşı olacağımı sanmıyorum. Vücudum onun tarafından tekrar dokunulmak için yanıp tutuşuyor. Gerçekten, geceleri hayal ettiğim tek şey onun ağzının klitorisime sarılmış olması.

Kahretsin, düşündükçe bile ıslanıyorum.

Elbisemi asıyorum ve iş kıyafetlerimi çabucak çıkarıyorum, güzelce katladığımdan emin oluyorum. En pahalı eşyalar değiller ama yine de eşyalarım azami özen göstermeyecek kadar para kazanmıyorum.

Avuçlarım terliyor, bu yüzden ellerimi yıkayıp onları serinletmeye çalışıyorum. Sonra biraz daha koyu göz makyajı ve koyu kahverengi bir ruj sürüyorum. Saç diplerime biraz saç spreyi sıkıyorum ve Hailey'nin bahsetmekten çok hoşlandığı o vücudu yaratmak için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Elbisenin fermuarını açıyorum ve deodorant lekesi kalmamasına dikkat ederek çerçevemden yukarı kaydırıyorum. Ne de olsa siyah bir elbise. Elbisenin omuzları örtmesini ve arkadan çok fazla kesmemesini seviyorum, böylece güzel, destekleyici bir sütyen giyebiliyorum.

Sonra topukluları çıkarıyorum. Hailey'nin bana aitmişim gibi başımı dik tutmam için gereken özgüveni vereceğini iddia ettiği ışıltılı altın topuklu ayakkabılar. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama içimi, güvensizliğimi görebiliyor.

Ayaklarımı ayakkabıların içine sokuyorum ve sonra bir adım geri çekiliyorum. Sağ taraftaki duvarda bir boy aynası var. Kendime bir göz attığımda gördüklerim karşısında şok oluyorum.

New York'ta her zaman çok sofistike ve kendinden emin görünen kadınlara benziyorum ve içimde bir kıskançlık duygusu uyanıyor. Uzun boylu, gururlu ve kendinden emin bir kadın. Bu kıyafet güç ve cesaret saçıyor. Bayıldım.

İçeri girdiğimden daha büyük bir özgüvenle çantamı alıp banyodan çıkıyorum.

"Bu çantayı masama koyacağım ve hazır olacağım," diyorum Lincoln'e.

Masasının önünden geçerken bana iki kez baktığını görüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum.

Sadece ikimizin olduğu limuzinde, etkinliğe giden yol boyunca sessizliğini koruyor. Ben ayakkabılarımın bana güç vermesine izin vermekle ve sınırlarımı yatıştırmakla meşgulüm, ki bu artık işe yaramıyor gibi görünüyor. Gerginliğime rağmen hâlâ garip davrandığını söyleyebilirim.

Restorana vardığımızda şoförü George bize kapıyı açıyor. Lincoln bana nereye gittiğimizi söylememişti ama şimdi onu görünce sınırlarım tepeme çıkıyor.

Le Bernardin şehirdeki en yüksek puanlı ve en pahalı restoranlardan biri.

Burada yemek yeme şansım olacağını hiç düşünmezdim.

Lincoln elini sırtıma koyarak beni içeri götürüyor ama dokunuşu bile sanki bana yakın olmak istemiyormuş gibi garip geliyor. Köşede, kadın ve erkeklerden oluşan büyük bir masanın birbirine karıştığı bir masaya götürülüyoruz. Hepsi son derece şık giyinmiş, bu da beni Hailey'den yardım almaya karar verdiğim için minnettar kılıyor.

Bu hanımlar kadar gösterişli olmayabilirim ama en azından elbisemin içinde kendimi koruyabilirim.

Masaya geldiğimizde herkes ayağa kalkıyor ve Lincoln'ün elini sıkıyor, bir kez bile bana bakmıyorlar. Lincoln benim için bir koltuk açıyor ve Roy'un yanında oturan güzel bir sarışının yanına oturuyorum. Ona gülümsüyorum ve o da bana göz kırpmıyor.

Lincoln'ün tanıştirma yapmasını bekliyorum ama hiç gelmiyor. Masanın etrafındakilerle sohbete dalmaya başlıyor. Bir garson geliyor ve bana hiç istemediğim bir kadeh şarap dolduruyor.

Anlayabildiğim kadarıyla diğer yönetim kurulu üyelerinin çoğu masanın bir tarafında, eşleri ya da sevgilileri de diğer tarafında oturuyor. Hepsi iş konuşmaya başlıyor - yönetim kurulunu oluşturan üç erkek ve iki kadın, sonra da Lincoln ve Roy.

Tam bir şoktayım. Sanki *Pretty Woman*'da gibiyiz. En azından yönetim kurulu üyelerinin bazıları kadın ve eşleri masanın diğer tarafında, üzerlerine düşeni yapıyor ve ayak altında dolaşmıyorlar.

"Buraya daha önce hiç gelmedim. Yemekleri deneyeceğim için çok heyecanlıyım," diye fısıldıyor yanımdaki sarışın.

Ona bir gülümseme sunuyorum. "Eminim harika olacaktır." "Ben Iris," diyor. "Roy'un flörtüyüm."

"Ben Kylie, Lincoln'ün asistanıyım."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Asistan mı? Bu tür şeylere asistan getiren birini gördüğümü sanmıyorum. Not falan mı alman gerekiyor?"

O sırada konuşmakta olan Lincoln'e bakıp iç geçiriyorum, sonra tekrar Iris'e bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok."

Kıkırdıyor. "Harika bir arkadaşla bedava yemeğin tadını çıkar. Hepsinin kulağa ne kadar sıkıcı geldiğiyle ve hepsinin nasıl şişirilmiş bir kendini önemseme duygusuna sahip olduğuyla dalga geçebiliriz."

Bu kızı sevdim. Kadınlar görmezden gelinirken beni buraya iş konuşmaya getirdiği için Lincoln'ü limuzinde öldürecek olsam da, en azından yanımda eğlenceli bir insanla harika bir restoran deneyeceğim.

Ve akşam tam olarak böyle geçiyor. Lincoln varlığını görmezden gelmeye devam ederken ben yemek yiyor ve Iris'le konuşuyorum. Yemek hâlâ bu dünyanın dışında bir deneyim. Her biri görsel olarak bir sanat eseri olan ve eşsiz lezzetlerle dolu sekiz yemek var.

Akşam bittiğinde, Lincoln'e benimle kapıya kadar yürümesi için bir şans vermiyorum. O limuzine onunla binmemin imkanı yok. Öfkemi kapıdan çıkarıyorum ve tüm gücümle iterek açıyorum. Dışarı çıkar çıkmaz, yönümü bulmaya çalışmak için etrafıma bakındım.

Metroyu bulmak için caddeye doğru ilerlemeye başlamıştım ki bir el koluma dolandı ve beni geri çekti. Arkamı döndüm ve adamın göğsüne yumruğumu indirdim.

"Ah." Lincoln yüzünü buruştururken göğsünü ovuşturuyor. "Bu da neydi böyle?"

"Sen New York'un ortasında bir kadının kolunu kabaca kavrayan aptalsın. Bu temel hayatta kalma içgüdüsüdür."

Nefesini dışarı üflüyor. "Doğru. Özür dilerim." Yavaşça kolumu bırakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," diye kısaca cevap veriyorum.

Başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Bir sorun mu var? Üzgün müsün?"

Yüzündeki boş ifade ciddi olduğunu kanıtlayana kadar ağzım bir karışık açık ona bakıyorum. "Kızgın mıyım? Şu anda sana çok kızgınım. Orada bana nasıl böyle davranabildin?"

Cevap vermek için ağzını açmaya başladı ama bahanesinin ne olduğunu bilmek bile istemiyorum. Mazeret falan yok.

"Biliyor musun? Boş ver. Bilmek istemiyorum."

Uzaklaşmak için dönüyorum ama beni tekrar durduruyor.

"Bekle. Lütfen. Sadece ..." Bir an için gözlerini kapatır. "Bırak beni açıkla. Hadi ama. Düşündüğün gibi değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum, merakım daha da artıyor. Düşündüğüm gibi değilse ne olabilir? Bu kadar meraklı olmaktan nefret ediyorum. Başıma çok fazla bela açıyor.

"Peki!" Sertçe cevap veriyorum.

"Teşekkür ederim. Hadi limuzine binelim."

Çekincelerime rağmen onu limuzinin arkasına kadar takip ediyorum.

Lincoln, George'a "Biraz etrafta dolaş," diye talimat verdikten sonra bölmeyi kaldırıyor.

Ona hâlâ kızgın olduğumu göstermek için kollarımı kavuşturuyorum ama kendimi huysuz bir çocuk gibi hissediyorum. Sonra az önce bana kendimi ne kadar küçük hissettirdiğini hatırlıyorum ve bir hışım çıkıyor.

"Bunu nasıl yaparsın?" Ona açıklama şansı vermeden başlıyorum. Ona vermeyi bitirmedim. "Neden bana böyle davrandın?" Talep ediyorum. "Kimseye asistanın olduğumu söylemedin ve sadece bu da değil, herkes beni ve diğer tüm kadınları görmezden geldi. Bu yemeklerde böyle mi oluyor - egolar iş konuşurken eşler iyi küçük ganimet eşleri gibi köşede mi oturuyor? Ben senin asistanınım, flörtün değil."

Göğsü inip kalkıyor. "Bu ne-"

"Hayır! Bana bunu yapma! Düşündüğüm bu değil mi? Saçmalık. Beni neden davet ettin ki? Gerçekten bir randevu olmamı mı istedin? Şimdi benim mi ortaya çıkmam gerekiyor? Rolüm bu mu?"

"Kahretsin, Kylie! Kes şunu!" diye bağıyor, sesi keskin. "Sevgilimmişsin gibi davranmak zorundaydım!"

"Neden? Neden mecbur kaldın?"

"Çünkü asistanım olduğumu bilen birinin sana olan hislerimi anlamaması için hiçbir şans yoktu. Yani... şu haline bak."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Bana karşı hislerin mi var?"

İç çeker ve başını sallar. "Duygular gibi değil, *duygular*. Sadece seni ne kadar çok istediğimi. Bütün gece ellerimi o elbisenin altına sokmaktan başka bir şey düşünemedim. Bunu başardığıma inanamıyorum."

"Sen ... ama sen sadece ..." Yutkunuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Yani..."

Bana yaklaşıyor, dizi uyluğumun kenarına değene kadar mesafeyi kapatıyor. Temas yüzünden tenim yanıyor. Parmağını dudaklarımda gezdiriyor, doğru düşünmemi zorlaştırıyor.

"Dur," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Sana hâlâ çok kızgınım."

Ama artık karşı koyamıyorum. Hissettiğim öfke, dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmek için duyduğum arzuyla kıyaslanamaz bile. Bütün hafta boyunca düşündüğüm tek şey buydu. İlk hamleyi yapmaya fırsat bulamadan dudaklarını dudaklarıma yapııştırıyor.

"Sen imkânsızsın," diye fısıldıyorum ağzına.

"Ve sen de çileden çıkarıcısın," diyor dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırmadan önce.

Elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Ona her şeyi vermek için ağzımı açıyorum ve hırıltısı limuzinin arkasındaki alevleri körüklüyor.

Tek düşünebildiğim, bu alfa erkeğinin ofisinde elim sikine dolanmışken çözülmesini izlemekten ne kadar zevk aldığım. Bundan daha fazlasını istiyorum. Aklını kaçırmasını ve bunun benim yüzümden olduğunu bilmesini istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kemerini çözmeye başladım. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor ben sikini çıkarırken.

Korku dolu bir an devreye giriyor ama onu bastırıyorum. "Senin çeneni kapatıyorum."

Öne doğru eğilip dudaklarımı ucuna doluyorum ve kitaplarda okuduğum gibi dilimi etrafında döndürüyorum.

Koyu renk gözleri beni izlerken, "Kahretsin, öfkeli saksolar çok ateşli," diye soluyor.

Haklı. Ona karşı bu kadar öfke duyarken onu bu şekilde tatmin etmek biraz tabu ve yanlış gibi geliyor. Ama yanlış hissettiren bir şey var ki, bu da ona tuhaf, seksi bir unsur katıyor. Bu kadar sapık olabileceğimi kim bilebilirdi?

Bundan sonra ne yapacağıma odaklanıyorum, dilimi onun alt tarafı boyunca emerken ve sürüklerken ağzımı şaftından aşağı kaydırıyorum. Çıkardığı inilti beni daha sert emmeye ve daha hızlı hareket etmeye teşvik ediyor. Yüzünü hiç böyle görmemiştim. Gözlerini başının arkasına doğru yuvarlıyor, kendini tamamen hislerin içinde kaybediyor. Yine de boyutu çok büyük. Ağzım onun kalınlığına ancak sığıyor. Eğer biraz daha büyük olsaydı, sığması mümkün değildi.

Böylesine mahrem bir parçasının ağzıma girip çıkması gerçekten hoşuma gidiyor. Teni yumuşak ve sıcak. Çok geçmeden o kadar tahrik oluyorum ki

külot rahatsız edici bir şekilde ıslanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun etrafında inliyorum, klitorisim her saniye daha da hassaslaşıyor.

"Siktir, Kylie. Bunu seviyorsun, değil mi? Koca sikimde boğulmak hoşuna gidiyor mu?"

Yüzündeki saf, karanlık uyarılmayı görmek için gözlerimi açıyorum. Sözleri çok müstehcen ve her biri bana uyuşturucu gibi geliyor. Daha fazlasını istiyorum. Başımı sallıyorum ve tekrar inliyorum.

Homurdanıyor ve ellerini saçlarımda gezdiriyor, "Çok yaklaştım, seni pis kız."

Elimi shaftının ağzımın ulaşamadığı kısmına koyuyorum ve geri kalanı boyunca hareket ederken onu ovmaya başlıyorum. Vücudu sertleşirken nefesinin altından küfretmeye başlıyor ve boşalmak üzere olduğunu bana bildiriyor.

"İstemiyorsan döllerimi almak zorunda değilsin" diye talimat veriyor ve teklifiyle beni şaşırtıyor.

Kızı dölünü almaya zorlayabilmek için uyarıda bulunmayacak türden bir adam olduğunu düşünürdüm. Ama ben hepsini istiyorum. Onun zevkini bilmek istiyorum. Bu yüzden ona bakıyorum ve devam ediyorum.

"Kahretsin, sürprizlerle dolusun," diye nefes veriyor kendini ağzıma boşaltmadan hemen önce ve birkaç küfürle inliyor.

Pompa pompa döl ağzımı doldururken hepsini içime alıyorum. Duyduğum gibi sıcak ve tuzlu, ama bunun beni istediğinin kanıtı olduğunu bilmek onu ateşli kılıyor. Gözleri gözlerimde yanarken, boğazımın sallanmasını izlerken boğazımdan aşağı yutuyorum.

Eli boynumun arkasını buluyor ve dudakları dudaklarıma bastırırken beni yukarı çekip üzerine oturtuyor. Her zamanki agresif öpüşmelerimiz yerine bu seferki yumuşak ve yavaş. Hâlâ o kadar tahrik olmuş durumdayım ki kendimi ona sürtüyorum. Elleri kalçalarımı buluyor ve her tarafına sürünmeme yardım ediyor. Klitorisimi ona sürtmenin ne kadar iyi hissettirdiğine şaşıyorum. Dili yavaşça ağzımın girintilerini keşfederken ona karşı daha hızlı hareket etmeye başlıyorum.

Tam her şey içimde oluşmaya başladığında öpüşmeyi kesiyor ve ikimiz de nefessiz kalıyoruz.

"Arkana yaslan Kylie. Şu anda o amcığın dilimde olmasına ihtiyacım var." Alt dudağını yalıyor.

Yeterince hızlı arkama yaslanamıyorum. Bu adamdan başka bir orgazma ihtiyacım var. Elbisemi kalçalarım kadar çekiyor ve iç çamaşırımı üzerimden yırtıyor. Elleri kışımı kavırıyor ve koltuktan kaldırıp doğruca yüzüne götürüyor.

Ellerim kapıyı ve koltuğu kavrarken "Ahh," diye ağlıyorum.

Dudakları yeterince yaklaşamıyormuş gibi amımın etrafında dolanırken başını sağa sola sallıyor. Bu adamın kirli yüzünün amıma gömülmesini izlemek bambaşka bir şey. Elimde olmadan elimi kalın saçlarında gezdiriyorum. Bu onun bana bakmasına neden oluyor ve o an duygularla ağırlaşıyor.

Dudakları beni serbest bırakıyor ve klitorisimi okşayan dilinin hızlı hareketlerini görebiliyorum.

"Bekle..." Çok hızlı boşalmadan önce nefesim kesiliyor. Duruyor ve merakla bana bakıyor.

"Bunun çok çabuk bitmesini istemiyorum. Dilini üzerimde izleyebilmem için yavaşlayabilir misin?"

Tavrında bir değişiklik gördüğümde, az önce tuhaf bir şey istediğimden endişelenmeye başlıyorum.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyor, sonra dizlerimin altından tutup beni koltuğun daha da aşağısına itiyor ve bacaklarımı yukarı kaldırıyor, böylece tamamen açık ve ona maruz kalıyorum.

Dilinin ucu klitorisime dokunuyor ama bana ateşle bakarken hareket etmeden bir süre orada duruyor. Tekrar yalamaya başladığında, dili benimle zar zor temas ediyor. Sadece yeterli, ama yeterli değil. İzlerken çenem gevşiyor.

Sanırım porno izlemeye başlamam gerekebilir. Sonra dilini girişime doğru hareket ettiriyor ve yavaşça klitorisime doğru ilerliyor. Nefes almakta zorlanana kadar klitorisimin etrafında küçük daireler çiziyor ve sonunda saçlarını tutup yüzünü amıma sokuyorum.

Sanki onu nesneleştirmemişim gibi kıkırdıyor ama serbest kalmak için o kadar çaresizim ki umurumda bile değil. Bana merhamet ediyor ve klitorisimi olabildiğince sert emiyor.

Bu da beni hemen patlatıyor.

"Siktir!" İki elimle saçlarını kavrarken ağlıyorum.

Dalgaları dilinin üzerinde sürdükten sonra onu bırakıyorum ve yüzünde büyük bir sırıtışla oturuyor.

Onun sevimli sırıtışı ve dağınık saçları karşısında kalbim göğsümde çarpıyor. Kahretsin, bu iş karmaşıklaşıyor.

LINCOLN

Kaşınması mümkün olmayan bir kaşıntı gibi. Ondan daha fazlasını istiyorum. On dakika önce bir şey için ofisime geldi ve söylediği tek bir kelimeyi bile hatırlamıyorum çünkü dudaklarına bakmakla meşguldüm. Benimkine karşı yumuşak hissettiren, sikimin etrafına sarıldığında inanılmaz görünen o dudaklar.

Lanet olsun. Bu delilik.

Artık umurumda bile değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Ben: Sana bir teklifim var.

Mesajı okurken camın arkasından izliyorum, sonra bana bakıyor. Suratımı asmıyorum, hiçbir şey belli etmiyorum. Dizim masamın altında deli gibi zıplıyor, sanki bir sonraki ilacına ihtiyacı olan bir uyuşturucu bağımlısıymışım gibi.

Kylie: Sizin için her şeyi yaparım efendim. Hayvan kakalı kahvenizi getirmemi ister misiniz?

Mesajını okuyunca telefonuma bakıp gülümsüyorum, sonra başımı kaldırıp onun gülümsemesini görüyorum. Başımı sallıyorum ve parmaklarımın telefonumun klavyesinde hızla hareket etmesine izin veriyorum.

Ben: Benim isteğim bundan biraz daha az profesyonel. Yine de bana efendim demek doğru yönde ilerliyor.

Kylie: Oh, daha az profesyonel. Şimdi ilgimi çekti.

Ben: Bu gece bana gelmeye ne dersin?

Kocaman açılmış güzel gözleriyle bana bakıyor.

Kylie: Peki senin evinde tam olarak ne yapacağız? Hazırlanayım diye.

Ben: Peki, ağzımın o tatlı amını yalaması için hazırlanman gerekiyorsa, elbette.

Hiç profesyonelce değil, efendim. Biraz uğrayabilirim ama Benny ile akşam yemeği için erken çıkmam gerekecek.

Ben: Sanırım bugün saat 5'te işten çıkıyoruz.

"Vay canına," diye nefes veriyor Kylie çatı katımda yürürken. "Burası benim bütün apartmanımdan daha büyük."

Onun ve erkek kardeşinin Harlem'de güvenli olmayan bir dairede yaşadıklarını düşününce bu yorum midemi kısa bir an için düğüm düğüm ediyor. En azından yakında taşınacak. Evimin birçok odasını geziyoruz, her biri bir öncekinden daha abartılı geliyor. Evimdeki dekorasyonun ne kadar züppe ve küçümseyici olduğunu neden şimdi fark ediyorum? Tasarımcımla bu konuyu konuşmam gerekiyor.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi?" Aile odama yerleşirken sordum. "Tabii.

Varsa bir kadeh kırmızı şarap iyi olur."

"Elbette. Oturun. Rahatına bak," diyorum odadaki ıslak bara doğru ilerlerken.

"Birçok kırmızı şarabım var. Size hitap eden belli bir ülke var mı?"

Sessizlik olduğunda, far ışığındaki geyik gibi görünen bir yüze bakıyorum.

"Genelde en ucuz neyse onu seçerim."

Ne kadar sevimli görüldüğüne kıkırdıyorum, şu anda utanmış görünüyor. "Sorun değil. Ricci gibi bir soyadıyla, bir İtalyan'ı tercih edeceğim. Aslında bende mükemmel bir tane var." Şarap dolabına uzanıp şişeyi çıkarıyorum ve mantarını kapatmadan önce ona gösteriyorum. "De'Ricci, Montepulciano'da güzel bir şaraphane."

Dudağının altını ısıyor. "Üzerinde soyadımın yazılı olduğu bir şişe şarabın var."

"Bunu ürkütücü bir şeymiş gibi göstermeyelim. Ama bu aile tarihteki en eski şarap mahzenine sahip, MÖ dördüncü yüzyıla kadar uzanıyor. İnanılmaz bir şey."

Mantarı açıp ikimize de birer kadeh doldurduktan sonra kanepede onun yanına oturuyorum.

"Oraya gittin mi?" diye soruyor, sonra şaraptan küçük bir yudum alıyor ve gözlerini kapatıyor. "Mmm... bu gerçekten çok iyi."

Onu yakından izliyorum, yaptığı her hareketin beni bu kadar büyülemesinin nedenini merak ediyorum. Hatta ondan gelen hafif bir inilti karşısında aletim biraz sertleşiyor.

"Oraya gitmiştim. Montepulciano İtalya'da bir ortaçağ kasabasıdır. Ziyaret etmek için gerçekten inanılmaz bir yer. Bu özel şarap Nobile di Montepulciano."

"Çok... kültürlüsün. Benim çok sıkıcı olduğumu düşünüyor olmalısın. Şehirden sadece bir kez ayrıldım, o da seninle çalışmak içindi."

Gözlerini bardağına dikti ve aniden utangaç görünüyor.

Başımı yana eğip yüzünü inceliyorum. Durmadan düşündüğüm yüzünü. "*Sıkıcı*, seni tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil."

"Oh, hadi ama. Sen zengin bir bekarsın ve dünyanın herhangi bir ülkesine uçup lüks şaraplar içebiliyorsun. Ben eve gidiyorum ve pijamalarımı giyip tek başıma kitabımı okurken ya da kardeşimle masa oyunları oynarken beş dolarlık bir şişe şarap içmek için heyecanlanıyorum. Biz dünyalar kadar farklıyız."

Artık tanıdık gelen çiçek kokusuyla sarhoş olurken bedenim iznim olmadan ona doğru eğiliyor. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Bana bakıyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve fısıldıyor: "Siz ne düşünüyorsunuz Bay Monroe?"

Soyadımı bu şekilde kullanmasından dolayı inledim. "Bence siz, Bayan Ricci, gerçeksiniz. Olduğunuz kişiden başkasıymış gibi davranmıyorsunuz. Benim dünyamda buna rastlamak zor ve bunu takdir ediyorum. Bunun için size büyük saygı duyuyorum."

Aramızdaki hava söylenmemiş kelimelerle çatırdıyor. Öne eğilip aradaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Biz öpüşürken garip bir şey oluyor.

Öpücük. Beynim dönüyormuş gibi hissetmeye başladım. Sanki düşünmemi ya da hareket etmemi zorlaştıran bir tür yolculukta kaybolmuşum gibi.

İçgüdülerim devreye giriyor ve iki kadehimizi de masaya koyup elimi ona uzatıyorum. Masum gözlerle bana bakıyor.

"Bir kereliğine, bunu seninle yatakta yapmak istiyorum, zaman ayırabileceğim ve her santimini takdir edebileceğim bir yerde."

Elimi tutuyor ve bizi sadece Manhattan'ın ışıklarıyla aydınlanan ve Empire State Binası manzaralı tavandan tabana pencerelerden oluşan yatak odama götürüyorum. Tavan yüksek ve ortasında büyük bir avize var. Büyük boy yatakta krem rengi döşemeli bir yatak başı, beyaz bir yorgan ve krem rengi yastıklar bulunmaktadır. Zemin tamamen koyu renk parke ve duvarlarda odanın her tarafına ekstra doku veren taç pervazlar ve paneller var.

Onu yatağa götürüyorum ve kenarında duruyorum. Bir kez olsun, onunla zaman geçirip ağzımı her yerine değdirebiliyorum. Sıkım amına girmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek için yalvarıyor ama ben bunu ondan hak edecek türden bir adam değilim.

Onunla bu anları yaşadığım için şanslıyım.

Bir elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve başka bir öpücük için vücudunu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarını ayırıyor ve öpücüğümü karşılamak için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Dudaklarım kulak memesini sıyrıyor ve sonra dişlerimi biraz zorlayarak kulak memesi boyunca kaydırıyorum. Tüm vücudu kollarımda titriyor. İkimiz arasındaki her deneyimin onun için yeni olduğunu bilmek -daha önce hiç hissetmediği bir şey- bana bir şeyler yapıyor. Tüm bunları bu kadar iyi hissettiren şey bu olmalı.

Başka bir açıklaması yok.

Parmaklarım başının üzerinden çekmeden önce üstünün alt kısmını sıyrıyor. Hızlıca sütyenini, ardından da pantolonunu çıkarıyorum, ta ki önümde çıtır çıtır kalana kadar. Önümde bu şekilde dururken ne kadar mükemmel görüldüğünü fark ettiğimde boğazımdaki kuru yumruyu yutuyorum.

Ellerim yanaklarını kavırıyor ve dudaklarım bir kez daha kışkırtıcı bir öpücük için onunkilere bastırıyor.

Dudaklarımı hava almak için çektiğimde ona "Benim için yatağa gir bebeğim," diyorum.

Ben üzerimdekileri çıkarırken o da yatağın üzerinde geriye doğru kayıyor, gözleri sanki ona striptiz yapıyormuşum gibi vücudunda aşağı yukarı geziniyor. Yüzündeki hayranlığa gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çok şirin. Bana küçümseyerek değil de böyle bakması hoşuma gidiyor.

Yavaşça yatağa sürünüyorum, eğilip vücuduna öpücükler konduruyorum. Önce kalçasına, göbek deliğinin yanına, sağ göğsünün hemen altına, sonra dudaklarına.

"Sonunda senin bu vücuduna tapabileceğim. Amını yalamam için bana yalvaracağından emin olacağım."

Sonraki yirmi dakikayı vücudunun her yerini öperek ve yalayarak geçirdim ama tatlı küçük amcığını. Yorganıma tutunurken ve ona verdiğim her dokunuş ve tatla iç çekerken solgun bir karmaşa. Kendi sikim ilgilenilmek için zonkluyor ama onun ne istediği umurumda değil. Bu onunla ilgili.

"Lütfen," diyor nefes nefese kalarak. "Artık dayanamıyorum."

Parlayan gözlerine bakarken göbek deliğinin üzerinden gülümsüyorum. "Ne istiyorsun?"

"Daha fazlasını," diye fısıldıyor nazikçe.

Bunu almasına izin vermeyeceğim. Bana bu kirli kelimeleri söyleyecek kadar özgür hissettiğini duymak istiyorum. "Bana tam olarak ne istediğini söyle, bebeğim."

"Tam olarak ne istediğimi mi?"

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ağzından o iğrenç sözcükleri duyana kadar anlamayacaksın."

"Ben..." diye başlar ama tereddüt eder. "Yapmanı istiyorum..."

"Söylemekten korkma. Seninle edepsiz konuştuğumda hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Bana o müstehcen kelimeleri söylediğini düşündükçe sikim taş gibi oluyor."

Dudağını ısırtıyor ama bir anlık gülümsemesini görüyorum. "Senden... amımı yalamanı istiyorum."

Boğazımın arkasında derin, kontrol edilemez bir inilti yankılanıyor. "Aferin kızıma. Dileğin benim için emirdir."

Vücudunu aşağı doğru kaydırıyorum, sonra bacaklarından birini tutup yana doğru itiyorum. Parlayan amına baktığımda ağzım sulanıyor. Dilim temas ettiği anda onun o tatlı tadını alıyorum. Kendi zevkimle inliyorum. Ona parmaklarımı veriyorum, dilim onu birkaç dakika içinde serbest bırakırken G noktasına hafifçe vuruyorum.

Yanına uzanıyorum ve tekrar başlamadan önce vücudunun toparlanmasına izin veriyorum. Onun vücuduna tapmak istediğimi söylerken şaka yapmıyordum. Bu gece onu bildiğinden çok daha fazla boşaltmak istiyorum. Belki bir dahaki sefere yüzüme binmesini sağlarım.

Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle üstüme tırmanıp oturarak beni şaşırtıyor.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Şu anda ne oluyor?"

"Sıra sende." Öne doğru eğildi ve bana bir öpücük verdi. "Bu sadece benimle ilgili olamaz. Her ne kadar dilini eve götürmek istesem de."

Kıkırdıyorum. "Ben de senin amın için aynı şeyi düşünüyordum."

Karnıma yaslanıyor, sert sikim amının hemen altında. Islaklığı onu ileri doğru iterken temasta tıslıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak kalçalarına doğru hareket ediyor.

"Bu iyi hissettirdi mi?" diye merakla soruyor.

"Islak amın sikimin üzerinden kaydı bebeğim. İyiden de öte bir his."

Başını ilgiyle yana doğru çekiyor. "Yani"-kalçalarını geriye, taşaklarıma doğru hareket ettiriyor, sonra tekrar yukarı-"bunun nasıl hissettirdiğini seviyor musun?"

Gözlerim onun ıslak amının yüzeyinin altında boğulan sikime odaklanırken çenem sıkılıyor. İçimdeki her içgüdü onu tekrar, daha sert ve daha hızlı hareket ettirmek istiyor.

"Böyle boşalabilir misin?" diye soruyor.

"Sadece amının bana dokunuşunu izleyerek boşalabilirim," diye homurdanıyorum. Sözlerim karşısında nefesi kesiliyor. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

Sonra hareket etmeye başlıyor. İlk başta yavaş, sanki suları test ediyormuş gibi. Onun Kalçaları aşağı yukarı hareket ederken elleri denge için göğsümü buluyor. Gözleri zevkten ağırlaşmaya başladı.

Klitorisi kabaca sikime doğru hareket ederken hızını artırmaya başlıyor. Nefes alış verişimiz hızlanıyor.

"Kahretsin, bunun ne kadar seksi olduğuna bak, Kylie."

Manzaraya bakıyor ve dudağını ısırtıyor, sonra inliyor. "Sikimin her yerine boşalacak mısın?"

"Evet," diye pantolonunu indiriyor.

O Şimdi acımasızca taşlama üzerinde Ben, tamamen terk etmek çekingenliği. Bu tanık olunacak en seksi şey. Taşaklarım karıncalanmaya başladı.

"Ahh. Boşalacağım," diye onu uyarıyorum. "Ben de," diye cevap veriyor nefes nefese.

Sonra ikimiz de saniyeler sonra inleme ve homurtuların karışımıyla boşalıyoruz. Benim dölüm Karnımın her yerinden fişkırıyor, ama doydum. Uzun zamandır olmadığım kadar.

Karnıma baktı ve yüzünü buruşturdu. "Kusura bakma. Çok dağınıksın. Sanırım bir duşa ihtiyacın var."

Parmağımı kıvrarak onu öne doğru çağırıyorum. Dudakları tam dudaklarıma değmek üzereyken kollarımı ona doluyorum ve vücudunu benimkine yapıştırıyorum.

"Oh Tanrım. Lincoln!" diye çığlık atıyor.

Derin, sınırsız bir kahkaha patlatıyorum. "Sanırım duşta bana katılman gerekiyor."

Gözlerini deviriyor ama elleri çenemi buluyor ve bana kocaman bir öpücük konduruyor. "Bu *kötü* bir fikir."

KYLIE

Yeni dairemize bir hafta önce taşındık. Benny önümüzdeki hafta okula başlıyor ve bu değişiklikler beni strese sokuyor.

Benny'nin terapi randevularını değiştirmek zorunda kaldım çünkü yeni terapist haftada belirli bir gün için ısrar etti. Lincoln'e neden haftada bir gün işten zamanında çıkmam gerektiğini tam olarak söylemedim, ancak ofisten makul bir saatte çıkma eğiliminde olduğu aynı güne denk geldiği için aldırıyor gibi görünüyor.

Randevusu için bekleme alanında oturduğum süre boyunca tek yaptığım Lincoln'ün evinde geçen geceyi düşünmek.

Adam vücudumdaki zevkin her santimini nasıl çıkaracağını biliyor. Hâlâ unutamadığım şey ise ne kadar şakacı olduğuydu. Onunla gerçekten güldüm. Sanki farklı bir insanla birlikteymişim gibiydi.

İşyeri dışında her zaman böyle mi yoksa rastgele bir olay mıydı bilmiyorum. Her iki durumda da bundan çok keyif aldım ve kalbimin bundan uzak durduğundan emin olmam gerekiyor. Günün sonunda o hâlâ playboy bekâr ve ben de onun asistanıyım.

Bu arzulara yenik düşüyor ve işimi riske atıyor olmam bile geceleri uykularımı kaçırıyor. İşin içine bir de duygularımı katarsam, onun için çalışmaktan kurtulamam.

"Hazır mısınız?" Benny sırt çantasıyla ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyeyle dışarı çıkıyor.

Ayağa kalktım ve saçlarını karıştırdım. "Nasıl geçti?"

Elimi itiyor. "Dikkat et... saçına..."

Ona kapıyı açıyorum ve gülüyorum. "Ne zamandan beri saçının nasıl göründüğünü önemsiyorsun?"

Hafifçe utanarak omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Scott'ın... Scott'ın saçı... oldukça... havalı."

"Scott, terapistin mi?" diye sordum.

Caddede yan yana yürüyoruz. Eylül havasını ve getireceği serin esintiyi dört gözle bekliyorum.

"Evet. Saçımı... kestirebilir miyim?" diye sorar. "Ne?"

Scott gibi mi görünmek istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Hey... o kesinlikle... kadınları tavlayan biri..."

"Oh Tanrım." Başımı arkaya attım. "Bunu az önce söylemedin. Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum, Benny. Şimdi de kadınları etkilemekten bahsediyorsun. Büyümeyi bırak."

Ayaklarına bakıyor. "Büyümekten... bahsetmişken... sence... bana... Benny demeyi... bırakabilir misin?"

Olduğum yerde duruyorum ve sinirli New Yorklular bana çarpıp yoluma devam etmemi söylüyorlar. Benny kolumdan tutuyor ve yürümeye devam etmem için beni çekiyor.

"Artık sana Benny dememi istemiyor musun?"

"Sadece... artık... yaşılanıyorum... Benny kulağa... s-s-s-so gibi geliyor. ... genç."

Ne demek istediğini anlıyorum ama ona artık Benny diyemeyeceğim düşüncesi kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Anne ve babamız öldüğünden beri, o her zaman azmimin arkasındaki amaç oldu. Hayat bana her zor geldiğinde pes etmemi engelleyen şey küçük Benny'mdi.

Şimdi ona bakıyorum ve farkına varıyorum. Çenesi son hatırladığımdan daha güçlü kesilmiş. Kolları daha kalın ve yüz hatları küçük bir çocuğunkilere benzemiyor. Ne zaman büyüdü? Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor ama onları kırıştırarak uzaklaştırıyorum, gözlerimi sulandıran sonbahar rüzgârlarıymış gibi davranıyorum.

"Haklısın. Yaşlanıyorsun. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum. Pekâlâ *Ben*, akşam yemeğinde ne yemek istersin?"

Gülümsüyor. "Biraz... pizzaya ne dersin?" "Pizza olsun."

Kolumu onunkine bağıyorum ve üç blok ötedeki en yakın pizzacıya doğru yürüyoruz. İçeri girip oturduğumuzda etrafına bakınıyor.

"Hatırlıyor musun... ne zaman... böyle... dışarıda... yemek yemeye... paramız... yetmiyordu?" diye soruyor.

Kendi kendime düşündüğüm ilk şey, *böyle bir soruyu kekeleyerek söylemesinin tam otuz saniye sürdüğü zamanları hatırladığım* oluyor. Çok iyi gidiyor. Gururlu bir ablayım.

"Hatırlıyor muyum? Bu on hafta önceydi. Evet, hatırlıyorum. Korkunçtu." Büyük bir pizza ve içeceklerimizi sipariş ettim.

Yüzündeki duygu selini izlerken bir an pencereden dışarı baktı. Yaşadığımız yeri ve okulundaki çocukları ne kadar sevmediğini biliyorum. Şimdi konuşmasını geliştirdiğine göre, bu onun için yeni bir başlangıç olacak. Bunun çok şey ifade ettiğini biliyorum.

Aynı yatakta yattığımız o geceleri düşünüyorum, ona her şeyin daha iyi olacağına dair söz veriyordum. Ben de gençtim, sadece bir çocuktum ve sözlerimin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama o anda duymaya ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Hey, ben... biliyorum... bunu sana söylemekte hiç... iyi olamadım. Teşekkür ederim," dedi sesi titreyerek. "Beni... yeniden... sorumluluğun haline getirmene... gerek yoktu."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki yaptım. Sen benim kardeşimsin."

"Evet... ama ben... senin özgürlüğünü elinden aldım. Ben sadece... artık bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar... yaşlıyım. Sadece... teşekkür ederim."

Pizza önümüze konurken ona gülümsedim. "Başka türlü olmasını istemezdim."

İlk kez kardeşimde daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum. Gelecek için heyecan.

İkimiz de kocaman bir parça New York pizzası kapıyoruz ve g lerek ağızımıza atıyoruz.

Çok fazla dilim yedikten ama Benny -ya da artık Ben- ile g zel bir akşam geçirdikten sonra cebimde telefonumun aldığını hissediyorum.

ıkartıyorum ve Lincoln'dan bir mesaj g r yorum.

Lincoln: Yeni m şterimizle sıkı çalışıyoruz. Biraz tuhaf biri ve ama bence şirket için değerli bir varlık olacak.

Kelimelerin altında siyah kap şonlu tiş rt  ve ters şapkasıyla bir kanepede otururken ve kuşağında golden retriever cinsi bir k pek yavrusu varken çekilmiş bir fotoğrafı var. Yavru k pek, sanki bir anlaşma  zerinde el sıkışıyorlarmış gibi patisini onun eline koymuş.

Ben: Yavru k pek mi aldın? Bir k pek için çok fazla çalıştığını biliyorsun, değil mi?

Debby'nin moralini bozmak istemem ama bir k pek yavrusu için zamanı olmasına imkan yok.

Hayır! Haklısın, bir k pek için zamanım yok. Arkadaşımın evine uğradım ve kız kardeşi yeni yavru k peğiyle buradaydı. Benden hoşlanmış gibi g r n yor.

Fotoğrafta ona bakarken telefonuma g l ms yorum. Kıyafetleri ve şapkasıyla çok rahat g r n yor. İstedini elde etmek için herkesi alt edecek tehditk r bir milyarder değil. Bu benim tanıdığım adamla tam bir çelişki. Bir kez daha y zeyin altında d ş nd ğ mden daha fazlası olup olmadığını merak ederken kafam karışıyor.

LINCOLN

"Sözleşmede bu şartları isteyip istememesi umurumda değil. Kesinlikle olmaz! Müzakereler sona erdi. Eğer bunu zorlarsa, ona benimle dikkatli konuşmasını söyle," diye Roy'a bağırdım ve telefonu kapattım.

Başımın ağrımaya başladığını hissederek şakaklarıma masaj yapmaya başladım. İşte bu yüzden genellikle satın almalar yapmaktan hoşlanmıyorum. Karşı tarafta her zaman sözleşmeden hak ettiğinden fazlasını almaya çalışan bir ego vardır.

Yaklaşan topuklu ayakkabıların tanıdık sesi midemde bir sıcaklık seline neden oluyor. Kafamı kaldırıyorum ve Kylie elinde bir bardak su ve iki hapla masamın üzerinde duruyor.

"Bu ne için?" diye soruyorum.

Elimi açıyorum ve o da hapları içine koyuyor, sonra bardağı bana uzatıyor.

"Şakaklarını ovuşturduğunu gördüm. Başın ağrıdığında böyle yaparsın."

Bu jest beklenmedikti. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor? Bir asistanın sorumlu olduğu, hatta uyum içinde olduğu şeylerin ötesinde bir şey gibi geliyor.

Hapları suyla birlikte geri atarken "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Bana gülümsüyor ve bunu gözlerinde görüyorum. Tuhaf bir şekilde anlaştığımızdan daha fazlasını hissettiren bir şey. Bana sanki onu çok kızdırıyormuşum gibi bakmıyor. Bana katlanamadığını bildiğimde anlaşmamız çok daha güvenli geliyordu. Tedirginlik bedenimi dolduruyor.

"Bir sorun mu var?" Elini uzatıp parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdiriyor.

Bana dokunduğu anda göğsüm yanıyor ve bir şey fark ediyorum. O yanımdayken hissettiklerim. Yalnız olduğumda onun yanımda olmasını nasıl istediğimi. Her zaman onu düşünmem. Onunla konuşmak için sebepler bulmam, mesela geçen gece hiç sebep yokken ona mesaj atmam. Cevap verdiğinde vücudumun aydınlanma şekli.

Ona aşık oluyorum.

Başımı geriye atıyorum. "Bunu yapmaya devam edemeyiz," diyorum

aniden. Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Bundan." İkimizin arasını işaret ediyorum. "Bizi. Bu bir hata."

Tereddüt ediyor, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Sen benim asistanımsın, Kylie." Gözlerindeki acıyı görünce başka tarafa bakıyorum. "Bunun daha ileri gitmesine izin veremem."

Tuhaf ve rahatsız edici düşünceler aklımdan geçmeye başlıyor ve konsantre olmamı zorlaştırıyor. Hâlâ bana bakıyor, şaşkın görünüyor.

"Anlıyorum. İşimin başına dönmeliyim."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve keskin bir kayıp duygusu hissediyorum. "Kylie, bekle."

"Hayır." Arkasını döndü. "Kesinlikle haklısın. Ben sadece senin asistanıyım."

Ofisimden çıkıp gidiyor ve midem endişeyle çalkalanıyor. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Panik beni ele geçirdi ve bir anda oluverdi. Nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyorum.

Duygularımı ne zaman fark ettim? Başından beri oradaydılar da ben fark edemeyecek kadar arzularıma mı kapılmıştım?

Düşüncelerimin içinde boğuluyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum. Buradan defolup gitmem gerekiyor. Telefonuma uzandım ve çocuklara mesaj attım.

Ben: Bu gece mutlu saatler?

Sawyer: Biri telefonuna mı el koydu? Mutlu saatler isteyen kişinin Lincoln olmasına imkan yok!

Ona gözlerimi deviriyorum. Tabii ki beni çağırdı.

Bara girdiğimde, ortalık sohbetle doluydu. Her yerde insanlar var, rol yapıyorlar; erkekler iyi bir sohbet arayan beyefendiler gibi davranıyor, kadınlar ise erkekleri çıldırtmak için saçlarını savuruyor.

Şimdiye kadar tüm bunların ne kadar can sıkıcı ve sahte olduğunu hiç fark etmemiştim.

Yüksek masaya oturduğumda garson kız boğucu bir gülümsemeyle yanıma geldi. O gülümsemeyi biliyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Biriyle mi buluşacaksın?" diye soruyor göğsünü gere gere ve dudaklarını büzerek. "Hayır. Arkadaşız," diye cevaplıyorum kayıtsızca.

"Anlıyorum. Mesaim dokuzda bitiyor," diyor yaklaşırken.

Ne aradığını zaten biliyorum. Armani takım elbise giymişim, ayakkabılarım muhtemelen onun birkaç aylık kirasına mal olmuştur ve saatim arabasından daha değerlidir. O beni görmüyor; o sadece Manhattan'da istediği yaşam tarzını karşılayabilecek bir adam görüyor. Ona biraz orgazm yaşatabilecek ve kolunda güzel görünebilecek ama statü ve para arzusu için sadece bir araç olan birini.

"Bu senin için güzel. Ben sadece bir bardak Macallan alacağım," diyorum soğuk bir şekilde.

Reddedilince yüzü düşüyor ama endişelenmeye gerek duymuyorum. Normalde bu kadar soğuk değilimdir, özellikle de onun kadar güzel ve istekli bir kadına karşı. Bu bir yıl önce olsaydı, numarasını alırdım ve muhtemelen vardiyasından sonra onu becerirdim. Şimdi ise bu fikir hiç ilgimi çekmiyor.

Bir el sırtıma vuruyor ve Dean ile Sawyer karşımdaki yerlerine oturuyorlar.

Dean bana yakından bakıyor. "Şu garson kız çok seksi. Sakın bana onu çoktan kaptığını söyleme."

"O tamamen senin," diyorum ona. "Bu arada dokuzda işten çıkıyor."

Sawyer'ın kaşları havaya kalktı. "Yani, sana asıldı mı?"

"Kim kime asıldı?" Colton yanıma otururken soruyor.

Güzel garson kız beliriyor ve Dean ona milyon dolarlık gülümsemesiyle bakıyor. "Merhaba güzelim."

Reddedilmemin etkisinden çabuk kurtulduğunu ve şimdi dikkatini arkadaşına vermeye hevesli olduğunu görüyorum. Bu beni rahatsız etmiyor. Sadece demek istediğimi kanıtlıyor. Herkesin içki siparişini alıyor ve uzaklaşıyor.

"Az önce Dean'e garsonun tamamen onun olduğunu söyledim," diye açıklıyorum.

Herkes içkisini içtikten sonra Walker bana tuhaf tuhaf baktı. "Bu gece bizi neden buraya çağırdığını söyleyecek misin?"

Roman başını sallayarak onaylıyor. "Evet, bağlantı kurmamız gerekmedikçe bizi içki içmeye çağırmazsın."

"Bir erkek arkadaşlarıyla sadece birkaç kadeh içki içmek isteyemez mi?"

Meydan okurcasına soruyorum. "Tabii ki isteyebilir," diyor Sawyer. "Ama *sen* bunu yapmıyorsun. O yüzden itiraf et."

Bütün gece bununla uğraşmak ya da sadece onlara söylemek arasındaki seçeneklerimi tartıyorum. Nihayetinde kavga etmeden bu işin peşini bırakmayacaklar çünkü onlar meraklı orospu çocukları.

"Asistanın, değil mi?" Colton ben daha karar veremedi söyleyor. Çenem

sıkıştı. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden hızla ona bakıyorum. "Vay anasını.

Lanet olsun. Bu o," diye yanıtlıyor Dean.

"Orada bir şey olduğunu biliyordum. Seni gördüğüm andan beri söyleyebilirim. Roman elinde viskisiyle, "İkiniz birlikte ofisinizde," diyor. "Bu kadar yeter!"

İçkimi yere çarpıyorum.

Grup sessizleşiyor ama gözleri benden ayrılmıyor.

"Sen bitirdin, değil mi?" Walker suçluyor.

Bilen gözlerinden başka tarafa bakıyorum. "Zaten bitecek bir şey yoktu."

"Doğru, işte bu yüzden bizi istedin ve kırk dolarlık viskini iki dakikada bitirdin," diye mırıldanıyor Roman.

Boş bardağıma bakıyorum. "Peki, bitirmişsem ne olmuş? Yapılacak en doğru şey buydu."

"Lincoln, kaçtığın her neyse seni yakalayacak," diyor Walker ciddiyetle.

Vücudum kaskatı kesiliyor. Odanın karşısındaki garsonu görüyorum ve bir başkasına işaret etmek için bardağımı kaldırıyorum. Bana başını sallıyor. Bu adamları yakamdan düşürmem gerek. Bunun olduğundan çok daha derin olduğunu düşünüyorlar.

"Hayır, o sadece ateşliydi ve ben de sikimin araya girmesine izin vererek bir hata yaptım. Şimdi doğru olanı yaptım ve tamamen profesyonel bir ilişkiye geri döndüm."

Buna inanmadıklarını söyleyebilirim, ama her zamanki gibi, duygularımla ilgili herhangi bir konuda beni zorlamaya çalıştıktan sonra bırakıyorlar. Walker'ın başka bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama sadece başını sallıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. Bu hayal kırıklığı yaratan jest düşündüğümde daha çok canımı yakıyor.

Dean ve Sawyer geceyi aradığım şeye, yani biraz gülmeye geri getiriyorlar. Anlaşamadıklarında işle ilgili kararlar almak için binalarındaki sahada teke tek basketbol oynamalarıyla ilgili hikâyeler anlatıyorlar. Bence bu tamamen çılgınca bir iş yapma yöntemi ama teknoloji şirketleri böyle işte.

Eve döndükten sonra yatağında uyanık bir şekilde uzandım ve tek düşünebildiğim Kylie'nin işi bitirdiğindeki yüzü oldu. Benim iyiliğim için duyduğu endişeden şaşkınlığa, sonra da nefrete dönüştü. Benden nefret ettiği günlere geri dönmek istemiyorum ama büyük bir hata yapmamızı engellemenin en güvenli yolu bu.

KYLIE

Lobi her zamanki sabah karmaşasıyla hareketleniyor ama bu gürültü beni pek etkilemiyor. Asansöre doğru ağır adımlarla ilerlerken kahvemi elimde tutuyorum. Patronum için gözyaşı dökmemek için kendimi zor tutarak uyanık kaldıktan sonra az uykuyla çalışıyorum.

Kendime bunun sadece ofiste başka bir gün olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ama asansörle yukarı çıkarken bunun doğru olmadığını biliyorum. Ofiste sıradan bir gün değil. Çünkü artık onun dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissettirdiğini biliyorum. Çıplak bedenlerimizin birbirine değmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Birbirimizin tadını biliyoruz.

Ama bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak zorundayım. Onu toplantı odasında, kıcını olağanüstü gösteren şık bir takım elbise giymiş olarak görmeli ve bu beni etkilemiyormuş gibi davranmalıyım.

Masama geldiğimde, eşyalarımı yerleştiriyorum ve kahvesini yapmak için doğruca dinlenme odasına gidiyorum. Beni gördüğünde özür dileyeceğini ve aşırı tepki verdiğini söyleyeceğini düşünüyorum. Eminim neden bir an paniklediğine dair basit bir açıklaması vardır.

Ofisine girdim ve kahvesini masasına koydum. "Kahveniz."

Bana bakmadan klavyesinde yazmaya devam ederken "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor.

Tereddüt ediyorum, geçen gün yaptıklarına dair bir onay anı bekliyorum ama hiçbir şey yok. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar küçük ve önemsiz hissederek uzaklaşıyorum.

"Kylie," diye sesleniyor ben kapının yarısına geldiğimde.

"Evet?" Kalbim boğazımda cevap veriyorum.

"Bay Clover'ın o sözleşmeleri aldığını teyit ettiğinden emin ol."

Hava ciğerlerimi terk ediyor. Söyleyeceği tek şey bu. Özür yok. Aramızdaki ilişkiyi bitirmeye yönelik ani kararı için bir açıklama yok.

"Elbette. Onaylayıp sana haber veririm."

Bugün işe giderken, her şeyin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum. Ama daha da önemlisi, neden bu kadar önemsiyorum? Bunun bir kaçamaktan başka bir şey olmasını hiç beklemiyordum. İstedimden daha erken bitirdiği için kızgın mıyım?

Kimi kandırıyorum ben? O şehirdeki en uygun bekarlardan biri. İsteddiği kadını elde edebilir. Benim tadıma baktı ama bu uzun sürmeyecekti. Ben hala bakireyim. Buralarda takılmasını bekleyemem.

Ama neden aramızda daha büyük bir şey varmış gibi hissediyordum? Her dokunuş patlayıcı gibiydi. Herkesle böyle mi hissediyorsun? İmkânı yok.

Morgan masama doğru yürüdü. "İşte buradasın," dedi, sanki sabahtan beri burada değilmişim gibi.

"İşte buradayım." Ona gülümsedim.

Geçen ay Paris ve Joey ile birlikte birkaç kez öğle yemeği yedik. Onlardan hoşlanıyorum. Gerçi son zamanlarda biraz dikkatim dağınık.

"Senin için biraz dedikodum var," diyor masamın üzerine eğilirken biraz fazla yüksek sesle.

Lincoln'ün göz ucuyla bizi izlediğini görebiliyorum.

"Neymiş o?" Dedikodu için biraz yüksek sesle konuştuğunun farkına varmasını umarak fısıldıyorum.

"Ofisten biri senden hoşlanıyor."

Yemin ederim bu sefer daha da yüksek sesle söylüyor. Lincoln'e bakmayı bile başaramıyorum. Çok aşağılanmışım.

"Oh, anlıyorum."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Kim olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Şşşt," diyorum parmağımı dudaklarımın üzerinde tutarken. "İnsanlar duyabilir."

Bu onu korkutmamış gibi elini sallıyor. "Her neyse, bu akşam hepimiz bir şeyler içmeye gidiyoruz. O da orada olacak ve ona senin de gelmeni sağlayacağımı söyledim. Pazarlamadan Brendon. Çok seksi biri ve görünüşe göre seni sorup duruyormuş."

"Onun kim olduğunu bildiğimi sanmıyorum," diyorum ona.

Bu kez, karanlık ve öfkeli gözlerle beni izleyen Lincoln'e bakacak kadar cesaret topluyorum. Şu anda onun ruh hali değişimleriyle uğraşacak vaktim yok.

"Bu gece öğreneceksin. Saat altıda. Hepimiz Daintree'ye gidiyoruz, Midtown'daki çatı bara."

"Zamanında çıkabilir miyim bilmiyorum," diyorum, bunun yeterince iyi bir bahane olacağını düşünüyorum. Şu anda biriyle çıkmaya hazır değilim.

Lincoln'ün ofisinin bariyerine gelene kadar birkaç adım atıyor. Kalbim mideme iniyor. Ne yapıyor bu kadın?

"Bay Monroe. Roy, Marissa ve Carson iş arkadaşlarımızla happy hour'a gidebilmemiz için bugün işten çıkmamıza izin veriyorlar. Kylie'nin de bizimle gelmesi için bir kereliğine işten izin almanızın sakıncası olmaz, değil mi?"

Başım ellerimin arasına düşüyor. Beni işten attıracak. Dışa dönük olduğunu ve umurumda *değil* tavrı *takındığını* biliyordum ama bu kadarı da fazla. Bakmaya dayanamıyorum. Bana birçok kez başkan yardımcılarıyla çok iyi bir ilişkisi olduğunu ve Lincoln'ün onu kovmasına izin vermeyeceklerini bildiğini söyledi ama ben o kadar emin değilim.

"Bana fazla seçenek bırakmıyormuşsunuz gibi geliyor. Hayır dersem Marissa'nın birkaç dakika içinde ofisimde olacağını tahmin ediyorum," diyor derin sesi küçümseyerek.

Kadın gülüyor. "Onu çok iyi tanıyorsun. Teşekkürler, Bay Monroe. Personelinizin kaynaşmasına izin vermek iyidir. Moral için iyi."

Uzaklaşırken, patronumun ofisine el bombası atmamış gibi bana göz kırpmıyor ve yıkımla beni baş başa bırakıyor.

Lincoln'ün günün geri kalanında kötü bir ruh hali içinde olduğunu söylemek yetersiz kalır. Bir tür zorba gibi bana emir yağdırıyor. Onu hiç böyle görmemiştim.

İlk başladığımda bile bu şekilde davranırdım. Onu tokatlamak istemeseydim, onun için endişelenirdim.

Morgan gitmemizden on beş dakika önce bana bir e-posta göndererek makyajımı tazelememi ve bluzumun üst düğmelerinden bazılarını açmamı söyledi. Bunu yapmak için hiçbir isteğim olmamasına rağmen, başka birinin benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyor.

Patronum beni eski bir tasarım çanta gibi bırakacaksa, başka bir erkeğe şans vermeliyim.

Çantamı kaptığım gibi tuvalete koşuyorum ve ne kadar çok işemem gerektiğini fark ediyorum. Öğle yemeğinden beri tutuyordum ama Lincoln'e o kadar dalmışım ki fark edemedim. Tüm kilitler kırmızı, kullanıldıklarını işaret ediyor. Mesanem beni utandırmakla tehdit ederken bir topuktan diğerine zıplıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, masama geri dönüp Lincoln'ün ofisine koşarken.

Bana bakıyor ve sanki benim için savaşa girecekmiş gibi hızla ayağa kalkıyor.

"İšemem lazım. Çok kötü. Diğer tüm tuvaletler kullanılıyor."

Omuzları gevşer. "Tamam. Benimkini kullan."

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum kapıya doğru koşarken.

Tuvaletimi yaptıktan sonra, çok uzun süre tutmuş bir çocuk gibi banyosuna koşmak zorunda kaldığım için biraz utanıyorum. Buraya koşarak girdiğimde anında alarma geçmesinin ne anlama geldiğini merak ediyorum. Sanki o piç beni önemsiyor ama bunu kendine itiraf edemiyor.

Sanırım bu onu önemsedığım anlamına gelmeli, ki önemsemiyorum. Onu hiç umursamıyorum. Hem de hiç.

İşte tam da bu yüzden bu gece dışarı çıkıp iş arkadaşım ile buluşacağım ve anlaşım anlaşamayacağımızı göreceğim.

Kalın bir eyeliner ve kırmızı ruj sürmeden önce ellerimi yıkayıp saçımı düzeltiyorum. Sonra göğüs dekoltemin bir kısmı ortaya çıkana kadar üç düğmemi açıyorum. Sanırım Morgan bundan memnun kalacak.

Banyodan çıktığımda Lincoln kollarını göğsünde kavuşturmuş, masasının diğer tarafında oturuyordu.

Gözleri doğrudan göğsüme gidiyor ve benimkilerle buluşmadan önce kararıyor. "Bu gece iyi eğlenceler, Kylie."

Sırtımı dikleştirip dimdik ve gururlu bir şekilde kapısından çıkıyorum. "Çıkacağım. Eminim tam da ihtiyacım olan şey olacak."

Arkamdan acı bir kahkaha atıyor ama ben aldırmiyorum. Ofisten çıkıp asansöre biniyorum ve Morgan'ın beklediği lobiye iniyorum.

Beni görünce ıslık çaldı. "O bluzun altında ciddi varlıklar sakladığını biliyordum. Şu şeylere bak."

"Bana asılıyor musun?" Kıkırdıyorum.

Kollarımızı birbirine bağlıyor. "Eğer diğer tarafa sallansaydım, kesinlikle seni seçerdim."

Bara doğru yürürken sinirlerim mideme yerleşiyor. Yaklaştıkça arkamı dönüp gitme isteğim daha da artıyor. Benny ile akşam yemeği yemeyi çok istememe rağmen, bu akşam basketbol antrenmanı var. Geçen hafta kendine güveni arttığından beri bu yeni bir gelişmeydi. Yeni okulunun basketbol takımına kaydolmaya karar verdi.

Bara giriyoruz ve ortam anında değişiyor. Şehrin güzel manzarasını sunan pencereleriyle karanlık ve modaya uygun bir yer. Morgan iki masa buluyor, ben de Joey ve Paris'i görüyorum, etraflarında ofiste gördüğüm ama hiç konuşmadığım başka insanlar var.

Garson kız hemen beliriyor ve Morgan bize kozmos sipariş ediyor. Joey ve Paris de bize katıldı.

"Kızım, şu haline bak," diyor Joey gözleri vücudumda gezinirken.

Garip bir şekilde gülümsüyorum, bu yeni ilgiden ne çıkaracağımı bilemiyorum.

"Merhaba çocuklar." Paris eğilip fısıldıyor, "Çok kıskandım. Brendon çok seksi."

Sanki hepimiz bir tür sırrın içindeymişiz gibi gülüyorlar. Masanın öbür ucuna bakıyorum ve kirli sarı saçlı, uzun boylu, yakışıklı bir adam bana göz kırpmıyor. Biraz iddialı konuşacağım ve onun Brendon olduğunu söyleyeceğim. Objektif olarak, çok yakışıklı. Benimle ilgilenmesi gururumu okşuyor ama vücudum onun ilgisine hiç tepki vermiyor.

Lincoln'ün dudaklarını dudaklarıma değdirmesi bir yana, basit bir bakışının yarattığı mutlak cehennemle kıyaslanamaz bile.

Lanet olsun. Bundan nasıl kurtulacağım? Lincoln tarafından reddedilmenin acısını yaşamakla o kadar meşguldüm ki bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu fark edemedim.

Brendon masanın diğer tarafından uzaklaşıp etrafından dolanırken benim ağzım kuruyor.

"Affedersiniz. Buraya sıkışabilir miyim?" diye soruyor Paris ve Morgan'a, gözleri benimkileri tutarken.

"Tabii ki girebilirsin." Morgan gülüyor.

"Merhaba." Parlak beyaz dişleri ve gamzeleriyle bana gülümsüyor. "Ben Brendon."

Benimkini sıkmak için elini kaldırıyor. Benimkini onunkine koyuyorum ve temas hiçbir şey yapmıyor. Kıvılcım yok. Karıncalanma yok.

"Merhaba, Brendon. Ben Kylie."

"Kim olduğunu biliyorum. Seni ofiste görmüştüm."

Öne doğru eğildi ve kolonyasının kokusunu aldım. Hoşuma gitmedi. Çok güçlü ve Lincoln'ün değil.

Sonraki yarım saat boyunca, bu akşamdan nasıl kurtulacağıma dair iyi bir bahane bulmaya çalışırken gözlerim kapıda kalıyor. Brendon oldukça yakışıklı ve sürekli kulağıma fısıldıyor.

Acaba herkese bu turdan sonra gideceğimi söyleyebilir miyim? Kulağa hoş ve rahat geliyor. Bu repliği daha önce filmlerde duymuştum. İyi gidiyor gibi görünüyor. Kimse sorgulamıyor. Tamam, sadece birkaç yudum daha, sonra gidebilirim.

Gözlerim kapıya yöneldiğinde kalbim küt küt atıyor. Lincoln elleri cebinde, önce bana sonra Brendon'a bakıyor. Şu anda birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

LINCOLN

Pazarlama mdrmn elini kzn beline koyuunu izlerken müziğin gürültüsü göğsümdeki kalp atlarına eşlik ediyor. Beni bu gece buraya gelmeye ne zorladı bilmiyorum. Morgan'ın bu konuda konuştuğunu duydum, asistanıma açık olan bu adamı duydum. Ama onu rahat bırakmalıydım.

Ne isterse yapabilir. Bunu bitiren bendim. Yine de buradayım, onu düşündüğümde canlanan bu duygulara karşı güçsüzüm.

Gözleri odanın öbür ucundan benimkilerle buluuyor ve zaman duruyor. Bir planım yok. Çalıanlarımın önünde içeri dalıp onu benim olarak kabul edemem.

Onun yerine barda bir içki alıp izliyorum. Gözleri birkaç saniyede bir benimkilere kayarken burada olduğumu fark eden tek kişi o. Kulağına fısıldamak için her eğildiğinde ya da elini kına çok yaklatırdığında çenem acı ve pimanlıkla titriyor.

Rahat olmadığını söyleyebilirim. Araya girip onu eşek sudan gelinceye kadar dvmemek için kendimi zor tutuyorum. Morgan'a sarıldığını gördüğümde, barın üzerine bir ellilik atıp bekliyorum. Herkese el sallayıp kapıdan çıkıyor, gözleri hep benimkileri tutuyor.

Onu dışarı kadar takip ettim.

Hemen topuklarının üzerinde döndü. "Burada ne halt ediyorsun, Lincoln?"

Kaskatı kesildim, bir an için utandım. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Gözleri içindeki ateşi yansıtıyor. "Saçmalık. Beni gzetliyordun."

"*Casusluk* ağır bir kelime," diyorum sinirli bir şekilde.

"Güçlü bir kelime ve yaptığın şey için doğru bir kelime. Neyin var senin? Aramızdaki ilişkiyi bitiriyorsun ama başka bir adamın beni isteyebileceğini kaldıramıyor musun?"

Suçlayıcı sözleri doğruluklarıyla beni delip geçiyor.

Onun alanını doldurana kadar bir adım atıyorum. "Peki. Gerçeği mi istiyorsun? Evet, senin başka bir adamla birlikte olman fikrini kaldıramıyorum. İçeride kıskançlıktan gözlerim karardı. Onun ellerinin senin üzerinde olduğunu düşünmekten nefes alamıyordum."

"Çok kafa karıştırıcısın!" diye bağıyor.

"Sadece... benimle eve gel," diye öneriyorum. "Lütfen. Konuşmak istiyorum."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Senin evine geri dönmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bu konuyu konuşmak istiyorum ama burada, etrafımızda bu kadar insan varken değil."

Nefes nefese kalırken başı geriye düşüyor. "Peki!"

Anlık bir rahatlama bedenimi dolduruyor. Onu arabama kadar götürüp kapıyı açıyorum. "Bizi evime götürebilirsin, George."

"Evet, efendim. Merhaba, Bayan Ricci." George aynada Kylie'ye gülümsüyor.

"Merhaba, George. Bıraktığın için teşekkürler."

Kıkırdar. "Bu benim işim ama aynı zamanda benim için bir zevk."

Kylie'nin şoförümle yaptığı konuşmayı izliyorum ve bu arabanın arkasına bindirdiğim tek bir kadının bile George'a beni bıraktığı için teşekkür etmediğini fark ediyorum. Hepsi sanki dünya onlara bu lüksü borçluymuş gibi etrafta dolaşıyor. Kylie farklı. Pek çok yönden, birlikte olduğum her kadının tam tersi.

Sanırım onda sevdiğim şey de bu. Gerçek biri. Paramdan ya da gücümünden etkilenmiyor. Hatta çoğu zaman bunlardan rahatsız oluyor. Hayatı boyunca cehennemi yaşadı ve neyin gerçekten önemli olduğunu biliyor.

Tüm bunların onu etkilemesine nasıl izin vermediğini anlamıyorum. Hayat kesinlikle dünyayı canlı renkler yerine gri görmemi sağladı. Bazen Kylie'nin yanındayken renklerin yeniden görüş alanıma girmeye başladığını hissediyorum. Bu hem heyecan verici hem de korkutucu.

Çatı katıma çıktığımızda bir İtalyan şarabı daha açıp ona bir kadeh ikram ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor bardağı alırken.

Parmaklarımızın sürtünmesi içimde elektriklenmeye yol açıyor. Keşke onu kendime doğru çekebilsem ve dudaklarının tadına bakabilsem. Bir hafta olmadı ve onları özleyorum.

Çabucak arkasını dönüyor. Acaba o da hissetti mi?

"Önce kardeşimi aramalıyım," diyor bana.

"Onunla işler nasıl gidiyor? Senin dışarıda kalmana alıştı mı? ve daha uzun saatler çalışmak?" Birdenbire çok fazla zamanını aldığımdan endişelenerek soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır, bana yeterince üzerinde durduğumu söylüyor. Boşluğu seviyor. Bir basketbol takımına katıldı ve ona lakabıyla hitap etmeyi bırakmamı bile istedi."

"Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun," diye belirtiyorum çantasından telefonunu çıkarırken.

"Onun büyüdüğünü görmek çok zor. Ona izin vermem gerektiğini biliyorum ama anne babamız öldüğünden beri sadece ikimiz varız. Hemen döneceğim."

Kardeşini aramak için odadan çıkıyor ve ben de koltuğuma oturuyorum. Ellerim terliyor. Kahretsin, neden bu kadar gerginim? Sanki bir kızı baloya davet edecekmişim gibi hissediyorum. Burada tam olarak ne yapmayı planlıyorum? Ona benimle çıkmasını mı teklif edeceğim?

Bir dakika sonra odaya geri geldi ve yanıma oturdu. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil. O iyi mi?" diye sordum.

"Evet, iyi. Basketboldan yorulduğunu söyledi. Biraz pizza yiyip yatacakmış."

"Bunu duyduğuma sevindim." Şarabımdan bir yudum alıp onu izliyorum.

Parmakları sabırsızca kadehine vururken, sert bir şekilde önümde oturuyor. Bana bakmıyor ama ben gözlerimi ondan alamıyorum. Aramızdaki boşluk gergin ama aynı zamanda sıcaklıkla dolu.

"Özür dilerim," derken buluyorum kendimi, bu kadından başka birinden en son ne zaman özür dilediğimi gerçekten hatırlayamıyorum.

Sonunda bana baktı. "Barın dışında da özür dileyebilirdin. Bunu burada yapmana gerek yoktu. Neden beni evine kadar sürükledin?"

"Sanırım bencilce bir motivasyondur. Seni onunla gördüm ve seni oradan uzaklaştırmam gerekiyordu."

"Ne yaptığım ve kiminle yaptığım seni ilgilendirmez," diye tersliyor.

Sözleri karşısında irkildim ama haklıydı. Bu beni ilgilendirmez. Artık değil.

"Aramızdaki ilişkiyi bitirerek doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Bunun daha kolay olacağını düşünmüştüm."

"Peki öyle mi?" diye soruyor usulca.

"Hayır," diye cevap veriyorum isteksizce. "Daha kolay değil."

Başını sallıyor ama karşılık vermiyor. Sessizce oturup şarabımızı içiyoruz.

"Böyle hissedeceğimi tahmin etmemiştim," diye

fısıldıyorum sonunda. Bana doğru bakıyor. "Ne şekilde?"

Gözleriyle buluşuyorum. "Senden hoşlanacağımı bilmiyordum."

"Benden hoşlanmak mı? Benden hoşlanmak mı, yani etrafta olmamı sorun etmiyor musun?"

"Bundan daha fazlası. Bir şeyler hissettim. Bu beni şaşırttı. Fark ettiğimde korktum ve bitirdim."

Gözleri kocaman açıldı. "Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Beni bu kadar huzursuz eden bir konu hakkında konuşmak için dikkatimi dağıtmak amacıyla şarap kadehime bakarken usulca kıkırdıyorum. "Çok şaşırmış görünüyorsun."

"Duyguların olduğunu bilmiyordum." Ondan saf

dürüstlüğün bir başka anı.

Başımı eğip tekrar ona bakıyorum. "Ben de böyle bir yeteneğim olduğunu bilmiyordum."

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Ağzım kururken nabzımın boynumda attığını hissediyorum. "Sanırım çıkmak istiyorum." "Sen... benimle... çıkmak mı istiyorsun?" diyor sesi yükselirken.

"Bu fikir sana neden bu kadar çılgınca geliyor?" Hafifçe savunmaya geçerek soruyorum.

"Çünkü sen"-bana bir aşağı bir yukarı bakıyor-"sen. Zengin, yakışıklı, akıllı, güçlüsün. Çıktığın kadınları gördüm. Süper modeller gibiler. Ben sadece işini almak için yalan söylemek zorunda kalan zavallı bir asistanım."

Sözlerini düşünürken başım yana düşüyor. Anlamıyor. Benim onda gördüğümü görmüyor. Etrafındaki diğer erkeklerin onda gördüklerini.

Koltukta öne doğru kaydım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kendin hakkında böyle konuşma. Bahsettiğin o kadınlar, eskiden çıktığım kadınlar, beni ne kadar boş hissettirdiklerini biliyor musun? Tek umursadıkları şey paramın onlara ne satın alabileceğiydi. Sen... sen bana bir ATM gibi bakmıyorsun," diyorum ona, sesi duygu yüklü.

Devam ediyorum, "Sen tanıdığım en güzel insansın. İçiyle ve dışıyla. Hayatın sana dağıttığı kartlarla nasıl başa çıktığın beni çok şaşırttı. Hayatta benim yaşadıklarımın on katını yaşadın ama yine de herkese lütufta bulunuyorsun. Mutlu bir dünyaya inanıyorsun. Bu kadar güçlü olmanı kıskanıyorum."

Gözleri nemle parlıyor. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey." Sesi duygusallıktan titriyor.

Daha fazlasını söylemeliyim, ona daha fazlasını anlatmalıyım, ne kadar özel olduğunu görmesini sağlayacak dünyadaki tüm iltifatları etmeliyim, ama tek yapabildiğim onu öpmek. Dudaklarımız buluştuğu anda dünya dönüyor. Ağzımı açıyorum ve dillerimizi nazikçe birbirine değdiriyorum. Acele etmiyoruz, daha fazlasının vaadiyle dolu bu öpücüğü keşfediyoruz.

Geri çekiliyor ve masum gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hadi yatak odana gidelim."

Ben daha yavaşlayamadan ayağa kalkıyor ve beni koridora doğru çekiyor. Odama giriyoruz ve bana dönüyor.

"Bu gece bir şey yapmak zorunda değiliz," diyorum ona. "Seni buraya getirmemin nedeni bu değil. Ayrıca evde kardeşin var."

Yatağıma oturuyor ve başı yastığıma düşene kadar geriye doğru kayıyor. Etrafını saran şehir ışıklarıyla yatağımda bir melek gibi görünüyor. Ağzım kuruyor ve konuşmama yardımcı olması için biraz nem bulmaya çalışarak yutkunuyorum.

"Bu gece benimle seks yapmanı istiyorum," diye fısıldıyor. "Bekâretimi al."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Olduğum yerde sıkışıp kaldım, hareket edemiyordum. Normalde çok hesaplı bir insanımdır. Kararları dikkatle ve düşünerek alırım. Tüm yolları düşünürüm. Beni zirveye taşıyan buydu.

Şimdi buradayım ve kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Kylie... Bunu henüz yapmanı beklemiyorum," diye fısıldıyorum ellerim iki yanımda yumruk olurken, o dünyanın tüm güveniyle önümde uzanırken.

"Lincoln," diye sözümü kesti, "benden bunu beklemediğini biliyorum. Ama istiyorum. Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum. Seninle birlikte olmak istiyorum."

Ona katılmam için kolunu uzattı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmeme rağmen ayakkabılarımı tekmeleyip yatakta ona katılıyorum. Ben yan yattığımda o da beni yansıtıyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

Parmaklarımla önce alnını, sonra yanağını çiziyorum. Sonra alt dudağını çekiyorum. Onunla birlikte olma düşüncesi bile aletimin ne kadar sertleştiğini gösteriyor.

"Pişman olmanı istemiyorum," diye itiraf ediyorum, korkum beni ele geçiriyor. "Bu beni öldürür."

Eğiliyor ve beni nazikçe öpüyor. "Kendi kararlarımı verebileceğime güvenmene ihtiyacım var. Bunu tüm hayatım boyunca yaptım. Benimle seks yapmak istiyor musun?"

Sesindeki şüpheyi duyuyorum. Bunu sorması gerektiğini düşündüğüne bile inanamıyorum.

"Seninle tanıştığım ilk günden beri tek düşündüğüm şey bu," diye itiraf ediyorum. "Prezervatifin var mı?" diye soruyor.

Yanıt olarak başımı sallıyorum.

"O zaman lütfen," diyor usulca elimi tutup karnının üzerine koyarken, "Buna ihtiyacım var. Gerçek bir kadın gibi hissetmeye ihtiyacım var."

Dudaklarımla ağzını kapatıp yumuşaklığını yutuyorum. Elleri anında başımın arkasına uzanıyor ve saçlarımın arasında geziniyor, ben de ağırlığımı onun üzerine vererek uyarılmışlığımın kanıtını kalçasına bastırıyorum.

Dudaklarım boynundan omuzlarına doğru bir yol çiziyor. Onları göğsüne doğru sürüklüyorum, sonra bluzunun düğmelerine uzanıyorum ve kollarını kollarından çıkarana kadar onları aşağı doğru çekiyorum. Yataktan yere atıyorum ve sütyeninin hemen altından tüy gibi öpücüklerime devam ediyorum.

Nefes alıp veriş hızlandıkça göğsünün inip kalktığını hissedebiliyorum.

Aramızdaki sessizlikte söylenen çok şey var. Neyi değiş tokuş etmek üzere olduğumuzu anlıyoruz. Birbirimizle olan ilişkimizin sonsuza dek nasıl değişeceğini.

Pantolonuna doğru devam ediyorum, sonra ona bakıyorum. Bir elimle düğmesini açıyorum ve fermuarını aşağı çekiyorum. Sadece beyaz dantel külotunu görüyorum. Sanki bu sabah seçtiği renk, bu gece birlikte yapacaklarımızın habercisiydi. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve iki elimle siyah pantolonunu indiriyorum.

"Nefes kesicisin," diyorum gözlerim vücudunda gezinirken.

Ellerim göğüslerine ulaşana kadar ipeksi karnından yukarı kayıyor ve sonra onları arkasına doğru hareket ettiriyorum. Sütyenini açabilmem için bana yer açmak üzere sırtını eğiyor. Askıları nazikçe omuzlarının üzerinden çekiyorum ve malzemeyi kollarından aşağı sürüklüyorum. Sütyeni yerdeki diğer giysileriyle birleşiyor.

Birini bu şekilde yavaşça ve şefkatle soyma süreci, olabileceğini düşündüğümünden çok daha erotik. Ben hiç sevişmem. Sevişirim. Sert ve hızlı sevişirim. Bu benim için yeni bir şey ama şaşırtıcı derecede ateşli buluyorum.

Ellerim göğüslerinin etrafında dönüyor ve onları hafifçe sıkıyor. Başparmaklarım meme uçlarında gezinirken dilini ısırtıyor. Ne kadar hassas olduğuna ve hoşuna giden bir şey yaptığımda bunu ne kadar belli ettiğine sırtıyorum. Öne doğru eğildim ve

Dilim şişmiş meme ucunu okşuyor. Sızlanmaları ve inlemeleri sikimin ona katılmak için yalvarmasına neden oluyor.

Ağzımı karnından aşağıya doğru hareket ettiriyorum, kalçasına ulaşana kadar küçük öpücükler ve yalamalar veriyorum. Külotunu çıkarıyorum ve dirseklerimin üzerine yerleşiyorum.

"Seni güzelce ıslatacağım, böylece benim için hazır olacaksın," diyorum ona. Öne doğru eğildim ve kıkından klitorisine kadar yaladım.

"Ahh, bununla ilgili bir sorun yaşayacağını sanmıyorum," diye ağır ağır nefes alıyor.

Gülümsüyorum. Bu konuda haklı. Sırılsıklam olmuş. Çarşaflarımda şimdiden bir leke var.

"Hadi seni biraz esnetelim," diye fısıldıyorum klitorisinin üzerine, sonra onu emmeye başlıyorum. İşaret parmağımı açıklığına kadar getiriyorum ve sokmadan önce olasılığı alay ederek etrafında daire çizmeye başlıyorum.

Amcığı çok sıkı. Parmağımı ölümüne kavriyor. Benim için açmaya çalışırken parmağımı amının duvarları boyunca hareket ettiriyorum, bir yandan da dilimi klitorisinin üzerinde tutarak onu benim için gevşek ve rahat tutuyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor izlerken. "Çok büyüksün, Lincoln. Sence gerçekten sığacak mısın?"

Bir parmağımı içine sokarken benim de şüphelerim var ama belli etmiyorum. "Tabii ki bebeğim. Sana uymasını sağlayacağız çünkü bunu benden başka kimse yapamaz. Beni duyuyor musun?"

Başını sallıyor ve ben de dilimi klitorisine daha sert vuruyorum. Diğer parmağıma katılmak için orta parmağımı içeri itiyorum.

Lanet olsun, sikimi buraya sokarsam anında boşalacağım. O kadar dar ki.

Amının üzerinde birkaç tur daha attıktan sonra parmaklarımı çekip ellerimin üzerine çıkıyorum. Onun güzel, güven dolu yüzüne bakıyorum.

"Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet," diye fısıldıyor bir tutam tereddütle.

Öne doğru eğilip komodininin çekmecesini açıyorum ve bir prezervatif çıkarıyorum. Dikkatini dağıtmak için bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve prezervatifi ona uzatıyorum. "Al. Tak şunu bana."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim yapmamı mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. Ambalajı yırtarak açıyor ve prezervatifi çıkarıyor.

"Sadece ucuna tak ve aşağı doğru yuvarla," diyorum.

Konsantre olurken kaşları çatılıyor. Sırıtmak istiyorum ama sonra elleri zaten zonklayan sikime değiyor ve inliyorum. Tıpkı söylediğim gibi yavaşça aşağı yuvarlıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum.

Eğiliyorum ve vücutlarımızı bir araya getirirken ellerimi yatağın üzerine koyuyorum, benimkini nazıkçe onunkinin üzerine koyuyorum. Bir an için sadece birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. İçimdeki baş döndürücü akımı bastırmaya çalışıyorum. Yakıcı bir öpücükle bir araya gelmeden önce birbirimizin nefesini çalarken dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor. Nefes alışından vücudunun hareketini hissediyorum.

Bir elimle aşağı uzanıp sikimi tutuyorum, sonra ıslak girişine yerleştiriyorum. Islaklığıyla kaplayarak aşağı yukarı sürtmeye başlıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Hazırım," diye yumuşakça cevap veriyor.

Kendimi onun girişine yerleştiriyorum ve sonra ona yakın olabilmek için geriye doğru eğiliyorum. Yavaşça, sıcaklığının beni çevrelediğini hissedene kadar ucu içeri itiyorum.

Onun nefesi kesilirken ben de homurdanıyor ve küfrediyorum - tepkilerimiz tamamen farklı iki nedenden kaynaklanıyor. İyi olduğundan emin olmak için ona bakıyorum. O anın yoğunluğundan kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Biraz daha içeri iteceğim. Tamam mı?" diye

soruyorum. "Mmhmm," diye cevaplıyor.

Onu bir santim daha doyurana kadar dikkatlice itiyorum. Yüzünde bir buruşma oluyor. hafifçe yüzümü buruşturuyorum. Ona zarar vermekten nefret ediyorum ama aynı zamanda bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğunu da kontrol edemiyorum. Bir ya da iki santim daha içeri ittiğimde, bariyerine ulaştığımı hissediyorum.

"Bir saniyeye ihtiyacım var," diye nefes alıyor.

Eğilip onu öpüyorum, kaslarının benim için gevşediğini hissedene kadar dilimi onunkine karşı okşuyorum. "Hazır olduğunda bana söyle," diye fısıldıyorum dudaklarına.

O durmadan önce bir dakika boyunca öpüşmelerimizin içinde kayboluyoruz. "Tamam. Daha fazlası için hazırım."

Ona bakıyorum. "Bundan sonraki kısım canımı yakacak."

Anlayışla başını eğiyor. Kalçalarımı ileri doğru iterken sıkıca yutkunuyorum ve aletim kırılıyor ve amı tarafından tamamen kavranana kadar yolun geri kalanında kayıyor. Tüm kanım sikime hücum ediyormuş gibi hissederken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, alnım omzuna düşüyor ve o da küçük bir çığlık atıyor.

Kontrolümü geri kazanmaya çalışırken başımı eğiyorum ama bu imkânsız geliyor. Tamamen o anın içinde, duygularımın yoğunluğunda kaybolmuş durumdayım.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor. "Tekrar hareket edebilirsin." "İyi olduğumdan emin değilim," diye karşılık veriyorum.

Çekilip tekrar içine gömüldüğümde dudaklarımdan keskin bir nefes çıkıyor; saf zevk ve adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyin karışımı. O kadar sıkı ki; aletimin etrafında bıraktığı her titreme içimde ilkel bir sahiplenme duygusunu ateşliyor. Vücudu bana açılırken yüz ifadesinin rahatsızlıktan zevke geçişini izliyorum. Sikim içine girip çıkarken çenesi düşüyor.

Dibe vurana kadar içeri itiyorum ve sonra o noktaya vurmak için kalçalarımı hareket ettiriyorum. Nefes nefese, "Lincoln, aman Tanrım." diyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum ve pamuk ipliğine bağlı olduğumu bilerek hareket etmeye devam ediyorum. "Biliyorum. Benim için gelebileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım," diye nefes veriyor. "Kahretsin. Evet. Neredeyse geldim." "Siktir, bebeğim. Çok yaklaştım," diye homurdanıyorum hızımı artırırken.

Üzerime boşalırken duvarlarının sikimi boğduğunu hissediyorum. Serbest bırakılmasının seli beni içine çekiyor, itişlerim sarsılıyor ve ben de kenara çekiliyorum.

onu. Onun üzerine düşüyorum ve tam bir tatmin içinde birlikte nefes alırken başımı yastığa koyuyorum.

KYLIE

"Dün geceki antrenman nasıldı?" Masaya oturup kahvaltımızı ederken Ben'e soruyorum.

"İyiydi," diyor kısık bir sesle ve yorgun gözlerle.

Kekelemediğini ya da sözlerini yavaşlatmadığını fark ediyorum ama bunu büyütmemem gerektiğini biliyorum çünkü bu sadece daha fazla dikkat çekecektir. Yine de terapi gerçekten işe yarıyor. Kısa bir ifade olsa bile.

"Okul nasıl gidiyor?" Birkaç haftadır yeni bir okulda olmasıyla ilgili konuşacak daha fazla zamanımız olmadığı için kendimi suçlu hissederek soruyorum.

"İyi gidiyor." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Basketbol takımındaki bazı çocuklar beni bu hafta sonu takılmak için davet etti."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi görünmemeye çalışıyorum. "Bu harika bir şey. İlk maçına gelmek için sabırsızlanıyorum. Programını aldın mı?"

Başını sallıyor ve buzdolabını işaret ediyor. "Buzdolabına... astım..."

"Bir göz atacağım. Söz veriyorum, mümkün olduğunca çok maça gideceğim. Patronum beni kovsa bile," diyorum göz kırparak.

"Sakin... bunu yapma," diyor panik içinde. "O zaman... taşınmak zorunda... kalırız."

Ona sunmaya başladığım bu yeni hayatı ne kadar çok sevdiğini fark ediyorum. Terapide başarılı oluyor ve yeni okulunu açıkça seviyor. İlk kez arkadaş ediniyor ve daha sık gülümsüyor.

"Tamam. Patronum izin verdiği sürece mümkün olduğunca çok maça gideceğim. Bu daha iyi mi?"

Bu onu konuşmaya devam etmek için yeterince tatmin etmiş gibi görünüyor, ama beni hayatımdaki bu büyük fırsatla aptallık ettiğim hissiyle baş başa bırakıyor. Bugün Lincoln'le bu konuyu konuşmalıyım. Aramızda geçenlerin işime devam etmeme engel olmasına izin veremem.

Ama dün gecedan sonra, ondan nasıl uzaklaşabileceğimi bilmiyorum. Hayatımın en büyüğü deneyimiydi. Sadece harika hissettirmekle kalmadı, Lincoln her şey boyunca çok mükemmeldi. Bu onun içinde var olduğunu düşünmediğim bir yanıydı - bu kadar samimi ve nazik olmak.

Kalbimin artık bu işe dahil olduğunu inkar edemem. İşe giderken ve Lincoln'e kahvesini hazırlarken aklımdan çıkmıyor. Ofisine girip kahvesini masasına koyduğumda başka bir dünyada olduğumu fark etmiyorum bile.

"Teşekkür ederim," diye cevap vererek beni düşüncelerimden sıyrıyor.

Gözleri daha önce olmayan bir yumuşaklıkla gözlerimi tutuyor.

"Bir şey değil." Dün gece ne yaptığımızı hatırlayarak yavaşça gülümsüyorum.

"Bu sabah nasılsın?" Kahvesinden bir yudum alıyor.

Ona bakıyorum, sorusundan dolayı kafamın karıştığını hissediyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Kusura bakma. Daha önce bana hiç nasıl olduğumu sorduğunu sanmıyorum."

Sözlerimi değerlendiriyor. "Not aldım. Kendiyle ilgilenen bir pisliğim ve davranışlarım üzerinde çalışmam gerekiyor."

Ona eğlenerek bakıyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

Bana göz kırptı. "Satır aralarını okuyabiliyorum. Ama cidden, nasılsın?"

"İyiyim." Neyi kastettiğini anladığımda utangaçça gülümsüyorum. "Belki biraz ağrım var ama iyiyim. Bu sabah Ben'e haftanın geri kalanında akşam yemeği için evde olacağıma dair söz verdim. Yani işten sonra pek bir şey yapamayacağım."

"Oh," diyor bir hayal kırıklığıyla. "Tabii ki. Son zamanlarda zamanının çoğunu tekeliime aldığım için özür dilerim."

"Hayır. Sorun değil. Sadece kendimi suçlu hissediyorum ve onun ihmal edilmediğinden emin olmak istiyorum."

Beni inceliyor ve ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor. "Kendine çok fazla baskı yapıyorsun. Ne zaman ara verip kendin için bir şeyler yapıyorsun?"

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Dün gece kendim için bir şey yaptım diyebilirim."

Gözlerinde memnuniyet parlıyor. Cevap veremeden telefonu çalıyor ve o anı bölüyor. Onu yalnız bırakıyorum ve işe koyulmak için masama doğru yürüyorum.

Çok geçmeden Lincoln yüzünde muzip bir ifadeyle ofisinden çıktı. Elleri, kaslı vücuduna mükemmel oturan koyu gri takım elbisesinin ceplerinde. Güzelliği kalbimi hızlandırıyor. Masama geliyor ve kollarını masamın üstüne dayıyor.

"Öğle yemeği için planın var mı?" diye soruyor hafifçe.

"Hayır. Alt kattaki kafeden bir sandviç alacaktım."

Dudaklarının kenarları hafifçe kalkıyor. "Güzel. Öğlen gibi gelip seni alırım."

Eliyle masaya vuruyor ve ben ona neden bahsettiğini sormaya fırsat bulamadan uzaklaşıyor. Tereddüt ediyorum, çelişkili duygular arasında kalıyorum. Bu sabah Ben'le yaptığım ve ona bu işi batırmayacağına dair söz verdiğim konuşma kulaklarımda çınlıyor. Dün gece içime boşaldığında Lincoln'ün dudaklarının boynumda bıraktığı hissi değil, işimi düşünüyor olmalıydım.

Ofisine gidip ona her ne planladıysa bunun iyi bir fikir olmadığını söylemeliyim. Ama işte buradayım, ne planladığını merak etmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Lincoln söz verdiği gibi tam öğle vakti ofisinden çıktı. "Hazır mısın?" Saatine bir göz attı. "Her şey hazır olmalı."

Kazağımı almaya gidiyorum ama durup ihtiyacım olmadığını söylüyor. Yavaşça yerine bırakıyorum, şimdi ne yaptığımızdan şüpheleniyorum. Onu asansöre kadar takip ediyorum, kimsenin şüphelenmemesi için arkasında güvenli bir mesafe bırakıyorum. Asansöre bindiğimizde en üst katın düğmesine basıyor. Daha önce hiç binmemiştim. Sadece başka bir şirketin ofisi olduğunu düşünmüştüm.

Kapılar açılıyor ve beton ve çelik bir koridora çıkıyoruz. Onun duruşu sert ve gururluyken benim ruhum tam bir kaos içinde. Ona soracak milyonlarca sorum var. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor. Ürkütücülük sınırını aşmaya başladı.

"Burada ne işimiz var?" Beni koridora götürürken soruyorum.

Elimi tutuyor ve koridordan aşağıya doğru dönüyor. "Bu öğleden sonra birlikte öğle yemeği yiyeceğiz. Bu hafta geceleri meşgul olacağın için."

Bu gerçekten neden burada olduğumuzu açıklamıyor. Restoran olmadığını biliyorum. Koridorun sonuna geliyoruz ve önümüzde çelik bir kapı var. Üzerindeki tabelada *DİKKAT: ÇATI KATI* yazıyor. İtiraz edemedim kapıyı itip açıyor. Eylül rüzgarlarının hafif soğuğuyla karşılaşıyorum.

Soğuğa odaklanmak yerine önümdeki manzaraya bakıyorum. Çatının tepesinde kubbe şeklinde bir balon çadır var ve içinde tepesi boyunca uzanan ışıklar var. Çadırın içinde bir halının üzerine yerleştirilmiş iki koltuklu dairesel bir masa var. Masanın yan tarafında içeceklerin bulunduğu bir bar arabası var ve sıcak tabakta yiyecek var gibi görünüyor.

Kelimelerle ifade edemeyecek kadar şaşkıyım. Elinin sıcaklığı beni George'un durduğu kubbenin açıklığına doğru çekiyor.

Lincoln, George'un elini sıkarken, "Bu kadar kısa sürede bunu bir araya getirdiğiniz için teşekkürler," diyor.

"Benim için zevkti, Bay Monroe. Bayan Ricci." Bana doğru başını sallıyor. "Lütfen tadını çıkarın."

İçeri girdiğimizde vücudum duygu karmaşasıyla çalkalanıyor ve Lincoln soğuk havayı dışarıda tutmak için açıklığın fermuarını çekiyor. Köşede bir ısıtıcı var, bu da her şeyi güzel ve sıcak tutuyor. Bir koltuk çekti ve oturmam için işaret etti.

"Bütün bunlar da ne?" Takım elbise ceketini çıkarıp karşıma oturmasını izlerken fısıldıyorum.

Gömleğinin manşetlerini açıp kollarını sıvıyor, sonra dirseklerini masaya dayıyor. Bugünlerde düğmeleri ilikli bir CEO'dan, rahat ve sakin bir CEO'ya bu kadar çabuk geçebilmesi şaşırtıcı.

"Bu haftanın geri kalan akşamlarında meşgul olacağın için öğle yemeğini seninle geçirmeye karar verdim."

"Ama sana daha bu sabah akşamlarımdan bahsettim."

Gülümsüyor. "Evet, anlattın."

"Bunu son birkaç saat içinde yapabilmenin imkânı yok."

Sanki söylediklerim komikmiş gibi kıkırdadı. "Çok kibirli olmak istemem ama ben çok parası ve bağlantıları olan bir adamım. Kısa sürede neler yapabileceğimi bilsen şaşırırdın."

Öne doğru eğildim, tüylerim diken diken oldu. Bu adamın kendine güveninde çok seksi ama sinir bozucu bir şey var. Acaba okuduğum kitaplar kafama bunun aslında çekici bir özellik olduğuna dair fikirler mi yerleştirdi?

"Bay Monroe, bu gerçekten de çok küstahça."

Hafifçe omuz silkiyor. "Bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Zirveye çıkıp da bunu kafana takmamak çok zor."

"Seni bir ya da iki basamak aşağı indirmekten mutluluk duyarım. Sadece söylemen yeterli."

Yüzü ciddileşti. "Sende sevdiğim bir şey de bu. Bana bir milyarder gibi davranmıyorsun."

"Milyardere nasıl davranılır?" Merakla soruyorum.

Bu soru ona çok ağır gelmiş gibi iç geçiriyor. "Böyle iç karartıcı konulara dalmadan önce yiyecek ve içeceklerimizi alsak nasıl olur?"

Ayağa kalkıyor ve arabaya doğru yürüyor. Sıcak tabakların üzerindeki büyük gümüş tabakların kapaklarını açıyor. Önümde gördüğüm yiyeceklerin çokluğu karşısında şok oluyorum.

"Lincoln, bu bir düzine insana yetecek kadar yemek."

"Yemek tercihlerini henüz tam olarak bilmediğimi itiraf etmekten utanıyorum."

Kendimi doldurmam için bana bir tabak uzatıyor, itirafına verdiğim tepkiden tamamen habersiz. Orada tansiyonumu yükselten tek bir kelime var: *Henüz*. Bu, yemek tercihlerimi öğrenmeyi planladığı anlamına mı geliyor? Bu güçlü adamın bana hizmet etmesine ve beni ben yapan küçük ayrıntıları öğreneceğini söylemesine tanık olmak çok tuhaf.

İkimiz de tabaklarımızı dolduruyoruz ve sonra bize biraz maden suyu dolduruyor.

"Bu gerçekten çok tatlı. Bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Yemekler harika görünüyor. Nereden geliyor?"

"Olio E Più," diyor makarnasını çatalının etrafında döndürürken.

"Hmm," diyorum ben de onun hareketlerini taklit ederek kendi lokmamı alırken.
"Daha önce hiç duymamıştım."

Hafifçe afallamış bir halde bana bakıyor. "Ciddi misin? Bunu daha önce hiç yemedin mi?"

"Sanırım senin için çalışmadan önce saatte on sekiz dolar kazandığım gerçeğini sık sık unutuyorsun."

Makarna inanılmazdı. Bir anda yemeğin muhteşem lezzeti içinde kayboluyorum. Ben yemeğimin üzerinde inerken Lincoln beni inceliyor - makarnadan tabağımdaki tavuğa kadar. Eğer herhangi bir şeyin dikkatimi ağızımdaki tatlardan uzaklaştırmasına izin verecek kadar önemsiyor olsaydım, kendimden utanırdım.

"Bu kadar az parayla şehirde yaşamanın nasıl mümkün olduğunu bile anlamıyorum," diyor gözleriyle beni incelemeye devam ederken.

"Zar zor hayatta kalıyorduk. Sağlık sigortamız yoktu. Yıpranmış ve ikinci el alınmış giysiler. Bir sonraki maaş çekimi ödeyebilmek için akşam yemeğinde Ramen eriştesi yiyordum."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve suyundan bir yudum aldı. "Scarlett ile potansiyel bir program hakkında konuşacağım."

"Ne tür bir program?"

"Diplomasını almış insanlara işe girme şansı verecek bir şey. Sen şimdiye kadar sahip olduğum tüm asistanlardan daha iyisin. Sadece benimle acımasızca flört etmedin, aynı zamanda çabuk kavırıyorsun ve çok çalışıyorsun."

"Bunun aramızda olmasını hiç istemediğimi düşünüyorsun, değil mi?" Benim hakkımda bu kadar alçakça düşündüğü için aniden utanarak soruyorum.

Kıkırdıyor. "Tabii ki hayır. Birinin karakterini çok iyi okuyamazsan benim gibi zirveye çıkamazsın. Seni tahrik etmeden önce kızdırdığımı söyleyebilirim. Yine de beni bu şekilde istemeyen ilk asistanla yatmamdaki ironiyi fark etmediğimi sanma."

Çatalımı bırakıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bu çok korkunç görünüyor. Eğer Scarlett öğrenirse, aman Tanrım, çok kötü görünürüm."

"Benden daha kötü değil, basmakalıp bir şey yapıp benden çok daha genç asistanımla yatıyorsun."

"Huh. Sanırım aramızdaki yaş farkını hiç düşünmemiştim. Bana hiç bu kadar büyük bir fark gibi gelmemişti. Sanırım on iki yıl."

"Evet, öyle olmalı çünkü yaşına göre çok olgunsun."

Ona gülümsedim. "Ve sen de yaşına göre çok toysun. Bu da aramızda hiç yaş farkı yokmuş gibi hissettiriyor."

İkimiz de hep birlikte gülüyoruz ama havada garip bir farkındalık var. Farklılıklarımızı dikkate almadan nasıl bu kadar ileri gitmemize izin verdik? O benden çok daha yaşlı. Benden çok daha genç asistanıyla çıkıyor olması nasıl görünürdü? Benim benden çok daha yaşlı milyarder patronumla çıkmamdan daha iyi görünmez.

Kolu masanın diğer tarafına uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Sıcaklığı beni anında rahatlatıyor ve tenimiz birbirine değdiği anda vücudumda bir kıvılcım çakıyor.

"Fazla düşünme. Bunun ne olduğunu bile bilmiyoruz. Şu anda sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz," diyor.

Başımı sallıyorum, onun kadar emin davranmaya çalışıyorum. "Tamam. Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

Yemeğin geri kalanını daha hafif konular hakkında konuşarak geçiriyoruz. Basketbol oynamayı sevdiğini, büyük bir spor hayranı olduğunu ve spordan kesinlikle nefret ettiğini öğreniyorum.

kuşkonmaz. Ona futbol izlemeyi sevdiğimi ama pek basketbol ya da beyzbol hayranı olmadığımı, masa oyunlarına takıntılı olduğumu ve kuşkonmazı sevdiğimi söyledim. Sonuncusunda aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaştık.

İşimiz bittikten sonra binaya geri döndük. Asansöre geldiğimizde düğmeye bastı, sonra bana doğru döndü ve beni bir öpücük için çekerek beni şaşırttı. Sıradan bir öpücük değil. Nefesimi kesen ve vücudumun bir su birikintisine yığılmasına neden olan bir öpücük. Dudakları sert ve arıyor, güçlü elleri yanaklarımda, çenemi kavırıyor.

Geri çekiliyor ve burnumu nazıkçe öpüyor. "Dün geceyi aklımdan çıkaramıyorum." Ağzıma doğru ağır ağır nefes alıyor.

"Ben de," diyorum titrek bir nefesle.

"Bana ne yaptığını anlamıyorum Kylie. Sadece şunu bil ki bunu daha önce kimseyle yapmadım. Ben kimseyle çıkmam."

"Ben de," diye tekrarlıyorum, beynim hâlâ öpüşmemizin etkisinden kurtulmaya çalışırken.

Gülümsüyor. "Sanırım bu ikimiz için de bir ilk olacak."

Asansörün kapıları açılıyor ve ceketinin düğmelerini ilikleyip uçlarını çekiyor. CEO patron moduna geri döndüğünü söyleyebilirim. Onu asansöre kadar takip ediyorum ve sessizce on kat aşağı iniyoruz.

Belki bunu yapabiliriz. İş ile özel hayatımızı birbirinden ayırıp, rahat bir şekilde birbirimizi tanıyabiliriz. Yine de, bana benim gibi insanlara yardım etmek için bir program başlatacağını söylemek gibi şeyler yapmaya devam ederse, ona umutsuzca aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirim.

Tabii eğer zaten orada değilsem ve ciddi bir inkâr içindeysem.

LINCOLN

Taze çekirdekleri öğütmeye çalışırken kendi kendime " Lanet olsun bu aptal kahve makinesine," diye küfrediyorum ama çekirdekler yarım çıkıyor.

Bu makine tam bir saçmalık. Çekirdekleri sizin için otomatik olarak öğütmesi ve ardından kahvenizi hemen demlemesi gerekiyor. İlk işlemi bile doğru yapmazken bunu yapmak oldukça zor.

Dolapları ve çekmeceleri açtım ve ayrı bir kahve çekirdeği öğütücü buldum. Manuel bir öğütücü olduğundan, elektrik yokken baristaymışım gibi düğmeyi çevirip bunları elle öğütüyorum. Neyse ki işe saat yedide, ofisteki çoğu insandan önce geliyorum da kimse bu tren enkazına tanık olmuyor.

Bu sabah her zamanki saatimden yirmi dakika önce geldim çünkü Kylie için güzel bir şey yapmak istedim. Başına gelenleri ve yaşadıklarını düşünmeden edemiyorum. Her sabah kahvemi ona yaptırdığım için kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım, bu yüzden ikimiz için de yapabileceğimi düşündüm.

Çekirdekleri düzgün bir şekilde öğüttükten sonra kahve makinesine yerleştirdim ve Brew tuşuna bastım, ardından tezgaha yaslanıp bekledim.

Bunu yaptığıma memnunum çünkü bana dinlenme odası için daha iyi bir kahve makinesi almam gerektiğini gösterdi. Bu şey berbat. Kylie'nin ve bu kattaki diğer herkesin buna bu kadar uzun süre katlandığına inanamıyorum. Acaba hepsi bir süre önce aldığımız yeni espresso makinesini kullanmaya mı başladılar?

Beklerken Walker'a hukuki bir soru sormak istediğimi hatırlıyorum. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Hey. Hayat sigortası poliçeleri ve onları çevreleyen NY düzenlemeleri hakkında bir şey biliyor musun?

Ondan bu kadar çabuk cevap almayı beklemiyordum.

Walker: Bu saatte rastgele bir soru. Biraz biliyorum. Açıkçası, bu benim uzmanlık alanım değil. Sana bir bağlantı bulmamı ister misin?

Evet. İyi bir tane. Hayat sigortası şirketleri üzerinde çok fazla gücü ve gözdağı olan biri.

Walker: Anlaşıldı. Sormayacağım bile.

Telefonumu bir kenara koyuyorum. Bundan memnunum.

Kylie'nin hayat sigortası parası olmadan en kötü zamanlarını atlattığını biliyorum, ancak daha sonra değil de daha erken erişmesine yardımcı olabilirim, kesinlikle deneyeceğim. Asistanlarıma iyi para verdiğimi biliyorum ama yine de bu şehirde yaşarken hayatınızı değiştirecek bir miktar değil. Yine de kışınızı bütçelemek ve ne harcadığınıza çok dikkat etmek anlamına geliyor.

Hayata hazır olduğunu hissetmesini istiyorum. Umarım ailesinin sigorta planı ona büyük bir destek sağlayacak kadar yeterlidir. Kahretsin, eğer değilse, kendi paramla takviye etmeye hazırım, ama bu çok karmaşık ve bahse girerim teklif ettiğim için bile beni tokatlayacağı bir şey. Onu benim için karşı konulmaz kılan bir başka şey daha.

Kahve bittiğinde, elimde iki sıcak fincanla ofisime doğru ilerliyorum. Kylie beni fark ettiğinde eşyalarını masasına bırakıyordu.

Felç geçiren birinin belirtileri nelerdir? Çünkü sanırım şu anda ona olan şey bu. Donup kaldı ve düşecekmiş gibi görünüyor.

"Neler oluyor?" diyor ben yaklaşıp fincanını çantasının yanına koyarken.

En azından felç geçirmediğini biliyorum.

"Bu sabah kahve yapmaya karar verdim," diyorum ona.

O otururken masasına yaslanıyorum ve kendi kahvemden bir yudum alıyorum.

Bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Neden? Dün yanlış mı yaptım yoksa?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, seni kötümser. Sadece senin için güzel bir şey yapmak istedim. Kendi kahvemi kendim yapmaya başlamanın zamanı geldi diye düşündüm. Bunu benim için yapmana gerek yok. Bu arada o kahve makinesi berbat. Neden bana hiç söylemedin?"

"Bilmiyorum. Önemsiz bir şey hakkında şikâyet ettiğimi düşüneneğini ve işinin başına dönmem için bana bağıracağını düşündüm. Esas mesele öğütücü. Bu yüzden manuel öğütücü aldım."

"Onu mu aldın?" Öfkem alevlenmeye başladığında soruyorum.

"Tabii ki aldım. O değerli hayvan dışkısı kahvenizi onsuz yapmanın bir yolu yoktu. Sanırım diğer herkes normal insanlar gibi önceden öğütülmüş kahve çekirdeklerini kullanıyor."

"Ben bir pisliğim, değil mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Bunu bilmiyormuşsun gibi değil. Bazı kurtarıcı niteliklerin var."

Gülümsüyorum. "Belki senin için. Hemen yeni bir kahve makinesi sipariş ediyorum ve artık kahvemi getirmekten sen sorumlu değilsin. Şimdi git ve yerleş." Ayağa kalkıyorum ve ofisime doğru ilerliyorum. Omzumun üzerinden "Hayvan kakalı kahvem hakkında ne düşündüğünüzü bana bildirin," diye bağırıyorum.

Ofisime girdiğimde bir öğürme sesi duyuyorum, bu da beni kendi kendime güldürüyor. Dürüst olmak gerekirse, daha önce iş yerinde hiç güldüğümü sanmıyorum. Etrafta dolaşmak, biraz daha hafif hissetmek ve o kadar kızgın olmamak çok garip bir şey. Sanırım iyi seks insana bunu yapıyor.

Günün geri kalanında, hiç bitmeyen yapılacaklar listemdeki toplantıları ve görevleri kontrol ederken birlikte iyi çalışmayı başarıyoruz. Kişisel ilişkimize rağmen birlikte iyi çalıştığımızı fark ettim. Dün ona söylediklerimde ciddiydim. O çok zeki bir insan ve inanılmaz bir iş ahlakına sahip.

Saat beşte masasına gittim. Bilgisayarında bir şeyler yazmakla meşguldü, bir yandan da kulaklıklarından ne dinliyorsa kafasını sallıyordu.

Beni fark edince kulaklıklarını çıkardı. "Ne istiyorsun?" "Bir şeye ihtiyacım olduğunu sana düşündüren nedir?" diye sordum.

Sorum karşısında biraz şaşırmış görünüyor. "Çünkü iş ilişkimiz böyle yürüyor."

"Doğru. Ama sana buradan gitmeni söylemek için buradayım. Eve git ve Ben'le normal bir zamanda yemek ye. Hatta haftanın geri kalanında saat beşte buradan çıkmanı istiyorum."

Kaşları kalktı. "Ciddi misin? Bunu yapmak zorunda değilim. Sen buradayken burada olmak işimin bir parçası."

Gözlerimi deviriyorum. "Çık git buradan. Eğer argümanınız buysa, sanırım ben de şimdi gidiyorum."

Sözlerimi düşünüyor gibi görünüyor. "Tamam. Teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksın."

"Öyle, değil mi?" Kendimi beğenmiş bir şekilde söylüyorum.

"Ama sen mahvettin. Şimdi iltifat bekleyen biri gibi görünüyorsun," diye takılıyor ama çantasını ve ceketini alırken sırtıttığını görüyorum.

"Gitmeden önce, seni bu hafta sonu görebilme şansım var mı? Kardeşinle vakit geçirmek istersen anlarım."

Tanrım, beni dinle. Artık kendimi bile tanıyamıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarabilir, onu özlediğimi itiraf edebilirim. Gerçi dizlerimin üzerine çökmüş olsaydım, günün her saniyesi beni yarı sert tutan o tatlı amının tadına bakabilirdim.

Onunla geçirdiğim o gece hayatımın en yoğun deneyimiydi. Hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Bu bana bir şeyi açıkça gösterdi: O benim. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şey için sahiplenici ya da bölgeci davranmıyorum ama biri ona dokunmaya ya da herhangi bir şekilde zarar vermeye kalkarsa, bu süreçte her şeyimi kaybetsem bile onu alaşağı ederim.

Bu aşk mı? Siktir, belki. Ben hiç aşık olmadım. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum ama bu, ona en çok yaklaştığım an gibi geliyor.

"Aslında Ben birkaç saatliğine bir arkadaşının evinde takılacaktı ama bu bir yatıya dönüşü."

"Bu onun ilk yatıya kalışı mı?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Arkadaş edindiği için onun adına çok mutluyum ama biraz da üzgünüm."

"Eğer gelersen, sanırım seni neşelendirebilirim," diyorum, sesim niyetimi yansıtıyor.

Bacaklarını birbirine sıkıştırdığını fark ediyorum. Kahretsin, keşke onu şu anda ofisime götürebilsem ve sikimi kaygan amına sokabilsem. Ondan bir adım uzakta olmak ve ona dokunamayacağımı bilmek tam bir işkence.

"Bundan şüphem yok," diye fısıldıyor alt dudağını ısırırken - tahrik olduğunda yaptığını bildiğim bir şey.

"Bu bir evet mi?" Umutsuzca soruyorum. "Evet." Bana gülümsüyor.

"Güzel. Şimdi kontrolümü kaybetmeden ve tüm ofis seni masama aldığımı görmeden önce buradan çık."

Yanakları kızarmış bir şekilde uzaklaşıyor ve bunun başıma gelen en iyi şey mi yoksa beni hayatın zaten mahvettiğinden daha fazla mahvedecek bir şey mi olduğunu anlamaya çalışmam için beni arkada bırakıyor.

KYLIE

Odamda koşuşturuyor, çekmecelerimden kıyafetlerimi çıkarıp omuzlarıma atıyorum. Geceyi Lincoln'ün evinde geçirmek için beş dakika içinde ayrılıyorum ve biraz korkuyorum.

Bu benim bir erkekle ilk yatıya kalışım. En azından yatıya kalacağımı varsayıyorum. Seksi pijamalara ihtiyacım var mı? Gerçekten seksi bir şeyim yok. Sahip olduğum en yakın şey bir çift siyah pamuklu pijama pantolonu ve beyaz pamuklu bir atlet. Ben buna seksi demezdim, vücudu saran bir şey derdim. Pamuklu hiçbir şey seksi kategorisine girmez.

"Bu kadarı yeter," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve hafta sonu çantama atıyorum.

Ben'i arkadaşının evine götürdükten sonra biraz aşırı duygusal olabilirim. Tabii ki, annesinin telefon numarasını almakta ısrar ettim ve onu bıraktım, böylece evlerini inceleyip normal insanlar gibi göründüklerinden emin olabilirdim.

En azından arkadaşı Jessie'nin ailesiyle tanıştığım için endişelerim azaldı. İkisi de çok iyi insanlardı ve bizden bir blok ötede harika bir dairede oturuyorlardı. İyi insanlara benziyorlardı, ama Ben'in artık cep telefonu var, böylece gitmek isterse beni arayabilir. Acil bir durum olursa bana *turuncu* yazıp mesaj atmasını söyledim. Yardım istemek için şifreli bir kelimeye ihtiyacı vardı.

Aklımı kaçırdığımı düşünüyor ama burası şehir. Asla çok dikkatli olamazsın.

Lincoln beni alması için arabasını göndermekte ısrar etti, bu yüzden apartmandan çıktığımda George'un arabaya yaslanmış beni beklediğini gördüm.

"Merhaba Bayan Ricci," diyor beni gülümseyerek selamlarken, sonra da kapıyı açıyor.

"Merhaba, George. Lütfen bana Kylie de. Beni böyle selamladığında kendimi çok yaşlı hissediyorum."

Kendi kendine kıkırdıyor. "Pekala, Kylie."

Lincoln olmadan bir şehir arabasına binmek çok garip hissettiriyor. Bu tür bir yaşam tarzına alışık değilim. Lincoln'e metroya binebileceğimi bile söyledim ama bunu önerdiğimde neredeyse aklını kaçıracaktı. Bana bir daha asla metroya binemeyeceğimi ve bunun bir kadının tek başına yapması için çok tehlikeli olduğunu söyledi.

Duyarlılığını takdir etmekle birlikte, bir dahaki sefere ona nazikçe siktirip gitmesini söyleyeceğim. Hayatım boyunca şehirde yaşadım ve her zaman metroya binerim. Bu ne korktuğum bir şey ne de banka hesabımda birkaç dolar daha var diye beni aşağı görecektir bir şey.

Güvenliğinin beni hemen içeri alacağını bilmesinin ardından kapısını çaldığımda havalanmayı beklemiyorum. Kolları beni sarıyor ve dudakları dudaklarıma çarparken beni içeri savuruyor, öpücüğü damarlarımda yanıyor. Çantamı bırakıp bacaklarımı beline doluyorum ve onu kendi isteğimle kucaklıyorum.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve beni çatı katına doğru götürüyor. "Siktir," diyor öpücüklerinin arasında. "Bunu özlemişim."

Sözleri kalbimi sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde değer verildiğimi hissettiriyorlar.

"Ben de," diyorum bacaklarım onu sıkarken.

Aletin merkezime doğru sertleştiğini hissediyorum ve vücudum içgüdüsel olarak onu aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyor.

Ağzımın içine doğru iniyor, "Kendime yemekten sonraya kadar iyi olacağımı söylemiştim." Elimde değil. Bir hafta oldu ve tek düşündüğüm bu.

"Mikrodalga bunun için var," diyorum, sonra dilimi onunkine doğru hareket ettiriyorum. "Kafanın olduğu yeri seviyorum."

Bizi yatak odasına götürüyor ve beni yatağına fırlatıyor. Yorgana çarparken yüzümde bir gülümsemeyle çığlık atıyorum. İkimiz de kıyafetlerimizi çabucak çıkarıyoruz ve sonra çekmecedan bir prezervatif alıp yanımdaki yatağı atıyor. Üstüme çıkıyor ve bir an durup bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Hâlâ ağırdan alacağım ama bu sefer çok daha az acıyacak," diyor usulca.

Gülümsüyorum. "Yine de ilk seferinde iyi hissettirmeyi başardın. Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Acele etmiyor. Yavaşça içeri giriyor; sızı hala orada ama birkaç dakika içinde kayboluyor. Ona daha hızlı hareket etmesini söylüyorum. Ellerimiz birbirini tutarken ve ağızlarımız birbirine kenetlenmişken ikimiz de sonunda ayrılıyoruz.

Temizlendikten sonra onun mutfağına gidiyoruz. Makarna tepsisini fırında ısıtmaya karar veriyoruz. Yemeğimizin tekrar ısınmasını beklerken bize biraz şarap dolduruyor.

Yemeğimizi Central Park'a bakan bir pencerenin yanındaki masasına götürüyoruz. One57 binasının en tepesindeki çatı katında olmak çılgınca. Bu bölgeye Milyarderler Sırası diyorlar. Dünyanın en zengin insanlarından bazılarının New York'taki daireleri burada. Ve ben o binalardan birinin çatı katında yemek yiyorum.

"Burada oturmak çok güzel," diyor koltuğunu geriye kaydırırken.

Masa beyaz, altın rengi ayakları ve ona uygun ağır ahşap sandalyeleri var. Kendi koltuğuma oturuyorum ve elimi kol dayama yerimde gezdiriyorum.

"Koltuğun iyi mi?" diye soruyor merakla.

"Evet," diye cevap veriyorum, eğilip ayakları incelerken, gerçek altından yapılmış olma ihtimallerini merak ediyorum. "Sadece bu sandalyenin evimdeki tüm mobilyaların toplamından daha değerli olup olmadığını merak ediyorum."

"Param seni rahatsız ediyor mu?" diye ciddi ciddi soruyor makarnasından bir ısırık alırken.

"Ne? Hayır, tabii ki etmiyor" diye savunmaya geçiyorum.

"Bu konuda yalan söylemek zorunda değilsin. Dürüst olmanı tercih ederim." Gözlerinde bir kızgınlık ifadesi geziniyor.

Ağır bir nefes veriyorum. "Peki. Beni rahatsız ettiğinden değil. Sadece benim dünyamdan çok farklı. Karşılaştırma yapmamak çok zor."

"Ama sahip olduğum para için beni küçümsemiyorsun, değil mi?"

Bunun onun için çok önemli olduğunu gözlerinden anlayabiliyorum. İnsanların onu parası için kullanmasının onu rahatsız ettiğini biliyorum ama bu konudaki güvensizliğinin bundan daha derin olduğunu bilmiyordum.

"Hayır Lincoln, sana tepeden bakmıyorum. Asla da bakmam."

Omuzları gevşer gibi oldu ama yemeğinden bir ısırık almadan önce ekledi: "Biliyorsun, birçok hayır kurumuna bağışta bulunuyorum ve elimden geldiğince yardım ediyorum. Sahip olduklarımın ve yardım etme sorumluluğumun farkındayım. İş yerindeki pek çok kişi benim bir pislik olduğumu düşünüyor ama ben görevimi ciddiye alıyorum. Yüz binden fazla işçi çalıştırıyoruz. Ben sadece işe girip çıkmıyorum. İnsanların geçimi, şirketimizin gelişmesini sağlamama bağlı."

Hiç böyle düşünmemiştim. Birden kendimi aptal gibi hissettim. "Bir insanın omuzlarına yüklenecek çok şey var," diye cevap veriyorum.

Söyleyecek söz bulamıyorum. Nefesimin altında bu adama lanet ettiğim onca zaman talepkâr davranarak, hepimizin kariyerimizin geri kalanında geri dönebileceğimiz işlere sahip olmamızı sağlamaya çalışıyordu. Biri hakkında hiçbir şey bilmeden onu yargılamanın ne kadar kolay olduğunu fark ettim.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Bu işin bir parçası. Baskı ile başa çıkmak için kendi yöntemlerim var."

"Nasıl?" "Nasıl?" diye soruyorum.

"Çok çalışıyorum. Binamda güzel bir spor salonu var." Gözleri göğsümden aşağıya, sonra gözlerime kayıyor. "Başka yollar da var."

Sertçe yutkunuyorum. İma ettiği diğer yolları bildiğimi düşünüyorum. Sıkme. Bunu iki kez yaptığımı, benim için ne kadar nazik ve yavaş olduğunu düşünüyorum. Ama ben onun gerçekten istediği rahatlama olmak istiyorum. İçime gittikçe daha sert girerken nefesini zor tutmasının nedeni olmak istiyorum.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkıyoruz. Diğer odada telefonum çaldı. Koşarak yatak odasına giriyorum, sonra zamanlayıcıyı durdurmak için çantama uzanıyorum. Banyosuna giriyorum, makyaj çantamın fermuarını açıyorum ve haplarımı çıkartıyorum, sonra küçük, yuvarlak hapı folyodan dışarı itiyorum.

"Bu ne?" diye soruyor, kapı çerçevesine yaslanarak.

Hapı dilimin üzerine yerleştiriyorum ve lavaboyu açıyorum, musluğun altına eğilip ağzımda yutmaya yetecek kadar su biriktiriyorum. Yuttuktan ve suyu kapattıktan sonra ona "Doğum kontrol hapım" diyorum.

Bir an beni inceledi. "Onlara bizim yüzümüzden mi başladın?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, bir süredir kullanıyorum. Kramplar. Gerçi daha önce sigortam olmadığı için Aile Planlaması'ndan almak zorunda kaldım."

"Daha önce hiç sadece biriyle yatmamıştım," diye itiraf ediyor.

Mermer kirişler ve tezgahlarla uyumlu mermer zeminde dururken şehrin ışıkları etrafımızı sarıyor. Pencereleden birinin önünde kendi başına duran bir küvet var. Manzaraya bakarken sıcak bir banyo yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. Duşun yüksek cam duvarları var ve yirmi kişinin sığabileceği kadar uzun görünüyor. Bahse girerim orada takla atabilirim.

"Pişman mısın?" Neden bu konuyu açtığından emin olmadan soruyorum.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Tabii ki değilim. Sadece düşündüm ki..." diye başlıyor ama başını sallıyor.

"Ne?"

"Hayır, daha çok erken. Sadece merak ettim."

Dudaklarım kızgınlıkla inceliyor. "Neyi merak ediyorsun?"

İ ekiyor. "Sadece... Daha önce hiç prezervatifsiz yapmadım. Kendimi yeterince güvende hissedebileceğim özel biriyle hiç birlikte olmadım. Birlikte olduğum kadınların yalan söylemeyeceğine de güvenmedim."

Ah, doğru. Adam milyarlarca dolar değerinde. Dışarıda onu kandırmak ve hamile kalmak için yalan söyleyecek çılgın kadınlar var. Beni en çok rahatsız eden şey

Bana güvendiğini söylüyor. Ona tüm deneyimi ve stresini atmasına yardımcı olacak vahşi seks veremeyebilirim ama bunu verebilirim.

Ona bunu vermek *istiyorum*.

"Sanırım bu temiz olduğunu bildiğin anlamına geliyor," diye cevap veriyorum, kendimi güvende tuttuğumdan emin olarak.

"Birkaç ay önce fiziksel muayeneden geçtim ve test yaptırdım. Seninle tanıştığımdan beri kimseyle yatmadım."

Devasa duşa ve arkasındaki şehir ışıklarına bakıyorum, böyle bir duşta seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Yeterince yüksekteyiz ve çevremizdeki tüm binalar daha alçak, bu yüzden aslında kimse bizi görmeyecek, ama bir tür röntgenci gibi hissettirecek.

Bunu fazla düşünmek yerine gömleğimin altından tutup başımın üzerine kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Lincoln, sesinin zengin tınısı banyoda yankılanırken soruyor.

"Seksten sonra doğru düzgün temizlenmeye fırsatımız olmadı. Kendimi hâlâ biraz kirli hissediyorum. Sanırım bir duş alsam iyi olacak." Giysilerimin geri kalanından kurtulup cam kapıya doğru yürüyorum. "Bana katılmak ister misin?"

Kapıyı açtım ve düğmeyi çevirmek için eğildim. Arkamı döndüğümde Lincoln sadece boxer'ıyla duruyordu. Aleti pantolonu itiyor, belli ki çoktan sertleşmiş.

Onu beklemek yerine içeri girdim ve başımı ılık suyun altına yasladım. Gözlerimi açtığımda, birkaç metre ötede durmuş beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Yavaşça soruyorum.

Elleri iki yanında kenetlenmişti. "Ne yapacağımdan emin değilim."

Suyun akışından çıkıp kolumu uzatıyorum. Elimi tutuyor ve onu kendime doğru çekiyorum, aleti artık karnıma sürünüyor. Kontrolünü kaybetmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Aç gözlerini, Lincoln," diye fısıldıyorum.

Gözlerini açıyor ve şu anda içlerinde çok fazla işkence var. Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve dudaklarımı usulca onunkilere bastırıyorum. O da beni öpüyor ama bunu masum tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Öpücüğü derinleştiriyorum, dilimin ağzına kaymasına izin veriyorum. Sonra elleri arkama uzanıyor ve yanaklarımı kavrayarak beni öne doğru çekiyor.

"Beni becermeni istiyorum. Sertçe. Prezervatifsiz."

Müstehcen kelimeler ağzımdan kolayca döküldü. Böyle konuşmayı seviyorum. En çok da ben bunları söyledikten sonra gözlerine yerleşen bakışı seviyorum.

"Kylie," diye acı çekiyormuş gibi inliyor, "yapamam."

Dürüst bir adam olmaya çalıştığını biliyorum. Benim çok kırılgan olduğumu düşünüyor. Hayatımda yeterince şey yaşadım, biraz sert seksle başa çıkabileceğimi biliyorum. Aslında, bunu istiyorum.

"Sorun değil. Eğer bana narin bir çiçekmişim gibi davranmak istiyorsan, bunu yapacak başka birini bulabilirim..." Başlıyorum ama sözlerimi bitiremiyorum.

Beni havaya kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor, beni cama doğru itiyor ve öyle bir güçle amıma giriyor ki sanırım ciğerlerime ulaşıyor çünkü oksijensiz kalmışlar gibi hissediyorum.

Gözleri gözlerimi tutarken içimde oturmaya devam ediyor. "Sen. Benimsin. Sana başka kimse dokunamaz. Eğer sert ve çıplak istiyorsan, bebeğim, alacağın şey bu. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

"Uyarıldım," diye nefes veriyorum.

"Uyarıldın," diye homurdanıyor, sonra yavaşça geri çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor, belki ilk itişten bile daha sert. Gözleri dalgalanıyor. "Fuuuck, bu harika hissettiriyor. Amin benim için çok sıkı ve ıslak."

Kollarımı boynuna doluyorum ve kaslı omzunu öpmeye başlıyorum. "Bunu başka biriyle hiç yapmadığını bilmek hoşuma gidiyor."

"Sadece seninle," diye fısıldıyor boynum boyunca ve sonra dişlerini boynuma bastırıyor.

Elleri kığımın yanaklarını buluyor ve beni hafifçe kaldırıp dışarı kaydırıyor ve tekrar içeri itiyor. İyi bir hızda başlıyor, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Hâlâ sıkı bir şekilde oturuyor ama ilk saniyedeki acıya rağmen tamamen zevk veriyor.

Bu tempo bir süre devam ediyor, ikimiz de kalın sikinin içeri kayması ve sonra içimdeki o mükemmel noktaya çarpması hissinin tadını çıkarıyoruz. Sonra hızını artırıyor, öyle bir kuvvetle girip çıkıyor ki vücudum cama doğru gittikçe daha sert bir şekilde itilmeye devam ediyor.

"Ohhh tanrım," diye çığlık atıyorum içimde uyandırdığı hisler karşısında.

"Bunun olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, itişlerini sert ve cezalandırıcı tutarken. "Daha seni doğru dürüst becermeye bile başlamadım."

"Kendini tutma," diye yalvarıyorum. "Lütfen. Hepinizi istiyorum."

Milyonlarca parçaya ayrılmadan önce çok fazla zamanım olduğunu da sanmıyorum. Sonra oluyor; bana her şeyini veriyor. Kalçaları mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir hızla hareket ediyor ve içime olabildiğince sert giriyor. Beni bir daha asla böyle sikemeyeceğinden emin olduğum bir şekilde sikerken ona canımı kurtarmak için tutunuyorum.

İtişler arasında kendime gelmek için zamanım yok. Vücudu gerilirken boynuma doğru küfretmeye başlıyor.

"İçine çok sert boşalacağım," diye boğuluyor. "Evet!"

Ağlıyorum. "Ben de geliyorum!"

Amım kasılmaya başlıyor, içinde zonklayan kalın horoz tarafından sınırlandırılıyor, ve serbest düşüşümüzde bana katılıyor. Sert iniltileri yüksek ve yoğun, sanki serbest bırakılmasına verdiği tepkiyi tutamıyor. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şey. Bir erkeğin kontrolünü kaybettiğinde kitaplarda anlatılanlardan çok daha ateşli.

Başı omzuma düşerken nefes almakta zorlanıyor. Nefes kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken ellerimi sırtında ve saçlarında gezdiriyorum. Bacaklarımı açıp kendi başıma ayakta durmaya çalışırken elleri kalçalarımı tutuyor, bu sırada aleti içimden kayıyor.

Bacağıma bakıyorum ve dölünün iç uyluğundan aşağı damladığını görüyorum.

"Oops." Kıkırdıyorum, biraz utanıyorum. "Sanırım prezervatif olmadan biraz daha dağınık oluyor."

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri kalçama takılmıştı.

"Şuna bak," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine. Gözleri benimkilere kayıyor, karanlık ve niyetli. "Beni çok iyi giyiyorsun."

Duşun spreyinin altına giriyoruz ve beni öpüyor. Öyle bir öpücük ki, sanki etrafımızdaki havada asılı duran binlerce kelimeyi dile getiriyor.

Temizliğimiz bittikten sonra duştan çıkıyoruz. Havlumu üzerime sararak onun yatak odasına giriyorum ve çantamda pijamalarımı buluyorum.

"Giyecek bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Arkamı döndüğümde, havlusu kalçalarına kadar sarkmış bir halde kapının pervazına yaslandığını görünce kalbim pır pır ediyor. Cevap veremeyecek kadar onun fiziğinde kaybolmakla meşgulüm.

Kıkırdayarak şifonyerine doğru yürüyor ve bir eşofman altı ile bir tişört çıkarıyor.

"İşte," diyor onları bana doğru fırlatırken.

"Oh," diye cevap veriyorum onları yakalarken. "Teşekkürler."

Ona giyecek bir şeyler hazırladığımı söylemediğim için kendimi kötü hissediyorum. Ayrıca onun kıyafetlerini giyme fikri de hoşuma gidiyor. Temiz bir külot giyiyorum, sonra havluyu bırakıyorum. Gömleği tek başına beni boğarken pantolonunu giymenin bir anlamı olmadığını fark ediyorum. Pantolonunu şifonyerinin üstüne koyuyorum ve sadece gömleğini giymeye karar veriyorum.

Lacivert ve üzerinde *Columbia Üniversitesi* yazan beyaz bir yazı var. Burada, bu şehirde okula gittiğini bilmiyordum. On altı yaşımdayken, ailem kaybolmadan önce, Columbia'yı üniversite için bir seçenek olarak düşünmüştüm. Yıllardır bunu düşünmemiştim.

Onunla mutfağında buluşmadan önce saçlarımı taradım ve deodorantımı sürdüm. İçeri girdiğimde buzdolabından bir şeyler çıkarıyordu.

"Nedir o?" Merakla sordum.

Arkasını dönüyor ve beni gördüğü anda gözleri daha koyu ve yoğun görüldüğü o garip şeyi yapıyor. Bunu yaptığında çok dikkat dağıtıcı oluyor. Külotumu ıslatıyor.

Boğazını temizliyor, sonra gözlerimle buluşuyor. "Ben de tatlı sipariş ettim."

"Ooh, tatlıya bayılırım," diyorum tezgâhının üzerine zıplarken. "Nedir o?"

Bir çatal çıkardı, sonra gelip bacaklarımın arasında durdu ve kutu. "Seç bakalım."

Yanımdaki tezgâhta duran Angelina Bakery kutusuna bakıyorum. İçinde ne olduğunu düşünmek bile ağzımı sulandırıyor. İçine bir göz atıyorum ve sadece aromalar bile midemde sesler çıkarıyor.

"Aman Tanrım. Asla uygun sayıda insan için satın almıyorsun. Burada bir düzineden fazla şey var."

"Sevdiğin şeyleri aldığımdan emin olmak istedim. Önce ne denemek istersin?"

Bu zor bir soru ama çörekler inanılmaz görünüyor. "Şu hangisi?"

İstediğim bir çöreği işaret ederek soruyorum.

"Bu fıstıklı bomboloni," diyor kutudan çıkarırken. "Bir İtalyan çöreği."

Ağzıma götürüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir ısırık alıyorum. Ağzımdaki tat patlaması anında zevk veriyor. İnleyerek gözlerimi açıyorum ve onun da kendi ısırığını aldığını görüyorum.

"Şu anda tahrik olmamak için gerçekten çok uğraşıyorum," diyor ağzı doluyken.

Gülüyorum ve başparmağımla ağzının kenarına yapışmış pudra şekerini alıyorum. "Seni sertleştiren çörek mi?"

Yemeğinin etrafında gülüyor, sonra yutkunuyor. "Yani... sapığım ama bunun hamur işine kadar uzandığını sanmıyorum."

"İçinde başka ne var?" Eğilip içindekilere bakıyorum. "Bunu dene.

Bademli kruvasan."

Sonraki birkaç dakikayı her bir tatlıdan ısırıklar alırken konuşarak ve gülerek geçiriyoruz. Eğer elleri nefis bir tatlıyla dolu değilse, çıplak bacaklarımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Bir noktada, elini

Birlikte cannoli yerken beni baldırlarımdan tutuyor ve bacaklarımı beline doluyor.

Geceyi onunla geçirmenin garip ya da korkutucu olabileceğini düşünmüştüm ama burada benimleyken ofistekinden çok daha farklı. Sadece yatak odasında birlikte iyi çalışmıyoruz. O komik biri ve ben de onu güldürüyorum. Bu konuda çok fazla yorum yapmamaya çalışıyorum, özellikle de bizi nereye götürdüğünü bilmediğim için.

LINCOLN

Bir haftadır annem ofisimi arıyor. Kylie'ye onu arayacağımı söyleyip duruyorum ama bir türlü fırsat bulamıyorum. Rol yapacak havada değilim. Her zamanki saçmalıklarını yapacak ve iyi bir annemiş, beni gerçekten önemsiyormuş gibi davranacak. Hep aynı numara ve ben bu numaradan bıktım.

Onunla ya da babamla çocukluğum hakkında hiç yüzleşmedim ama bunu hak ettiklerini bile düşünmüyorum. Bana sürekli suçluluk duygusu aşıyorlar ve ben de hiç yanlarına gitmiyorum. Nedenini bilmemelerine imkan yok. Şu anda beni önemsemelerinin tek nedeni babamın kazandığının on katını kazanıyor olmam. Benim bağlantılarımı ya da sosyal toplantılarında oğlu olduğum için övünme hakkımı istiyor.

Siktir et onu.

Bu, çocuklar dışında kimseyle konuştuğum bir şey değil. Öyle olsa bile, hikayenin tamamını bilmiyorlar. Büyürken bana iyi davranılmadığını biliyorlar ve öylece bırakıyorlar. Gerçeği herkesten saklıyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de bugün olduğum saygın kişi olmadan önceki halimden utandığım içindir.

"Selam." Kylie kafasını ofisime soktu.

"Selam." Gülümsedim, anında sakinleştiğimi hissettim. "İçeri gelsene."

En sevdiğim dar beyaz eteğiyle ofisime giriyor. Onu süzmemeye çalışıyorum ama hınzır gülümsemesi bana ne düşündüğümü çok iyi bildiğini söylüyor.

"Bana öyle bakma," diye şakacı bir şekilde tehdit ediyor karşımdaki sandalyeye otururken.

"Sana nasıl istersem öyle bakarım. Sana bakmaya doyamıyormuşum gibi bakmamı istemiyormuş gibi davranma."

Gözlerini deviriyor ama yüzündeki gülümseme bana haklı olduğumu söylüyor.

"Ben de sana sormak istiyordum," diye başlıyor, "annenle aranızda neler oluyor?"

Kaslarım geriliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, sürekli arıyor ve sen de bana sürekli onu arayacağını söylememi istiyorsun. O da senin onu aramadığını söylüyor. Bu doğru mu?"

"Evet," diyorum kalçamdaki bir parça tüyü alırken. "Neden?"

Annenle konuşmak istemiyor musun?"

Onun beni sorgulaması karşısında kendimi birden zayıf ve savunmasız hissettim. "Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Cevabım karşısında irkilmiş görünüyor. "Oh, ben sadece... İçini dökmek istediğin bir şey varsa belki sana yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır, annem hakkında konuşmak istemiyorum. Bu konudaki mahremiyetime saygı göstermenizi rica ediyorum."

"Doğru. Tabii ki. Özür dilerim."

İkimiz de bir süre garip bir sessizlik içinde oturduk.

"Ben... işimin başına döneyim."

Başımı onaylarcasına sallıyorum ve o ofisimden aceleyle çıkarken kendi işime geri dönüyormuş gibi yapıyorum. O çıkar çıkmaz gergin bir nefes alıyorum. Ona karşı neden bu kadar düşmanca davrandığımdan emin değilim. Elbette annemin telefonlarından neden kaçtığımı merak edecektir. Ama kendimi o kadar çığ ve açıkta hissettim ki, sanki yıllarca süren ihmallerimi ve hayal kırıklıklarımı görebiliyordu.

Annemden gelen telefonlar sonraki birkaç gün boyunca devam ediyor ve her biri Kylie'yi daha da rahatsız ediyor gibi görünüyor. Neler olup bittiğini bilmeden anneme aynı eski yalanı söylemekten hoşlanmadığını söyleyebilirim. Ona çocukluğumu anlatmaya hazır değilim ama sanırım annemi rahatlatmak için o lanet telefon görüşmesini kabul edebilirim.

"Peki," diyorum kapımda duran Kylie'ye, "onu içeri gönder."

Şaşırmış ve biraz da rahatlamış görünüyor. "Tamamdır. Sadece bir saniye."

Annemi bağlamasını beklerken içimde kaynayan öfkeyi şimdiden hissedebiliyorum. Telefon çalar çalmaz, aniden tabandan kaptım.

"Evet," diyorum kestirmeden.

"Lincoln, tatlım, uzun zaman oldu. Bütün hafta seni aramaya çalıştım." Sanki onu aramaktan kaçmam için tek bir neden düşünemiyormuş gibi söylüyor bunu.

"Ne istiyorsun?" Konuşmayı konuya getirmek için cevap veriyorum.

"Kardeşin nişanlandı," diyor sesinde belirgin bir heyecanla.

Kardeşim Jace bir süredir sosyetik biriyle çıkıyordu. Bu haber beni pek şaşırtmadı. Evlenme teklif etmesi an meselesiydi. Ondan yuva kurması ve çocuk yapması bekleniyordu. Bu, ailemin kendi çevrelerinde korumaları gereken imajın bir parçası.

Jace ile bir sorunum yok. Bana bir şey yapmış gibi değil ama bu da sorunun bir parçası. Benim için hiç ayağa kalkmadı. Her şeyin olmasına izin verdi.

"Anlıyorum. Onu ve Danielle'i tebrik etmek için bir şeyler göndereceğim."

"Buna gerek yok. Tebriklerini yarın nişan partilerinde bizzat iletebilirsin."

Sesim sertleşti. "Yarın mı?"

"Şey, evet. Bu hafta telefonlarıma çıksaydın bu kadar son dakika olmazdı."

Gözlerimi deviriyorum. Ona hiçbir şey borçlu değilim. "Gelebileceğimi sanmıyorum. Yarın Cuma. Büyük olasılıkla bu satın alma için geç saatlere kadar çalışıyor olacağım."

Bir an sessiz kaldı. Üzgün olduğu ve beni nasıl manipüle edeceğini anlamaya çalıştığı çok açık. Bir hanımefendi bu duygularını dışarıya yansıtmaz ama bu, istediğini elde etmek için başka yollara başvurmayaacağı anlamına gelmez.

"Bunun kardeşin için çok şey ifade edeceğini biliyorum. Babana ve bana karşı hissettiklerine rağmen, kutlama için orada olmayı ona borçlusun."

Beni nasıl suçlayacağını biliyor. Belki de bu konuda haklıdır. Ben onun kardeşiyim ve o bana doğrudan bir şey yapmadı.

"Peki," diye bağıriyorum. "Detayları asistanıma gönder."

Cevap vermesi için ona zaman tanımadan telefonu kapattım.

Bugün Cuma ve ben otuz dakika içinde ailemin evine gitmek üzere yola çıkmam gerektiğini düşünerek gerginim. Dairelerine geri dönmek bile çocukluk anılarımı canlandırıyor. Tüm vücudumun endişe içine girmesine neden olan anılar.

Kylie bütün hafta boyunca beni kontrol etmeye devam etti. Bir şeylerin canımı sıktığını anlayabiliyor ama ona yaptığım küçük patlamadan sonra bu konuda bana baskı yapmadı.

Akşam için kravatımı değiştirdiğim sırada ofisime girdi. "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum boynumdaki düğümü sıkarken. Sanki beni boğuyormuş gibi hissediyorum.

"Annen tam altıda başlayacağını söyledi. Bir kutlama mı?"

Başımı sallıyorum. "Kardeşim nişanlandı."

"Bu harika," diye yanıtlıyor.

Arkamı dönüyorum ve bana bakarken gözlerinde büyük bir nezaket görüyorum. Damarlarımda dolaşan adrenalinin bir kısmını anında hafifletiyor.

Ne yaptığının farkına bile varmadan, "Benimle gel," diye tükürüyorum.

Ağzı bir karış açık kalıyor. "Seninle ailenin evine gelmemi mi istiyorsun? Bu bir aile etkinliği değil mi?"

Artık çok geç. Bu fikir çoktan aklıma takılmıştı. Eğer o da benimle orada olsaydı, geceyi gerçekten atlatabilir ve tek parça halinde çıkabilirdim.

"Evet, lütfen. Benimle gelin."

"Asistanın olarak mı?" Sesi bir oktav yükseldi.

Ellerini tutuyorum. "Elbette. Yani onlara asistanım olduğunu ve partiden sonra yapacak işlerimiz olduğunu söyleyebilirim. Ama benim için orada olacaksın."

Hiçbir şey söylemiyor ama ona ihtiyacım olduğunu söyleme şeklimin bu olduğunu biliyor.

Birden eve, Ben'in yanına gitmesi gerekebileceğini fark ettim. "Özür dilerim. Bencillik ettim. Ben muhtemelen evde seni bekliyordur."

"Hayır," diye cevap veriyor hemen. "Bu gece yine arkadaşlarıyla takılacak. Biliyorsun, kız kardeşinle Cuma geceleri artık eğlenceli değil."

"Yani, benimle gelebilir misin?" Şu anda bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyorum.

Kendine bakıyor. "Bir nişan partisi için uygun giyinip giyinmediğimi bilmiyorum."

"Sen mükemmelsin. Kimse fark etmez."

Yumuşakça gülümsüyor. "Tamam. Seninle gelmekten mutluluk duyarım."

İçime bir rahatlama çöküyor. Göğsümdeki sıkışma derin bir nefes almamı sağlayacak kadar gevşiyor. İfademi nötr tutmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Şehir arabama doğru yürürken, her zamanki soğuk, korkunç hissin yerini alışılmadık bir sıcaklık alıyor. Yanında sana destek olacak birinin olmasının böyle bir şey olduğunu anlıyorum. Yalnız olmamak böyle bir şey işte.

KYLIE

Şu anda Lincoln'da bir şeyler ters gidiyor. Bütün hafta garip davrandı. Sadece garip değil, biraz da kaba. Bu konuda soru sormaya çalıştığım da beni hemen tersledi. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bana karşı kısa konuşması ve ne hissettiğine dair beni karanlıkta bırakmaya devam etmesi beni rahatsız etmeye başladı.

Ona bu konuda bir şeyler söyleyecektim ki, ailesinin evine gelmemi istedi. Yalvaran gözlerle bana bakışı, sanki gitmekten korkuyormuş gibiydi. Bu hiç mantıklı değil.

Ailesini görmekten neden korksun ki? Neden kendi annesini geri aramayı reddetti?

Şimdi bile, ailesinin Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesine giderken arabada otururken, sert ve sessiz.

İçten içe çıldırıyorum. Yukarı Doğu Yakası'ndaki yerler muhtemelen eski para demektir. Neyin içine girmek üzere olduğumu biliyordum gibi bir his var içimde. Bana hayatımı sorarlarsa ne düşünürler? Harlem'den sadece birkaç ay önce taşındığımı ve şu anki dairemin muhtemelen onların ana yatak odası büyüklüğünde olduğunu öğrenince alay edecekler mi?

George arabayı yüksek beyaz taş binanın önüne çekti. Kimsenin kapımı açmasını beklemeden arabadan indim. Bu tür muamelelerden bıktım. Bana deli diyebilirsiniz ama o bunu yaptığında, kendi kapımı açıp kapatmak gibi tehlikeli bir şeyi yapacağına güvenilemeyecek bir çocuk gibi hissediyorum. Bunun bir nedeni yetiştirilme tarzıma ve yaşam tarzıma bağlı kalmam olabilir. Lincoln'un ailesinin dairesine bakıyorum.

Lincoln'ün eli belimde, binaya doğru yürüyoruz. Asansöre bindiğimizde, on iki kattan beşinci katın düğmesine basıyor.

"Çatı katı değil mi?" Şakayla karışık soruyorum.

Sertçe kıkırdıyor. "Hayır, çatı katımı aldığımda bu büyük bir tartışmaydı. Dünyanın onlardan daha fazla para kazandığımı bilmesine izin veremem."

Asansör kapıları pıt diye açıldı. Demek ailesinde onun başarısını kıskanan birileri var. Bu çok garip.

Elimi tutuyor ve beni ileriye, açık duran büyük bir kapıya doğru çekiyor. Daha içeri girerken, bu insanlar için dış görünüşün önemli olduğunu görebiliyorum. Görünürdeki her şey benim bir yıllık maaşıma mal olmuş gibi görünüyor. Avizeler, ahşap paneller, mobilyalar - hepsi para diye bağırıyor.

Gri kalem eteğime ve beyaz bluzuma bakıyorum. Bunun için çok az giyinmişim. Gördüğüm tüm kadınlar, üzerlerinden elmaslar damlayan göz kamaştırıcı kokteyl elbiseleri giymişler. Özellikle bir kadının muhteşem sarı saçları var, mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve her tarafı şeffaf boncuklu, daracık, çıplak bir elbise giymiş. Bronzluğu mükemmel ve makyajı biz kapıdan girmeden birkaç saniye önce yapılmış gibi görünüyor.

Gözleri odanın diğer ucuna bakıyor ve Lincoln'ü fark ediyor. Gözlerindeki ilgiyi görebiliyorum. Hiç tereddüt etmeden, konuştuğu kadınlardan ayrılıyor ve kalabalığın arasından geçerek tam önümüze geliyor, ama beni fark ettiğini sanmıyorum.

Öne doğru eğilip yanağından öpüyor, dudaklarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Ellerim yumruk oluyor, tırnaklarımla derimi delemek kadar sıkıyorum.

"Lincoln," diyor elleri onun omuzlarında dururken, "seni burada görmeyi umuyordum."

Lincoln karşılığında bir gülümseme sunar. "Kate. Seni gördüğüme sevindim."

"Oh, dur." Onun göğsüne vurur. "Bana karşı bu kadar resmi olmana gerek yok. Bunun için fazla yakınız."

Evet, birlikte yatmışlar. Az önce bunu açıkça belirtti. Hâlâ varlığımdan habersiz bir moron gibi kenarda duruyorum.

Onun arkasından bakıyor ve birini fark etmiş olmalı çünkü tavrı değişiyor. "Özür dilerim Kate. Gidip aileme merhaba demem gerekiyor. Sana sonra yetişirim."

Sanki bu odadaki en önemli kişiymiş gibi ona gülümsüyor. "Beni sonra bulsan iyi olur."

Bana dönüyor ve onu takip etmem için başını sallıyor. Konuşan ve gülen birkaç yaşlı insandan oluşan bir gruba doğru yan yana yürüyoruz. Biz yaklaştığımız anda hepsi duruyor.

"Ah, merhaba canım," diyor krem rengi bir elbise giymiş, pırlantalarla süslü ince bir kadın, eğilip adamın yanağına bir öpücük kondururken.

"Anne," diye sertçe cevap veriyor.

Kadının yanında duran adama başını sallıyor. "Baba."

Tanrım, bu çok gergin ve rahatsız edici. Tüm bunlar ne kadar tuhaf hissettiriyor, derim kaçınıyor. Bu insanlar hep böyle yapmacık mı?

"Seni görmek güzel Lincoln," diyor çemberdeki uzun boylu bir adam. "Geçen çeyrekte oldukça etkileyici rakamlar elde ettin."

Lincoln'ün ağzı ince dudaklı bir gülümsemeye dönüşür. "Evet, öyleydi. Ekibim bunun gerçekteşmesi için çok çalıştı."

Çemberdeki herkes gülüyor.

"Oh, lütfen. Hepimiz personelin değersiz olabileceğini biliyoruz. Bu rakamların gerçekteşmesini sağlayan şey liderin vizyonudur," diyor Lincoln'ün babası. "Bunun için övgüyü sen almalısın."

Bu aşağılık sözler karşısında çenemin yere çarpmasını engellemeye çalışıyorum.

"Seni asistanım Kylie ile tanıştırmak isterim," diyor özür dileyen gözlerle bana dönerken.

Ailesine gülümsüyorum ve elimi uzatıyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel." Önce annesinin, sonra da babasının elini sıkıyorum.

"Sesinize bir yüz eklemek ne güzel," diyor annesi. "Lütfen bana Delilah deyin. Bu da kocam Archer."

"Ne yapıyorsun, asistanını bir aile etkinliğine mi getiriyorsun?" diye soruyor babası imalı bir şekilde, imasında hiçbir incelik yok.

"Bundan sonra ofise geri döneceğiz. Bazı önemli teslim tarihlerim var. Beni hızada tutmak ve programıma sadık kaldığımdan emin olmak için burada" diye cevap veriyor. "İzin verirsiniz, Jace'i bulmaya gidiyorum."

Elimi tutuyor ve sıkıca kavlıyor. Hangi dünyanın içine düştüğümü bilmiyorum ama bana ters ve tepetaklak bir dünya gibi geliyor. Şehirdeki eski paralı tiplerin belli bir tarzları olduğunu biliyordum ama açıkçası bunun biraz abartılı olduğunu düşünüyordum.

Kardeşini bulmak yerine, odanın köşesinde yer alan ve arkasında şehir manzarası olan bir bar istasyonunda buluyoruz kendimizi.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu

barmen. Lincoln bana dönüyor. "Beyaz şarap?"

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Beyaz şarap ve buzlu viski."

İçkilerimizi aldıktan sonra viskisini bir yudumda bitiriyor, sonra bardağı yere bırakıp bir tane daha istiyor. Henüz bir yudum bile almadığım şarabıma bakıyorum.

"Lincoln," diyor arkamdan bir kadın sesi.

Arkamı dönüyorum ve başka bir bomba kadın -bu esmer- yaklaşp ona sarılıyor.

"Selam Soph."

"Geleceğini düşünmemiştim." Adamın göğsünü itiyor.

Adam kollarını açar. "İşte buradayım."

"Kim bu?" diye soruyor beni eleştirel bir gözle bir aşağı bir yukarı süzerken.

"Bu benim asistanım Kylie," diyor elini belime koyarken.

"Merhaba Kylie. Ben Sophia, Lincoln'ün kız kardeşi."

"Oh," diye cevap veriyorum, şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Onun da bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sophia."

"Lincoln'ün artık aile etkinliklerine asistanlarını da getirdiğini bilmiyordum," diyor muzipçe.

Tamam, bu kesinlikle kötü bir fikirdi. Bu insanların ilişkimizin doğasına dair varsayımlarında bu kadar açık sözlü olacaklarını kim bilebilirdi? Bir şey açık: Lincoln ailesiyle iyi geçinemiyor. Beni neden burada yanında istediğini anlayabiliyorum.

"Başardın." Bir adam belirdi ve Lincoln'ün sırtına bir tokat attı.

Tıpkı Lincoln'e benziyor ama biraz daha kısa ve keskin hatları yok. Jace olmalı.

"Hey. Tebrikler." Lincoln onun elini sıkar ve sarılmayı teklif eder. "Danielle ve senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler dostum. Uzun zamandır bekliyordum. Düğünü planladığımız için çok heyecanlı," diyor gururla. "Babası Plaza'da yer ayırttı bile."

Tam o sırada küçük bir sarışın Sophia ve Jace'in arasına giriyor. "The Plaza'yı mı duydum?"

"Danielle." Lincoln öne doğru eğilir ve onu yanağından öper. Görünüşe göre yanaktan öpmek zengin insanların yaptığı bir şey. "Tebrikler, yakında kız kardeşin olacak."

"Çok heyecanlıyım. Jace'in sana babamın The Plaza'da yer ayırtabildiğini söylediğini duydum," diye söze başlıyor. "Rüya gibi."

Lincoln bardağını kaldırırken, "İkinize de mutluluklar dilerim," diye cevap veriyor. "Bu kim?" Jace ilgiyle bana doğru bakıyor.

İşte başlıyoruz.

"Bu benim asistanım, Kylie. Aslında yakında yola çıkmamız ve işe dönmemiz gerekiyor."

"Memnun oldum, Kylie. Eminim bu adamın asistanıysan oldukça stresli bir hayat yaşıyorsundur."

Yumuşak bir şekilde gülüyorum. "Sanırım öyle diyebilirsin. Beni sürekli tetikte tutuyor," diyorum Lincoln'e bakarken.

Akşamın ilk dürüst gülümsemesiyle bana bakıyor. Gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar, onları öpebilirim.

"O kadar da kötü değilim, değil mi?"

"Annemle babamı buldun mu?" Jace soruyor. "Annemin onu atlatıp selam vermemenden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Bu Lincoln'ün gülümsemesini anında yok eder. "Evet, onu gördüm."

"Kylie, benimle gel." Sophia elini uzatır. "Biraz yemek yiyelim ve bu ikisinin arayı kapatmasına izin verelim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye araya girer Lincoln.

"Ona zorbalık yapıyormuşum gibi davranmayı bırak. Sadece odadaki havasızlıktan nefes alması için ona bir şans vermeye çalışıyorum."

"Ben iyiyim. Merak etme," diyorum ona.

Sophia beni küçük lokmalarla dolu bir masaya doğru çekiyor. Beni doyurmak için bunlardan elli tanesine ihtiyacım var. Bir tabak alıyoruz ve ben de onu takip ediyorum.

"Bunların hepsi çok güzel görünüyor. Kötü olacağım ve tabağımı dolduracağım."

Bunu kabul ediyorum ama tabağına altı tane koyduğunu görünce şok oluyorum. Altı lokma yemek kötü olursa ben gerçekten bambaşka bir dünyadayım. Zaten iş kıyafetlerimle kalabalığın içinde göze çarpıyorum. Tüm yemeği yiyen kadın olarak durumu daha da kötüleştirmeyeceğim, bu yüzden tabağıma aynı miktarda koyuyorum.

Sophia ile bir süre ayakta durup konuşma fırsatı buluyorum. Yeterince iyi biri. Beni ölçüp biçmeye çalıştığını, kim olduğumu ve kardeşine ne kadar yakın olduğumu anlamaya çalıştığını söyleyebilirim. Ona tam olarak güvenmiyorum, bu yüzden cevaplarımı kısa tutuyorum ve asla Lincoln ile aramızda bir şey olduğunu ima etmiyorum.

"Oh, işte buradasın." Delilah bize katıldı. "Ben de tam Pam'le senin hakkında konuşuyordum. Oğlu Henry nişanı yeni bozmuş. Ona seni araması gerektiğini söyledim. O ailenin ne kadar değerli olduğunu biliyorsun," diye fısıldıyor, eğilerek.

Sophia'nın gözleri kocaman açılır. "O da yakışıklı."

Sessizce duruyorum, uzaklaşıp uzaklaşmamam gerektiğinden emin değilim. Ama sonra gözleri bana odaklanıyor.

"Kylie, seni burada görmek çok güzel. Biraz şaşırdığımı söylemeliyim. Lincoln asistanlarını hiç getirmez. Ama ilişkiniz ne olursa olsun, güvendiği birini bulduğu için çok mutluyum."

"Ah, biz-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Merak etme. Sana ilişkinizin doğası hakkında soru sormuyorum. Biliyorsun, çok zor bir çocukluk geçirdi. Uzun zamandır onun için çok endişeleniyorduk. Ama onu dışarıda, sorunlarına rağmen başarılı bir şekilde görmek-"

"Gidiyoruz," diyor Lincoln'ün sesi sertçe, eli dirseğimi tutarken. "Güle güle."

Asansör yolculuğu boyunca tek kelime etmedi ama gerginliği hissediliyordu. Dışarı çıktığımızda telefonunu çıkardı.

"George'a mesaj atacağım. Hemen sokağın başında," diyor sertçe.

"Sorun nedir? Yukarıda bir şey mi oldu?" Yaklaşarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Sana söyleyeceğine inanamıyorum. Öylece ağzından kaçıracaktı..." diyor, sonra durup bir nefes veriyor. "Unut gitsin. Sadece... seni buraya getirmek aptalcaydı. Özür dilerim."

George'u beklerken garip bir sessizlik içinde duruyoruz. Araba bir dakika sonra yanaştı. Lincoln kapıyı açtı ve önce ben bindim.

"Kylie'yi bırak, sonra benim eve git," diye George'a talimat veriyor, sonra da arabanın kapısını açıyor.

Bana bakmak, benimle konuşmak yerine pencereden dışarı bakıyor. Bu adamın bir katmanı var; nasıl yüzleşeceğini bilmediği yaralı bir katman.

Onun bu yönünden rahatsız mıyım? Evet, rahatsız oluyorum.

Ama aynı zamanda ona değer veriyorum ve onu böyle acı çekerken görmekten nefret ediyorum. Sırları ve tavırlarıyla daha sonra ilgileneceğim. Şu anda, bir an için bile olsa acısını dindireceğim.

Eteğimi belime kadar kaldırıyorum ve üzerine çıkıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözleri kaybolmuş ve uzakta. "Bu geceyi unut," diye fısıldıyorum kucağında yere çökerken. Nefesi kesiliyor.

"Her şeyi unut. Onun yerine beni kullan."

Elleri kalçalarımı buluyor ve onları sıkıca kavlıyor. Gözlerinde tereddüt var. Kontrol etme ve düşüncelerinden kaçma ihtiyacını görebiliyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Ciddiyim. İhtiyacın olanı al."

Bununla birlikte baraj yıkılıyor ve dili ağzıma girip istediğini, ihtiyacı olanı alıyor. Çok fazla acı ve incinme barındıran, her şeyi tüketen bir öpücük bu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve bedenimi onunkine doğru hareket ettiriyorum.

Pantolonundan kurtulmaya çalışıyor ve ben de iç çamaşırımı kenara çekiyorum. Kendini girişime hizaladığında, onu alabildiğim kadar hızlı bir şekilde aşağıya batıyorum. Yüzündeki saf rahatlama ifadesi tam da istediğim şeydi.

"Sür beni Kylie," diyor karanlık bir sesle. "Bana her şeyi nasıl alabileceğini göster."

Ben de öyle yaptım. Kaldıraç olarak arabanın tavanındaki kolu kullanıyorum ve kendimi yukarı aşağı, ileri geri hareket ettiriyorum, kontrolün bende olduğu hissini seviyorum. İkimizin de orgazmını kontrol etmek özgürleştirici.

Boşalırken başını koltuğa yaslıyor ve tatmin olduğu için küfürler savuruyor, bu da beni kendi boşalmama doğru spiral çizmeye itiyor. Sonra öne düşüyorum ve vücudumu onunkinin üzerine koyuyorum, aleti hala içimde. Evime giderken yolun geri kalanında böyle kaldık. Söze gerek yok.

LINCOLN

Dün gece uzun zamandır geçirdiğim en kötü gecelerden biriydi. Aile üyelerimin Kylie ile olan ilişkim hakkında yaptıkları küçümseyici yorumlardan, annemin Kylie'ye geçmişimle ilgili her şeyi küstahça anlatacağı gerçeğine kadar. Sanki yaptıklarının büyürken bana ne yaptığından habersizmiş gibi. Bugünkü sorunlarımın hepsinin engelliliğimden kaynaklandığını düşünüyor.

Bildiği çok az şey var, ben o zamanki halimden memnunum. Bugün olduğum kişiden de memnunum. İyi olmadığım şey, ben bu kadar mücadele ederken ailemin benden ne kadar utandığı.

Kylie'nin düşmanlığı hissettiğini biliyorum. Bunun bir sebebi olduğunu biliyor. Neden daha önce hiç ilişki istemediğimi anlamaya başlıyorum. Karşınızdaki kişi aniden hakkınızda her şeyi bilmek istiyor. Kendilerini ilgilendirmeyen durumlara karışıyorlar. Bazı şeyler geçmişte kalmalı.

Ancak dün gece bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde yardımcı oldu. Etkinlik boyunca sadece destek için yanımdaydı. O yanımdayken kendimi o kadar yalnız hissetmedim. Daha sonra bana unutmak için onu kullanmamı söylediğinde, kullandım. İçimdeki tüm kargaşayı unuttum ve onunla birlikte o anın içinde kayboldum. Bu beni şok edici ve korkutucu bir şekilde sakinleştirdi.

Hayatımın o dönemlerini atlatmam için ona ihtiyaç duyacağım fikrine alışamıyorum. Ona ihtiyacım olması fikri tehlikeli. Yetiştirilme tarzımdan sonra hayatımı bir daha asla kimseye ihtiyaç duymayacağım şekilde düzenledim. Bu yüzden ailemin üniversite masraflarımı karşılamasına izin vermek yerine öğrenci kredisi aldım. Bu yüzden mezun olduktan sonra babamın bağlantılarını kullanmayacak ya da onun için çalışmayacaktım. Param, başarıım, mutluluğum asla bir başkasına bağlı olamaz.

Cebimdeki telefonum çalıyor. ıkartıyorum ve bildirimlerimi kontrol ediyorum.

Kylie: Bugün öğle yemeği mi var? Ben ve arkadaşları parka basketbol antrenmanına gidecekler.

İ çekiyorum. şu anda bile, evet cevabını verme hızım endişe verici. Onu neden özleyorum? Onu daha on saat önce gördüm. Ona meşgul olduğumu söylemeliyim. Tüm işaretler şu anda bunalmış hissettiğimi gösteriyor, ancak onu özleyen yanımla galip geliyor gibi görünüyor.

Ben: Boşum. Nereye gitmek istersin? Kylie'ye:

Ucuz bir yere, böylece ödeyebilirim.

Kendimi telefonuma gülümserken buluyorum.

Ben: Bu asla olmayacak. Ucuz bir yere gitsek bile, ben ödeyeceğim. O yüzden gerçekten gitmek istediğin yeri seçebilirsin.

İsteksizce kabul etti ve bana nerede buluşacağımızı söyledi.

Restorana girdiğimde onu ön pencerenin yanındaki bir masada otururken buluyorum. Gülümsüyor ve el sallıyor. Ben yaklaşırken gözleri vücudumda birkaç kez geziniyor.

Karşısına oturuyorum.

"Selam." Gülümsedim. "şimdiden beni mi kesiyorsun?"

Hafifçe kıkırdıyor. "Seni hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemiştim."

Üzerimde siyah bir jogger pantolon, gri bir kapüşon ve beyzbol şapkası var. Bugün cumartesi. alışmadığım zamanlarda hıyar gibi giyinme ihtiyacı hissetmiyorum. Rahat olmayı seviyorum.

"Kıyafetimle ilgili bir sorunun mu var?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor. "Aslında son derece seksi."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum, Bayan Ricci," diye göz kırparak cevap veriyorum.

İçki ve yemek siparişimizi verdikten sonra koltuğumda arkama yaslanıyorum. Dün gece ona sahip olmama rağmen, şimdiden onu nasıl geri alabileceğimi düşünüyorum.

Bu olaydan sonra benim evime. Krem rengi kazağı, dağınık topuz yapılmış saçları ve neredeyse hiç makyajsız haliyle o kadar zahmetsizce güzel ki. Bedenim onu asla doyurulamayacakmış gibi arzuluyor.

Biraz huzursuz olduğunu hissettiğimde ona, "Hafta sonlarının açılmaya başlaması senin için yeni bir dönem gibi geliyor," diyorum.

"Evet." Başını sallıyor, biraz keyifsiz görünüyor. "Zamanımı nasıl dolduracağımdan emin değilim. Bu kadar boş vaktim olmasına alışık değilim."

"Bundan sonra işin var mı?" Sandviçimden bir ısırık alıyorum.

Alnı kırışıyor. "Hayır. Akşam yemeğinden hemen öncesine kadar dönmeyecek."

"Anlıyorum." Isırdığım lokmaya gülümsüyorum, sonra da suyumdan bir yudum alıp içiyorum. "Neden? Aklında bir şey mi var?"

Kahkahalarımın omuzlarım titriyor. "Var. Şu anda tek düşündüğüm seni yatağıma almayı ne kadar çok istediğim."

Yanakları pembeleşti. "Bu kesinlikle zamanımı doldurur."

Sonra bir bakıyorsunuz, ikimiz de öğle yemeğinden sonra gelecek zevk vaadiyle biraz daha hızlı yiyoruz.

Parayı ödedikten sonra dışarı çıkıyoruz ve o sokağa bakıyor. "George geliyor mu?"

Çatı katıma doğru yürümeye başlarken ona "Hayır," diyorum. "Eğer şirkette bir etkinlik yoksa hafta sonları ona izin veriyorum."

"Huh," diye homurdandı. "Bu ne için?"

"Yok bir şey. Sanırım şoförü olan çoğu insanın şoföre ihtiyacı olduğunu düşündüm. zaman."

"Normalde durum böyledir. Sadece bir karısı, çocukları ve şimdi de bir torunu olduğunu biliyorum. Tüm zamanını teketime almaya çalışmıyorum."

"Canın yürümek istemiyorsa ne yapıyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Kendim sürerim, Kylie."

Daireme geri dönüyoruz ve dolabıma asmak için ceketini alıyorum. Ayakkabılarımızı çıkarıp el ele oturma odama doğru yürüyoruz. Kanepeye oturuyoruz ve o şaşkınlıkla etrafına bakıyor.

"Evin aileninkinden çok farklı dekore edilmiş. Çok temiz ve minimal."

Ailemden bahsedince vücudum geriliyor. "Evet, onlar zenginliklerini sergilemekle meşguller. Ben inceliği tercih ederim."

"Dün gecedен sonra nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Orada olmanın senin için gerçekten zor olduğunu biliyorum."

Kaçış - sorulardan istediğim şey bu. Güvenli alanıma bir saldırı gibi geliyor. Ama karşımda öyle şefkatle oturuyor ki. Güzel yeşil gözlerinde kaybolmak çok kolay. Beni hipnotize ediyor, beni daha önce hiç deneyimlemediğim yeni zevklere götürmeyi vaat ediyorlar.

İçimde bir savaş sürüyor, arzu ve hayal kırıklığı bir düğümde birbirine karışıyor ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmemi imkansız kılıyor. Tekrar zorluyor - görmezden gelmeyi öğrendiğim yaralarımı zorluyor. Yine de tek düşünebildiğim bana ne kadar yakın oturduğu. Vücudunun sıcaklığının soğuk, buz gibi kalbimi nasıl ısıttığı.

"Konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil," diye cevap veriyorum, vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar ona yaklaşıırken. "Aklımda keşfetmeyi tercih edeceğim başka şeyler var."

Gülümsüyor ama yüzündeki tereddütü görebiliyorum. "Ne gibi?"

Öne doğru eğilip yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Nerede olduğunu unutturacak kadar sert bir şekilde sikimi içine sokmadan önce dilimle seni ne kadar çabuk boşaltabileceğim gibi."

İniltisi, beyninin dün gece hakkında endişelenmeyi bıraktığını kanıtlıyor. Geri çekiliyorum ve dudaklarımız birbirine değdiği anda her şey değişiyor. Sanki dudakları beni bütün ve eksiksiz olduğum başka bir dünyaya götürüyor. Doyamıyorum. Ellerim yanaklarını buluyor ve öpücüğü derinleştirirken başparmaklarımı teninde ileri geri hareket ettiriyorum.

Hava almak için doğrulduğumuzda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Arkana yaslan bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bırak da amının tadına bakayım."

Beni dinliyor ve kotunu ve külotunu çıkarmama izin veriyor. Benim için bacaklarını açtığında, ne kadar ıslak olduğunu görmek bile sikimin takdirle seğirmesine neden oluyor.

Sonraki bir saatimi onun içinde kendimi kaybederek geçiriyorum. Var olan tek şey o; önemli olan tek şey o. Adım, unvanım, banka hesabım, geçmişim değil. Sadece o.

Ailemin onaylamaması yok, hiç görmediğim ilginin kırıntıları için yalvarmak yok.

Buna ihtiyacım olmamalı. Ona ihtiyacım olmamalı. Ama ihtiyacım var. Ve en tehlikeli kısmı? Hiç bitmesini istemiyorum.

KYLIE

Günün en sevdiğim kısmı haline gelen kahvaltıda Ben'e "Bu hafta sonu ilk basketbol maçını izleyeceğin için heyecanlıyım," diyorum. Onu uykudan uyandırdığım ve konuşmaya istekli hale getirdiğim zaman.

Akşam yemeğinde ya günün yorgunluğunu atıyor ya da kaçıp yeni arkadaşlarına mesaj atmak istiyor. Terapistleriyle görüşmeye başladığından beri yaptığı tek seksen beni gerçekten şok etti. Özellikle de gizemli biri gibi görünen bu yeni terapist. Görünüşe göre seanslarından sonra dışarı çıkıp ebeveynleri selamlamıyor, ki bunu biraz tuhaf buluyorum.

"Sanırım terapistim uğrayıp maçı izleyebilir. Gelmeye çalışacağını söyledi," diyor bana.

"Gerçekten mi? Bu çok güzel. Onunla gerçekten iyi anlaşıyor gibisiniz." Başını sallıyor. "Ağabeyim gibi."

Hayatında nelerin eksik olduğunu anlıyorum - örnek alacağı bir erkeğe sahip olmak. Onun için yemek yapabilirim, masa oyunları oynayabilirim ve onu mümkün olan her şekilde destekleyebilirim ama her çocuğun ihtiyacı olan erkek bağına sağlayamam.

"Bir dahaki sefere Scott'la tanışmak isterim. Ona seninle gelmesini söylemelisin."

Omuz silkiyor. "Sorarım."

"Seni seansların dışında görmesine izin vermek gibi bir şey yapmadan önce onunla tanışmak isterim."

"Peki," diye homurdanıyor, sonra da koltuğundan kalkıyor.

Ve işte böyle, elimde bir ergen var. Tavırları ve her şeyiyle. Ama umurumda değil çünkü az önce koca bir konuşma yaptık ve bir kez bile kekelemedi ya da yavaşlamadı.

Hâlâ çoğu insandan daha yavaş konuşuyor ama bu o kadar da belli olmuyor. Ve bu benim için *her şeye* değer.

Ofiste hafta su gibi akıp geçti. Bugün Çarşamba ve ben Lincoln'ün satın alınmasıyla ilgili bazı önemli e-postaların gelmesini bekliyorum. Cumartesi günü birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra aramız biraz normale döndü. Biraz gevşedi ama yine de benden uzak durduğunu hissediyorum.

Neden ailesi ya da çocukluğuyla ilgili tüm konuşmaları kestiğini bilmiyorum. Sanki onun bu yönü yasakmış ve benim bunu bilmeme izin yokmuş gibi. Belli ki hayatının karanlık bir dönemi, ama neden bunun bir parçası olamadığımı anlamıyorum. Eğer bunu yapıyorsak, eğer gerçekten çıkıyorsak, birbirimizden tüm parçalarımızı saklayamayız.

Onunla konuşmak istiyorum ama onu kendimden uzaklaştırmadan nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Arkadaşlarıyla dışarıdayken ya da basketbol oynarken nerede olduğum konusunda Ben'e yalan söyleyerek bunu sürdüremem. Ne olduğumuzu bulmalı ve bunu kamuoyuna açıklamalıyız ya da bu iş bitmeli.

Halka açılmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum. İşimi mi kaybedeceğim? Böyle bir şey olamaz ve Lincoln'ün de buna izin vereceğini sanmıyorum, tabii bir şirket politikası yoksa.

Telefon çaldı.

"Bay Monroe'nun ofisi," diyorum kulaklığa.

"Merhaba. Ben Tricia Stanford. Lincoln müsait mi?" diye soruyor bir kadının boğucu sesi.

Lincoln'ün hattına bakıyorum ve telefonda olduğunu görüyorum. "Özür dilerim. Kendisi şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Evet, lütfen onu aradığımı ve dün akşamki yemek için *teşekkür* etmek istediğimi söyle."

Söylediklerini anlamaya çalışırken midem bulanıyor. Lincoln'ün dün gece yemeğe çıktığını bilmiyordum. Sorduğumda meşgul olduğunu söylemişti.

Ne yaptığını. Ben'in yediye kadar antrenmanı vardı ve birlikte biraz zaman geçirebileceğimizi düşünmüştüm.

"Ona kesinlikle söyleyeceğim," diye cevap verdim, adını ve numarasını ekrana not ederken.

"Teşekkür ederim canım. Hoşça kal."

Kalbim göğsümde çarpmaya başlarken telefonu yere bırakıyorum. Başka biriyle görüşüyor olmasına imkân yok. Değil mi? Yani, biz hiç gerçekten özel olduğumuzu ve gerçekten çıktığımızı kanıtlayabildik mi? Çıktığımızı sanıyordum ama şimdi kendimden şüphe etmeye başlıyorum.

Google'da arattığımda gördüğüm, süper modellerle buluştuğu ve etkinliklere gittiği fotoğrafları düşünüyorum. Etrafta dolaşmak ve asla bir yere yerleşmemek konusunda bir ünü var. Benimle neden farklı olsun ki?

Benimle yakınlaşmak, geçmişini hakkında konuşmak konusunda ne kadar isteksiz olduğunu düşündükçe mideme bir bulantı çöküyor. Belki de bu onun istemediği bir şey için beni zorladığını söylemenin bir yoludur. Telefonu kapattığını haber veren ışığın söndüğünü gördüğümde şüphe zihnimi bulandırıyor. Kadının adının yazılı olduğu not kâğıdını alıp titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum.

Eğer bu bir randevuysa, yakalandığını anladığında yüzünde suçluluk ve pişmanlık ifadesini göreceğime eminim.

İçeri girdiğimde onu pencerenin yanında, düşünceli bir şekilde şehre bakarken buluyorum. Varlığını hissetmiş olmalı çünkü arkasını döndü.

"Hey," diyor usulca.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. Sarı kâğıdı kaldırıyorum. "Tricia Stanford adında biri aradı. Dün akşamki yemek için size teşekkür etmek istediğini söyledi."

"Ah," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla.

Herhangi bir suçluluk ya da korku hissedip hissetmediğimi görmek için yüzünü inceliyorum, ama nötr kalıyor. "Ona çiçek gönderebilir misin?" diye soruyor.

Neredeyse notu yere düşürecektim. İçimden korkunç bir ürperti geçiyor. Bir yanım onu doğru duyup duymadığımı merak ediyor, belki de tekrar etmesini istemem gerektiğini düşünüyor ama ne duyduğumu biliyorum.

"Senin için ona çiçek göndermemi istiyorsun. Bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim." Sanki isteğini kabul etmem ve hiçbir şey söylememem gerekiyormuş gibi masasına doğru geri yürüyor.

Hareket edemiyorum. Hareket etmeyeceğim. Bu, onun yapabileceğini düşündüğümün çok ötesinde bir zalimlik seviyesi. Bekâretimi alıyor ve sanki onun için bir hiçmişim gibi benimle oynuyor.

"Şu anda ciddi misin?" Sesim öfkeyle sertleşerek cevap veriyorum.

Tereddüt ediyor, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Özür dilerim mi? Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

Alaycı bir kahkaha atıyorum. "Bir bakalım. Beni üzecek bir şey mi söyledin? Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerekecek. Dün gece seni yemeğe davet ettim ve sen bana meşgul olduğunu söyledin. Sonra yemeğe çıkmaya karar verdiğin kadın aradı ve düşüncesizliğini saklamaya çalışmak yerine *benden ona* çiçek göndermemi istedin."

Derin bir nefes aldım ve devam ettim: "Bilmeliydim. Soğuk, acımasız bir milyarderin birini içeri alıp da bunu pantolonunun içinde tutamayacağını bilmeliydim. Bunca zaman aramızda gerçek bir şeyler olabileceğini düşündüm. Benden hoşlandığını sanmıştım. Ama meğer beni sadece vücudum için kullanıyormuşsun. Gazeteler yalan söylemez; sen sadece bir kadından diğerine geçmek isteyen bir playboysun. Ben de farklı değildim."

Onun vücudu sertleşirken benim vücudum titriyor. Bana sanki onu kesip açmışım, canını yakan benmişim gibi bakıyor.

"Anlıyorum." Ayağa kalkıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Karakterim hakkında uzun zaman önce karar verdiğini görüyorum. Görünüşe göre, eğer gazetelerde yazıyorsa, doğru olmalı. Ben de bana güvenen, beni gerçekte olduğum gibi gören biri var sanıyordum."

Sözleriyle alay ettim. "Bunu bana geri atacağına inanamıyorum."

"Hayır. Tabii ki hayır. Hepsi benim suçum. Sağduyuma karşı geldim ve birine güvenebileceğim ihtimalini düşündüm. Sakıncası yoksa yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var."

Bir dakikasına bile değmezmişim gibi beni başından savıyor. Arkamı tamamen dönüyorum ve ofisinden çıkmaya başlıyorum. Bundan nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Kendimi manipüle edilmiş ve kullanılmış hissediyorum.

"Bir şey daha var," diyor soğuk sesi. Onunla yüzleşmek için arkamı dönmüyorum.

"Tricia benim müvekkilimin karısı. Dün gece bizimle birlikte olan müvekkilim. Bana teşekkür etmek için aradı çünkü dün gece kanser olduğu ortaya çıktı. Arkadaşlarımdan biri şehirdeki en iyi onkolog, ben de ona onun iletişim bilgilerini verdim. Çiçekler, önünde uzanan yol için duyduğum üzüntüyü ifade etmek için. Kartı imzala. *Acımasız playboy milyarderden*. Görünüşe göre senin için ben buyum."

Boğazımdaki çaresizliği yutuyorum. Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş ve midem bulanmış bir halde ofisten çıkmaya devam ediyorum, sonra da koltuğuma gömülüyorum. Az önce olanları düşünürken kalbim acıyla sıkışıyor. Kesinlikle benim suçlamalarımı aldı ve bana geri fırlattı, beni güven sorunu olan kişi olmakla suçladı.

Bu doğru muydu? Bunu irdelemeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Her şey çok hızlı ve çok kötü bir zamanlamayla oldu. Annesi aramaya başladığından beri beni ne kadar ittiği ve uzak tuttuğu ile zaten mücadele ediyordum, hatta endişelendiğim için beni tersleyecek kadar ileri gitmişti. Tricia'nın tam da o anda, tüm şüphelerim ve güvensizliklerim su yüzüne çıkmışken araması talihsiz bir zamanlamaydı.

İşimi kaybedebileceğimin farkına vardım. Kalbinde beni affedecek bir şey bulmasına imkan yoktu. Gitmeden önce yüzünde gördüğüm ifadeyle olmaz. Öfke ve kızgınlık, inançsızlık. Bir şeyler yapmalıyım. Oraya gidip özür dilemeliyim. İşimi kaybetmemek için yalvarmalıyım.

Aramızı düzeltemeyebilirim ama belki en azından bana acıması ve beni işe alması için onu ikna edebilirim. Az önce ona sarf ettiğim sözlerden sonra bunu istemek çok zor ama bir şeyler yapmalıyım. Ben'i ve bunun onun için ne anlama geleceğini düşünmeye başlıyorum ve ruhumun derinliklerine derin bir pişmanlık duygusu yerleşiyor.

"Kızım," Paris elinde bir kutu ve omzuna asılı çantasıyla bana doğru yaklaşıyor.

Aman Tanrım. Beni gerçekten kovacak. Ama adamın bunu kendi yapacak cesareti bile yok. Ofisine bakıyorum ve beni öyle bir küçümseyerek izliyor ki, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Çok hızlı davrandı. Ne kadar oldu, beş dakika mı?

"Ne yaptın sen?" diye fısıldıyor masamın üzerinden.

Boğazım düğümleniyor. Midemde bulantının çalkalandığını hissediyorum, yükselmek ve beni daha da küçük düşürmekle tehdit ediyor. Paris cevap vermemi bekliyor ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Her ne yaptıysan, görünüşe göre Roy'un asistanı olarak bir yer edinmişsin. Masama hışım ile geldi ve Lincoln'un asistanları derhal değiştirmelerini istediğini söyledi. Soru sormak yok."

Masamın etrafından dolanmaya başlıyor ve eşyalarıyla dolu kutusunu ayaklarımın dibine bırakıyor. İnançsızlıkla kutusunun içindekilere bakıyorum. Beni kovmayacak. Tüm bunlardan sonra, onu suçladığım onca şeyden sonra, beni başka bir yöneticiyle değiştiriyor.

Tekrar başımı kaldırıyorum ve buz gibi gözleri üzerimde sabit kalıyor. Ayağa kalkıyorum ve köşede geri dönüşüme gidecek olan bir kutuyu alıyorum. İçine burada geçirdiğim dört ay boyunca topladığım küçük eşyaları ve kişisel eşyalarımı dolduruyorum, sonra da çantamı ve ceketimi alıyorum.

"Seninle sonra konuşuruz. Sanırım yapman gereken bazı açıklamalar var," diyor sandalyeme otururken.

Lincoln beni izlerken burada aptal gibi durmak yerine, onun görüş alanından çıkıp utanç yürüyüşüne çıkıyorum ve doğrudan Roy'un köşesine gidiyorum. Gözyaşlarım kapaklarımdan taşmakla tehdit ediyor ama onları uzak tutmak için nefesimi içime çekiyorum.

Kendime acımanın zamanı değil. Kurtarmam gereken bir işim var. Bakmam gereken bir kardeşim var ve bunu bir numaralı önceliğim haline getirmeliyim.

LINCOLN

Doğru olanı yaptım. Onu Roy'un yanına taşımanın doğru bir hareket olduğunu biliyorum. Yine de başımı kaldırıp başka bir kadının yüzünü her gördüğümde garip bir özlem duygusu bedenimi kaplıyor. Onun varlığının bana verdiği rahatlığın özlemi.

Paris iyi bir asistan olacak. Roy onun hakkında hep iyi şeyler söyledi. Şirketin yöntemlerini ve programlarımızı zaten biliyor, bu yüzden onun için fazla bir öğrenme eğrisi olmayacak.

Yine de, o Kylie değil.

Onun suçlamalarını hatırlayınca biraz buruşuyorum. Onun da beni bu şehirdeki diğer herkes gibi gördüğünü fark etmenin bana hissettirdiklerini anlatacak kelime yok. Sadece kendini düşünen kalpsiz bir milyarder. Bir kadından diğerine sadece onları nesneleştirmek ve kendi kişisel zevkim için kullanmak için hareket eden biri. Hakkımda en kötü şeyleri düşünmekte çok hızlıydı.

Eve gidip kendi kendime somurtmak yerine, başkalarının sorularından ve incelemelerinden uzakta, bu gece erkeklerle bir happy hour gecesi olacaktı.

Biraz geç geldim, umarım çoktan saçma sapan bir sohbete dalmışlardır ve ben de bu sohbete dahil olabilirim. İçkimi sipariş ediyorum ve beşinin Pazar gecesi oynanan son futbol maçında hakemlerin verdiği kararları tartışmasını dinliyorum.

"Tam bir saçmalıktı." Walker birasını yere çarpıyor. "O müdahale pasöre sert müdahale değildi. Ne boktan bir karardı o öyle?"

"Tamamen katılıyorum dostum." Dean başını sallıyor. "Oyunu kapatmak zorunda kaldım. Daha fazla izleyemedim."

"Maçı izledin mi?" Biram önüme konduğunda Colton bana başını sallıyor.

Biranın yarısını tek yudumda içerken omuz silkiyorum. "Arka planda açıktı. Pek dikkat etmemiştim."

Hatırladığım kadarıyla Kylie tiramisu yapmaya çalışırken ben de onunla mesajlaşıyordum. Tarifteki çiğ yumurta yüzünden çılgına dönmüştü ve onu sakinleştirmek zorunda kalmıştım. Oldukça komikti. Sonunda araştırmak zorunda kaldım ve ona pastörize yumurta kullandığından emin olmasını ama sorun olmayacağını söyledim. Otantik tiramisu böyle yapılır.

Ve aynen böyle, az önceki sözleri kulaklarımda çınlıyor, sanki kulaklık takmışım ve konuşma tekrar tekrar çalışıyormuş gibi. Onları ne kadar görmezden gelmeye ve meşgul olmaya çalışsam da, daha yüksek sesle ve daha kesici olmaya devam ediyorlar.

Biramı bitirip bir tane daha sipariş ediyorum. Onlar bir konudan diğerine geçerken dinliyorum, her biri bir öncekinden daha anlamsız. Futbol, iş ya da politika umurumda değil. Güvenmeye başladığım bir kadın bu güveni alıp yere attığında ve topuğuyla üzerinde tepindiğinde değil.

Aşkın anlamı nedir? İnsanlar neden buna inanıyor? Birisi gerçeği umursamadan size sırtını dönebilir.

Kylie kesinlikle benimle iyi oynadı. Diğer asistanlar gibi değildi. Onlar paramın peşindeydi. O çok daha değerli bir şeyin peşindeydi, kalbimin. En kötüsü de bunu elde etmiş olmasıydı. Aldı ve kırdı.

Dördüncü biramdan sonra, kafamın içinde bana aptal olduğumu söyleyen gürültüden başka bir şeye odaklanmakta zorlanmaya başladım.

Sen önce ona güvenmeyi ve açılmayı reddederken o sana nasıl güvenebilirdi?

"Vay canına," diye gürlüyor Roman'ın sesi yanımda. "Bütün bu boş bardaklar senin mi?"

Önümdeki on boş bira bardağına bakıyorum. Bir dakika. Hayır, sanırım çift görüyorum. Beş boş bardak var.

"Sanırım..." diye cevap veriyorum halsizce.

Beş bira o kadar da kötü değil. Bunda büyütülecek ne var bilmiyorum. Daha önce de bir akşamda beş bira içmiştim.

"Dostum," diyor Walker kabaca, "kırk beş dakikadır falan buradasın. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok içtin? Kafayı bulmuş olmalısın."

Hiçbir şeyi büyüttüğünü anlaması için elimi ona vurmaya çalışıyorum ama elim önümdeki bardaklara çarpmış olmalı çünkü hepsi birbirine çarpıyor. Yanımda oturan Roman ve Sawyer bardakları tutup düzeltiyor ve hiçbir şeyin kırılmadığından emin oluyorlar.

"Ben finnnnnne'im," diye itiraz ediyorum.

Hepsi birbirine bakıyor, yüzlerinden endişe okunuyor. Gözlerimi deviriyorum, bu da dünyanın biraz dönmesine neden oluyor.

Walker'ın sesi alçalıyor. "Neler oluyor? Seni hiç böyle içerken görmemiştim. Sende bir şeyler var."

"Önemli değil. O önemli değil. Hiçbir şeyin önemi yok." Cüzdanımı açtım ve içinde ne kadar para varsa masanın üzerine attım. "Ben eve gidiyorum."

Bar taburesinden indim ve Roman'a çarptım. Lanet olsun. Nasıl bu kadar yaklaşabildi?

"Buraya kadar," diyor Walker, boyun eğmiş bir halde. "Eve sağ salim gittiğinden emin olacağım."

Ayağa kalkıyor ve kolumu tutuyor.

Çıkışa varmadan önce Colton diğer tarafta bana katılıyor. "Ben de sizinle geliyorum çocuklar."

Beni neredeyse ellerinden tutup arabamın arka koltuğuna oturtuyorlar. Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ama arabanın dönüşü bana bunun büyük bir hata olduğunu söylüyor. Bunun yerine gözlerimi camdan dışarıya dikmekle yetiniyorum.

"Kylie'yle aranızda bir şey mi oldu?" Colton birkaç dakikalık sessizlikten sonra soruyor.

"Önemli değil," diye fısıldıyorum.

"Senin için çok önemli gibi görünüyor. Sen böyle davranmazsın. Ne oldu?"

Duygudan yoksun bir şekilde ona bakıyorum. "Sadece bana unutmaya başladığım bir şeyi hatırlattı."

"Neymiş o?" diye soruyor.

"Bu dünyada güvenebileceğiniz tek kişi kendinizsiniz."

KYLIE

Roy'la konuşurken masamdan sesini **duyuyorum**. Sesi sert ve duygudan yoksun, bedenimi ürpertiyor. Masamın önünden geçerken gözleri yere yapışık. Varlığını kabul etmiyor. Kalbimin kalan parçalarını da parçalıyor. Kırılmış bir kalp, ona karşı hissettiklerimin fark ettiğimden çok daha fazla olduğunun kanıtı.

Dün gecenin büyük bir kısmını zihnim sonsuz sayıda düşünceyle dolup taşarken uyanık geçirdim. Öfkeden pişmanlığa kadar bir dizi duygu hissettim. Suçlamalarımı savururken yüzünde beliren ifadeyi hala aklımdan **çıkaramıyorum**. Bana ne olmuştu bilmiyorum.

Belki de bu, ilişkiye çoktan karışmış olan kalbimi korumanın bir yoluydu ve olması gerekenden daha fazla açığa çıkmasına neden oldu.

Bir an, beni bu kadar savunmasız ve nerede durduğumuzdan şüphe duyacak bir konuma soktuğu için adama lanet ettim. Ruh halindeki değişimler ve ailesiyle ilgili sorduğum tüm sorulara kayıtsızca cevap vermesi, büyümeye devam eden bir şüphe tohumu ekti. Bu şüphenin yerleşmesi ve benim için saklanamayacak kadar büyük bir hal alması an meselesiydi. Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

Ama ona kendini açıklaması için zaman vermeye hazırdım. O ofise gittiğimde bir suçlamayla başlamadım. Tabii ki benden çiçek göndermemi istemesi gerekiyordu; randevularından sonra bana yaptırdığı tek şey buydu. Eğer o küçük hareket olmasaydı, tüm bunlar önlenebilirdi.

Masamın önünden geçen tanıdık ayak seslerini duyuyorum. Bu sefer kafamı kaldırmayı reddediyorum. Gözlerimi bilgisayar ekranımdan ayırmıyorum. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Aramıza giren bu kama beni daha önce hiç olmadığım kadar yalnız hissettiriyor. Bu hiç mantıklı değil. On altı yaşımdan beri yalnızım. Yalnız olmaya alışkınım. Biriyle birkaç ay geçirmek bunu nasıl değiştirir?

"Selam." Roy yavaşça masama yaklaştı. "İyi misin?" Dik oturuyorum. "İyiym," diye cevap veriyorum elimden gelen en iyi gülümsemeyle.

Bunu yutmuş gibi görünmüyor. Bana kaybolmuş küçük bir köpek yavrusuymuşum gibi bakıyor. "Lincoln'ü on yılı aşkın bir süredir tanıyorum. Görüldüğü ya da düşünmeyi sevdiği kadar sert biri değildir."

Ona ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Koltuğumda garip bir şekilde kıpırdandım.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye devam ediyor, "biraz zaman ver. Duygularını işleme konusunda pek iyi değil."

İnce bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Şu hesap tabloları sana nasıl davranıyor?" diyerek konuyu daha güvenli bir zemine çekiyor.

"Çok fazla sayı var," diye cevap veriyorum düşünmeden.

Yüksek sesle gülüyor. Ne kadar rahat biri olduğunu görmek içimi rahatlatıyor. "Bu senin için muhasebe. Alışırın. Soracağın bir şey olursa bana haber ver. Lincoln'ü çalışmanla etkileyebilirsen, bu işi kısa sürede öğrenirsin."

"Onu etkiledim mi?"

"Tabii ki etkiledin. Sana diğer asistanlarının toplamından daha fazla iltifat etti."

Beni dün gece birkaç kez ortaya çıkan pişmanlık duygusuyla baş başa bırakarak ofisine geri döndü.

Ya başıma gelebilecek en iyi şeyi mahvettiysen? Şüphelerimin ve korkularımın zihnimi bulandırmasına ve inatçılığımın yoluma çıkmasına izin verdim. Şimdi yalnızım ve hala bir işim olmasının tek nedeni muhtemelen durumuma acımış olması.

Burada olmayı hak ettiğim için değil.

Ben sadece doğru zamanda doğru yerde bulunup muhtemelen hak eden birinin elinden fırsatı kapmış bir lise terkim.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Morgan ve Paris benimle masamda buluştu.

Morgan aniden, "Hadi gidelim," dedi.

"Nereye gidelim?" diye sordum.

"Seni öğle yemeğine götürüyoruz. Bu binadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu hissediyorum. Hazır değilsen bize bir şey söylemek zorunda değilsin. İhtiyacın olan buysa hepimiz sessizce yiyebiliriz."

Karşı konulmaz bir takdir duygusuyla usulca gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Sanırım burada olmaya biraz ara verebilirim."

On beş dakika sonra yakındaki bir restoranda oturmuş siparişlerimizi veriyorduk.

Harikaydılar, zamanı rastgele konularla doldurdular. Hayatımdaki dramlardan bahsetmem için üzerimde hiçbir baskı yok. Bunu ne kadar takdir etsem de hayatımda konuşabileceğim başka bir yetişkin yok. Başka birinin bakış açısını almak faydalı olabilir.

İşte bu yüzden kendimi ikisine her şeyi anlatırken buluyorum. Geçmişimi, bu işe nasıl girdiğimi ve Lincoln'le aramda tam olarak neler geçtiğini biliyorlar. Beni yargılayan gözler yerine, bana şefkatle baktıklarını görüyorum.

"Hepsi bu kadar," diyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyor Paris. "Bu çok fazla. Bize karşı bu kadar açık olduğun için teşekkür ederim."

"Katılıyorum. Teşekkür ederim," diye başlıyor Morgan. "Tüm bunlar hakkında şimdi nasıl hissediyorsun?"

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Korkunç. Kafamda canlandırmadan duramıyorum. Birkaç dakika içinde öfkeden pişmanlığa, tekrar öfkeye ve üzüntüye geçiyorum. Her yerdeyim."

"Bu mantıklı. Duyduğuma göre kolay bir durum değilmiş. Dürüst olabilir miyim?" Morgan temkinli bir şekilde soruyor.

"Evet. Sanırım şu anda buna ihtiyacım var."

"Tamam. Peki, aşırı tepki gösterip ona sert şeyler söylediniz mi? Evet."

Koltuğuma geri yerleşiyorum. "Biliyorum," diyorum gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken.

"Ama nereden geldiğini anlıyorum. Bu işe sana pek de güven vererek girmedi. Sana baştan bunun sadece bir takılma olduğunu söyledi, aniden iptal etti, sonra seni hala istediğine karar verdi. Gerçek bir şey istiyormuş gibi göründü. Ve başka biri için gerçek bir şey, diğer kişinin içeri girmesine izin vermek demektir. Seni böyle itip kaktığında elbette kafan karışacaktı."

"Kesinlikle," diye ekliyor Paris. "Ve unutma, o senin ilk sevgilin olduğunu biliyordu. Kalbin konusunda daha dikkatli olmalıydı. Tüm bu olanlarda o masum değil."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

Ofise dönerken, onlar hakkında ne hissettiğimi düşündüm. Paris haklı. Ona bekâretimi verdiğimde bunun benim için çok önemli olduğunu biliyor olmalıydı. Bunun daha büyük bir şeye doğru ilerlediğimiz anlamına geldiğini düşünmüştüm. Bu yüzden kendimi itilmiş ve kalbinin dışında kalmış hissetmek beni son derece güvensiz hissettirdi.

Şimdi yine gaza gelmiş hissediyorum. Belki o durumu yanlış idare ettim ama günün sonunda bana doğru davranmıyordu. Bundan daha iyisini hak ediyordum.

LINCOLN

Bana basketbol antrenmanını anlatırken "Çok harikaydı" diyor. "Sonra Brett topu bana verdi ve ben de atışı yaptım. Fileden başka bir şey değildi."

Günlerdir ilk kez gerçek anlamda gülümsüyorum. Bu benim en sevdiğim zaman. Ajansın beni arayıp bir konuşma terapistinin yerini doldurmak için yardımına ihtiyaç duyduklarını söylemesine bayılıyorum.

İşletme ve İngilizce bölümlerinde çift anadal yaptım. Daha sonra gece dersleri aldım ve konuşma dili patolojisi alanında yüksek lisans derecemi aldım.

Konuşma sorunları olan çocuklara yardım etmek benim için bir tutku projesi oldu. Benim gibi olan çocuklara yardım etmek için bir şeyler yapmak istediğimi biliyordum. Kekemelikle ya da konuşma ile ilgili herhangi bir engelle mücadele eden çocuklar. Benim için mesele para değil. Yeterince param var. Ben bir gönüllüyüm.

Bu, dışarıda yalnız olmadıklarını bilen çocuklar olduğundan emin olmakla ilgili. Onlarda yanlış bir şey olmadığını bilmelerini istiyorum. Ailemin yapması gereken bir şey.

"Bu harika, Ben. Böyle temiz bir atıştan daha güzel bir duygu olamaz. Ve sen hepsini sakın ve net bir şekilde söylemeyi başardın. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Koltuğunda kıpırdanıyor, uzun süre hareketsiz oturmayı her zaman zor buluyor. Saatime bakıyorum ve sadece birkaç dakikamız olduğunu görüyorum.

"Bu benim hayatımı değiştirdi. Sana bundan önce hiç arkadaşım olmadığını söylemiş miydin?" diye soruyor.

Bu bilgi içimi hoşnutsuzlukla dolduruyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Sorun değil. Bunun bir parçası da bendim. Kimseyle konuşmaktan korkuyordum. Ama yeni okula başladıktan ve yeni insanlarla tanıştıktan sonra daha kolay oldu. Ama buraya başladığımda her şey gerçekten daha iyi oldu."

"İşte bu yüzden buradayız. Bazı durumlarda kekemeliğinizin geri geldiği oluyor mu?" diye sordum.

Başı öne eğildi. "Evet. Bir grupta beni dinleyen çok fazla insan olduğunda, gerginleşiyorum ve tekrar olmaya başlıyor."

"Bu normal. Şu ana kadar kaydettiğin ilerleme zaten etkileyici. Daha büyük kalabalıklar önünde daha rahat konuşabilmen için pratik yapman gerekecek. Eninde sonunda, hangi araçların senin için işe yaradığını bulacaksın. Bu arada, moralinizi bozmasına izin vermeyin. Bunun sonsuza kadar süreceğine dair bir işaret değil. Hepsi sürecin bir parçası."

"Tamam. Hâlâ aynada o egzersizleri yapmam gerekiyor mu?"

Kıkırdıyorum. "Evet, pratik yapmaya devam etmelisin. Sonsuza kadar değil. Pekâlâ dostum, görünüşe göre zamanımız doldu. İyi çalışmaya devam et. Bu Cumartesi maçta görüşürüz."

"Gerçekten geliyor musun?" diye soruyor ikimiz de ayağa kalkarken.

"Tabii ki geliyorum. Basketbolu seviyorum. İlk maçını kaçırmak istemem."

Bana gururla bakıyor ve sonra yüzü düşüyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii. Ne istiyorsun?"

"Kız kardeşim seninle tanışma fırsatı bulmadan maçıma gelmeden rahatsız olduğunu söyledi. Bu konuda garip davranıyor. Hemen gelip onunla tanışabilir misin?"

Kahkahalar göğsümde titreşiyor. "Nereden geldiğini anlayabiliyorum. İyi bir kız kardeşin var gibi görünüyor."

Ofisten hiç ayrılmıyorum. Bu tür işler yaparken kimliğimi gizli tutmaya çalışıyorum. Bu kimseyi ilgilendirmez ve

Magazin basını bunu fark eder. Bu çocukları taciz etmelerine gerek yok ve ben de onları rahatsız edici bir duruma sokmak istemiyorum.

Bir de kimsenin bunu neden yaptığımı sormasını istemediğim gerçeği var. Bu kişisel bir mesele ve tartışılacak bir konu değil.

"Sanırım bir sonraki müşterimden önce birkaç dakikam var. Seninle birlikte çıkacağım."

Kapıya doğru yürüyoruz ve ben kapıyı açıp onun bekleme alanına gitmesine izin veriyorum. Telefonumu çıkarıp e-postalarımı kontrol ederken, kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuştuğunu duyuyorum.

"Scott," diyor Ben'in sesi yaklaşırken, "bu benim kız kardeşim, Kylie."

İsmi duyduğumda telefonumdan başımı kaldırıyorum. İşte oradaydı. Benim gibi iş kıyafetleriyle ayakta duruyor, ofisten yeni geliyor. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Bana bakarken ağzı bir karış açık, olduğu yerde donup kalmış.

İçimden soğuk, sert bir şok sarsıntısı geçiyor. Bu Ben'in kız kardeşi. Aylardır bahsettiği Ben bu. Bu bilgiyi sindiremiyorum bile. Şokun ötesinde çok daha kötü bir şey geliyor: korku.

Alışkın olduğum, kontrol edebildiğim türden değil - hesaplanmış riskler, iş kumarları, yüksek riskli müzakereler. Hayır, bu farklı. Bu *kişisel*.

Eğer öğrenirse - eğer mücadelelerimi *öğrenirse* - bu sadece başka bir bilgi parçası olmayacak. Yıllarımı mükemmelleştirmek için harcadığım zırhımda bir çatlak olacak. Gömülü tuttuğum parçalarımın bir bakış. Bir kez gördüğünde, bir kez *anladığında*... bunu geri almak mümkün olmayacak.

"Kylie," diyorum korkuyla ve elimi uzatıyorum, "tanıştığımıza memnun oldum."

Önce kardeşine, sonra tekrar bana baktı. "Burada ne işin var?"

Ben'in yüzü buruşuyor. "Onu tanıyor musun?"

"Oh, um"-tereddüt ediyor-"evet. Aslında o benim patronum."

Ben'in yüzü aydınlandı. "Kız kardeşim senin için çalışıyor. Harika!"

Bundan ne kadar nefret etsem de ona gülümsüyorum. "Evet, öyle."

"Kafam karıştı." Ellerini havada salladı. "Adının Scott olduğunu sanıyordum."

İçimi çektim. "O benim göbek adım. Kimliğimi gizlemek için kullanıyorum." "Oh, anlıyorum." Bir an sessizliğe gömüldü.

Ben temkinli bir şekilde aramıza bakıyor. "Peki, Cumartesi günü basketbol maçına gelmesinde bir sakınca var mı?"

"Elbette," diyor nazikçe. "Eğer istediğin buysa."

Dikkati tekrar bana yöneldi. "Lincoln, ben sadece... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ellerimi ceplerime sokuyorum. Onunla bu konuşmayı burada, kardeşinin önünde ve herkesin duyabileceği bir yerde yapamam.

"Burada ne yapıyorsun? Nasıl terapist oluyorsun?" diye soruyor sesini alçaltarak. "Programını ayarladığım onca zaman boyunca bana bundan hiç bahsetmedin."

Kan şakaklarıma hücum etmeye başlıyor. Yanaklarımda istenmeyen bir kızarıklık hissediyorum. Bu bana, ailem misafirleri geldiğinde odama gitmemi söylediğinde ya da başkalarının da olacağı bir aile gezisine gitmekten kaçınmamı istediğinde hissettiklerimi hatırlatıyor.

Utanç, alışık olduğum bir şey değil. Kekemeliğimi yendikten sonra, kendimi üstünlük sağlayacağımı bildiğim durumların içine soktum. Odayı kontrol edeceğimi ve kimsenin bana böyle hissettirmeyeceğini biliyordum.

"Bak Kylie, bunu burada yapamam. Şimdi. Burası uygun bir yer değil. Cumartesi günü Ben'in maçına gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Orada olmayı dört gözle bekliyorum." Karşılıklı konuşmamızdan sonra gözle görülür bir şekilde temkinli davranan Ben'e bakıyorum. "Cumartesi günü iyi şanslar. Seni desteklemek için orada olacağım."

Ben usulca gülümsüyor, her zamanki parlak tavrı kaybolmuş. "Teşekkürler, Sc-Sc-Scott. Uhhh... sana hala Scott diyebilir miyim?"

Enerjimizin onu ne kadar etkilediğini görünce omuzlarım çöküyor. Kekelemesi rahat olmadığını belli ediyor. Bu da kendimi tam bir pislik gibi hissetmememe neden oluyor.

Elimi omzuna koyuyorum. "Bunu gelecek Perşembe birlikte konuşuruz. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Tamam mı? Bunların hiçbirinin benim senin terapistin olduğum ve ne olursa olsun senin için burada olduğum gerçeği üzerinde hiçbir etkisi yok."

"Tamam," diye sessizce

yanıtlıyor. "Hoşça kal

Kylie," diyorum çabucak.

"Hoşça kal, Lincoln," diyor sesinin tonuyla.

Ofise geri dönüyorum ve gergin bir enerjiyle bir ileri bir geri yürüyorum. Bu durum o kadar çok çelişkili duyguyu ortaya çıkarıyor ki, bunları kabul edecek zamanım yok. Şimdi değil, bir sonraki müşterim için notlarımı hazırlamam gerekirken.

Bir sonraki müşterimin dosyasını çıkarıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama beynim az önce olanlardan başka bir şeye odaklanmayı reddediyor. Ben eskiden yaşadığım kekemeliği biliyor. Muhtemelen şu anda Kylie'ye bundan bahsediyordur. Gömmek ve unutmak için çok uğraştığım sırrım gün yüzüne çıkıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sadece bu da değil, Kylie soru sormayı da seviyor. O güçlü, bağımsız bir kadın ve bana geçmişimle ilgili sorular sormaktan çekinmeyecek.

Tüm dünyam yıkılıyor ve yanıyormuş gibi hissediyorum. Kendimi bunalmış hissetmeye başladığımda yıllarca terapi gördüğümünden hatırladığım şeyi yapıyorum. Derin nefesler alıyorum, midemin genişleyip daraldığından emin oluyorum. Bunu yapmak zorunda olduğuma inanmıyorum. On yılı aşkın bir süredir teknik kullanmama gerek olmamıştı.

Yaratmak için çok çalıştığım itibarın bir saçmalıktan ibaret olduğu ortaya çıkmak üzere mi diye merak etmeye başladım.

KYLIE

Kafam karışık - şu anda içinde bulunduğum durumu en iyi tanımlayan kelime *bu*. Dün akşam ve bu sabah Lincoln'le yaşadığım olayı düşünüp durdum.

Bilgiyi zor işliyorum. Bunu nasıl fark etmedim? Aylardır onun etkinliklerini planlayan bendim. Dün, Gretchen doğum iznine ayrıldığından beri Ben ve Lincoln altıncı kez bir araya geldiler. Bu, Lincoln'ün ben sorgulamadan saat beşten hemen sonra işten çıktığı altı Perşembe demek.

Bundan çıkarabildiğim tek şey, kendi kıcıımı aynı yere taşımaya o kadar odaklanmışım ki, beni geç saatlere kadar çalıştırmadığı için rahatlamışım.

Lojistiğin ötesinde, o neden bir konuşma terapisti? *Nasıl* konuşma terapisti olabiliyor? Hiç mantıklı değil. Şehrin en zengin adamlarından biri. Bu kadar övgüye değer bir şey yapmak için hiçbir nedeni yok.

Ayrıldıktan sonra Ben'in bana milyonlarca sorusu vardı. Cevaplayamadığım sorular.

"Lincoln neden göbek adını kullanıyor?" "Patronun neden benim konuşma terapistim?"

"Eğer Lincoln'ün asistanıysan, onun aynı zamanda bir konuşma terapisti olduğunu neden bilmiyordun?"

"Neden artık onun asistanı değilsin?" "Seni gördüğünde neden bu kadar üzgün görünüyordun?"

Bir sorusunu daha kaldıramadım. Sırf onun kafasını dağıtmak için akşam yemeğinden önce bize dondurma almak için durdum. Bu oyalanma beş dakika kadar sürdü ve sonra yine sorulara başladı.

Sonunda ona Lincoln hakkında konuşmayı bırakacağımızı söyledim. Artık benden şüpheleniyor. Belli ki, çocuğun kafasını karıştıran şeyler artık yok. O akıllı. Artık büyüdü. Bu hikâyede ona anlatmadığım daha çok şey olduğunu biliyor.

"Hey, Kylie." Roy vals yaparak ofisinden çıktı. "On dakika sonra Lincoln'le toplantım var. Bizim için biraz kahve ve su getirebilir misin?"

"Tabii," diye cevap

veriyorum hemen.

"Teşekkürler, Kylie."

Karnımda kelebekler uçuşurken o ofisine geri dönüyor. Ben Aşkını görebileceği söylenen bir genç kız gibi. İşte böyle hissediyorum. Ne zaman onun adı geçse, ne zaman bir e-postada CC'lensem ve onun adını görsem, vücudum böyle tepki veriyor.

Her şeyi geride bırakmam için ne yapmam gerektiğini anlamıyorum.

Tam da Paris'in ve Morgan'ın sözleri içime yerleşmişken ve bana saygılı davranmadığı için ona kızgın hissetmeme neden olurken, o gidip böyle bir şey yapıyor. Gerçekten çok nazik ve verici bir şey. Kendimi makinedeki bir langırt gibi hissediyorum, sürekli bir düzeneden diğerine savruluyorum.

Her darbe sinir sistemimi sarsıyor. Uykusuzluk da hiç yardımcı olmuyor. Olayları net bir şekilde görmemi ve gerçekten ne hissettiğimi ve ne istediğimi çözmemi zorlaştırıyor.

Ondan özür dileyip bunu aşmaya çalışmak istiyor muyum? Ne sakladığını öğrenmek için onu daha fazla zorlamak istiyor muyum? Geçmişini görmezden gelerek ve kimseyi içeri almayı reddederek kendisine iyilik yapmadığını fark etmesini sağlamak istiyor muyum?

Çünkü ben böyle olduğunu varsayıyorum. Bir şeyleri korumaya çalıştığı için ilişkilerden kaçınıyor. Günün sonunda, onun kendi mutsuzluğu içinde yaşamasına izin verebilir ve ilerlemek için kendim üzerinde çalışmak için elimden geleni yapabilirim.

Muhtemelen yapmam gereken de bu. Bu işi sürdürmek için bana en iyi şansı verecek olan şey bu.

Başka bir tavşan deliğinde kaybolmadan önce, en sevdiği kahveden yeni bir demlik hazırlayıp kahve sürahisine dolduruyorum. Konferans odasına girdiğimde henüz kimse yoktu. Rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış hissetmek arasında kaldım.

Onu görmek istiyorum ama görmek istememem gerektiğini de biliyorum.

Kahve sürahisini, taze suyu ve temiz fincanları masaya koyduktan sonra masama geri dönüyorum.

Yapmam gereken şey odaklanmak. Geviş getirdiğinizde bunu aşmanın en hızlı yolunun dikkatinizi şimdiki ana geri getirmek olduğunu öğrendim. Bunu yapmam gerekiyor. İster nefesime ister elimdeki işe odaklanayım, bu tekrarlayan düşünceler döngüsünü beni dibe çekmeden önce durdurmalıyım.

Günün geri kalanında bunu yapmayı başarıyorum. Beynimin umutsuzca odaklanmak istediği şeyi görmezden gelmeye devam etmek için harcadığım çabadan dolayı bitkin düştüm. Bugün Cuma olduğu için çok mutluyum. Eve gideceğim, sütyenimi çıkaracağım, pijamalarımı giyeceğim ve akşamın geri kalanında televizyonun karşısına geçeceğim.

Ben'e bu gece evde kalması gerektiğini söyledim. Sabah erkenden oynayacağı maç için iyi bir uykuya ihtiyacı vardı.

Kaderin cilvesine bakın ki, tam asansöre bineceğim sırada Lincoln çıkageldi. Asansörün eşiğinde duruyor, boş bir bakışla bana bakıyor, vurdumduymaz bir soğuklukla beni süzüyor.

Bana katılmak için bir adım atmasını beklerken olduğum yerde duruyorum, ama o geri çekilip arkasını dönüyor ve beni şok olmuş ve yalnız bırakıyor.

Bulanık görüşümün içinden bakıp lobinin düğmesine basarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Benimle asansöre bile binmiyor. Ona aşık olmama izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Masumiyetimi ve güvenimi, rahatsız olduğunu düşündüğü hiçbir şeyle yüzleşme becerisi olmayan birine verdim.

Midemin çukuruna yerleşmeye başlayan öfke, suçluluk ve pişmanlık duygularından çok daha az acı verici. Kendimi bu duruma getirmek yerine

Ŗimdiki ana odaklanıp  fkeme odaklanmıyorum, ona tutunuyorum ve hayatım pahasına ona t u t u n u y o r u m .

Onu kaybettiğimden beri hissettiğim acıdan bir an olsun huzur bulmam için gereken buysa, bunun için seve seve elimi taşın altına koyarım.

KYLIE

Bu sabah çok gergindim. Onu maçta göreceğimi biliyorum. Kaç kere kıyafet değiştirdim, utanç verici. Dün gece onun adına kaç kez küfrettiğime bakılırsa, yaptıklarına tamamen kayıtsız bir kadın gibi davranmıyorum.

Dün kendimi ikna etmeyi başardığım şey buydu. Şu andan itibaren adamın söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyden rahatsız olmayacaktım. Şaka yapıyorum çünkü karşınızdaki kişiye hâlâ umutsuzca aşıksanız bu işe yaramıyor.

Ben yumurta, kızarmış ekmek ve meyveleri mideye indirirken ben kahvaltı etmeyi başaramadım.

Okulunun spor salonuna giriyoruz. Ben'in takımına doğru koşmasını izlerken her şey unutulup gidiyor. Tribünün en üst sırasına oturup onu izliyorum. O tamamen farklı bir insan. Şu anda sahip olduğu özgüven inanılmaz. Onu çocuklarla konuşurken gördüğümde kalbim ikiye bölünüyor. Konuşurken o kadar hevesli ya da kendinden emin görünmüyor ama çaba sarf ediyor. Bu bile başlı başına bir hediye. Umarım ailelerimiz bize tepeden bakıyorsa, yıllar boyunca Ben'i pek çok kez hayal kırıklığına uğrattığım için benden nefret etmiyorlardır.

Terapiyi bütçemize uygun hale getirmenin bir yolunu bulmalıydım. Daha önce bir yol bulmuş olsaydım yıllarca acı çekmekten kurtulabilirdi.

Bir anda tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor. Gözlerimi spor salonunun kapısına, Lincoln'ün sahaya bakarken durduğu yere çeviriyorum. Vücudumun onun varlığıyla bu kadar uyumlu olması korkutucu. Burada olduğunu bile bilmeden nasıl tepki verebilirim?

Takım sırasının yanındaki Ben'i fark edişini izliyorum. Sanki buraya benden daha çok aitmiş gibi sahada rahatça yürüyor. Ben onu fark ettiği anda, tüm yüzü Noel sabahında olduğundan daha parlak bir şekilde aydınlanıyor. Sanki birbirlerini her gördüklerinde yaptıkları bir şeymiş gibi el sıkışıyorlar.

Yüzünde bir gülümsemeyle Ben'in saçlarını okşuyor, sonra uzaklaşıp tribünün ilk sırasında kendine bir yer buluyor. Gözlerim onun sırtına odaklanmışken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Ben'in farklı olmasının nedeni o. Kardeşimin umutsuzca ihtiyaç duyduğu ve bulduğu erkek rol modeli o. Sırf bu yüzden bile ondan asla nefret edemem.

Oyun başladığında, tüm süre boyunca koltuğumun ucundayım. Kardeşimin canlanışını izlerken hissettiğim sevinci tutamıyorum. Konuşurken kendine güveni konusunda hâlâ yapması gereken şeyler olabilir ama basketbol oynarken canlanıyor. Tamamen oyuna odaklanmış durumda. İzlemesi inanılmaz. Bu kadar iyi olduğu bir şeyi bulduğu için göğsüm gururla doluyor.

Neler olup bittiği hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama onun en iyilerden biri olduğunu biliyorum. Bu çok açık.

Maç bittiğinde, Ben'in takımı galip geldiğinde, tribünden sahanın kenarına doğru yürüyorum. Arkadaşlarıyla konuşuyor ve gülüyordu. Beni fark ettiğinde gülümsüyor ve yanıma koşuyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor heyecanla.

"Harikaydın! Böyle oynamayı nereden öğrendin?" Omuz silktilti.

"Bilmiyorum. O kadar iyi değilim."

Gözleri omzumun üzerinden bakıyor ve elini sallayarak birini işaret ediyor. Kim olduğunu biliyorum ve beklerken olduğum yerde donup kalıyorum.

Bize katılacak mı yoksa çünkü asansör olayında olduğu gibi yanıma gelmeyi reddedecek mi?

"Merhaba Lincoln," diyor Ben kendinden emin bir şekilde.

Sanırım ona ilk ismiyle hitap etmeye karar vermiş. Göz ucuyla yaklaştığını görüyorum ama ona bakamıyorum.

"İyi iş çıkardın dostum. Doğuştan yeteneklisin." Elini kaldırdı ve Ben ona beşlik çaktı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben sorar.

"Kesinlikle. Sahada öğretilmeyecek bir varlığın var." Ben bana bakıyor.

"Bunu duydun mu?"

"Bana doğru gibi geldi. Orada harika görünüyordun. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler! Brett'in annesi onu dondurma almaya götürecektir. Beni de onunla gitmem için davet etti. Sorun olur mu?"

"Tabii. Telefonun yanında, değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Evet, telefonum var. Evet, gelişmeleri sana mesaj atarım."

"Atsan iyi olur."

"Söz veriyorum," diye

homurdanıyor. "Tamam.

Peki, gidebilirsin."

"Evet!" diyor. "Geldiğin için teşekkürler, Lincoln. Perşembe günü görüşür müyüz?"

"Elbette. O zaman görüşürüz," diye cevap veriyor Lincoln soğukkanlılıkla.

Ben arkadaşının yanına koşuyor ve Lincoln'le beni baş başa bırakıyor. İkimiz de sessizce dururken etrafımızda gerginlik dönüyor.

Bu kadar. Bu kadar yeter.

Yüzümü ona dönmek için vücudumu kaydırdım. "Konuşabilir miyiz?"

Saatine baktı. "Şimdi mi? Yapmam gereken bir şey var." "Lincoln," diyorum gözlerini yalvarırcasına tutarken, "konuşabilir miyiz?"

Yüz ifadesi gergin. "Olur. Konuşabiliriz. Nereye gitmek istersin?" "Caddenin karşısındaki parkın etrafında yürüyebiliriz."

Parka doğru ilerlediğimiz süre boyunca ellerimiz ceketlerimizin cebinde sessiz kalıyoruz. Ekim havası uzun süre dışarıda kalmayı zorlaştırmaya başlıyor.

Yürüyüş yolunu bulur bulmaz, yan yana yavaş tempolu bir yürüyüşe başlıyoruz. Ne söylemek istediğimi düşünmeye çalışıyorum. Buna nasıl başlayacağımı düşünmeliydim. Şimdi çırpınıyorum.

"Nasılsın?" Bunun iyi bir başlangıç noktası olmasını umarak başlıyorum.

Acı bir kahkaha atıyor. "Konuşmak istediğin şey bu mu?"

Ona düşmanca bir bakış fırlatıyorum, öfkeyle kaynıyorum. "Bu kadar hıyar olmak zorunda mısın?" Küçümseyerek soruyorum.

"Ben mi? Bu olayda ben nasıl hıyar oluyorum? Beni aldatmakla suçlayan sendin, sonra da bana neden boktan bir insan olduğumu anlatmaya devam ettin. Durumu tersine çevirmeye çalışma."

Çenemi yerden kaldırmaya çalışırken olduğum yerde duruyorum. "Ne var biliyor musun? İyi! Evet, bir hata yaptım. Tamam mı?"

Sıkılmış bir çeneyle bana dönüyor ama daha bitirmedim. Bunu söylemem gerekiyor.

"Bir anlık güvensizlikle, yanlış ve adil olmayan sonuçlara vardım... ve bunun için üzgünüm. Ama bizim hakkımızda neden bu kadar güvensiz olduğumu hiç düşündün mü?"

Koyu renk gözleri inançsızlığını ortaya koyuyor. "Kendini güvensiz hissetmen için ben ne yaptım? Bunu benim hatam mı yapıyorsun?"

Başım arkaya düşerken "Hayır," diye nefes nefese kalıyorum. "Kimsenin suçu gibi göstermeye çalışmıyorum. Sadece açıklamaya çalışıyorum. Belki de bekaretimi aşık olduğum, benimle aynı hisleri paylaştığını düşündüğüm bu adama verdiğim için kendime güvenmiyordum, ama bunun yerine o bana küsmeye ve mesafeli davranmaya başladı. Kendini benden saklıyor ve beni kendinden uzaklaştırıyordu, bana gerçekte kim olduğu konusunda ne kadar güvendiğini gösteriyordu."

Bana bakarken yüzünde bir endişe gölgesi belirliyor. Karşımda sessizce dururken gözlerindeki çelişkili duyguları bir film şeridi gibi izliyorum.

Yere bakıyor. "Duygularımı görmezden geldiğimi mi düşünüyorsun? Bu kadar basit mi?"

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Başka ne düşünmem gerekiyor? Bana başka bir şey düşünmem için hiçbir neden vermedin."

"Bu saçmalık," diye ısrar ediyor sabırsızlıkla.

"Hayır, değil! Adil olan bu. Benden uzak duruyordun. Bunu biliyorsun. Neden?"
Talep ediyorum.

"Bu seni ilgilendirmez!" Sesini yükseltiyor.

"Hayır, bu saçmalık." Parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "Neden bu kadar korkuyorsun? Neden içeri girmeme izin vermiyorsun?"

"İyi!" diyor bir adım daha yaklaşırken. "Gerçeği mi istiyorsun? İşte gerçek. Büyürken ailem tarafından duygusal ve sözlü tacize uğradım."

Şok tüm gücümle üzerime çöktü, neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu.

"Bu doğru," diye devam ediyor. "Büyük sır ortaya çıktı. Kekemeliğim yüzünden ailem bana bok gibi davrandı. Beni odama kapatırlardı ve utandıkları için aile gezilerine gitmeme izin vermezlerdi. Beni terapistime götürürler ve onlara bozuk olduğumu söylerlerdi. Onları küçük düşürdüğümü ve beni düzeltmedikleri sürece hiçbir şey olamayacağımı söylerlerdi."

Pişmanlık acı bir haptır. Şu anda boğazımdan zorla geçirilmeye çalışılan bir hap. Yine de onun önünde duruyorum, kelimeleri bulamıyorum.

"Ben odamda tek başıma oynarken, abim ve ablamın alt katta bize eşlik etmesini dinlerdim. Liseye gittiğimde nihayet kekemelikten kurtulmuştum. O andan itibaren, kendimi asla birinin beni böyle incitmesine izin verecek bir konuma sokmamaya yemin ettim."

Gözündeki ilk yaş pırıltısını görüyorum ve benim de gözlerim dolmaya başlıyor.

Yenilgiyle başını öne eğiyor. "Kardeşimin nişanlandığı hafta sana bok gibi davrandığımı biliyorum. Ailemin yanına gittiğimde her şey gözümün önüne geliyor. Sürekli sorular soruyordun. Panikledim." Sulu gözlerle bana bakıyor. "İçimde saklamak için çok uğraştığım zayıflığı görmeni hiç istemedim."

"Lincoln," diye haykırıyorum ona bir adım daha yaklaşırken.

Şimdi aramızda sadece birkaç santim var. Parmaklarımla yanağını okşarken gözlerinde bir parça merak var. Ben göğsünün inip kalkışını izlerken o gözlerini kapatıyor.

Gözlerini tekrar açtığında, orada başka bir şey var. Kabullenme. Sakinlik. "Yanlış yaptığın başka bir şey daha var."

Başım yana düşüyor. "Neymiş o?"

"Aşık olan tek kişi sen değildin."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Elim yanıma düşüyor. Sanki yanlış bir hareket bu anı yok edecekmiş gibi kılımı bile kıpırdatmıyorum. Bir şey söylemeliyim. Hayatımda ilk kez, kelimeler beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Kelimeler hakkında endişelenmek yerine, doğal hissettiren şeyi yapıyorum. Parmak uçlarıma kadar yükselip iki elimi yanaklarına koyuyorum, sonra eğilip dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. Bir an hareketsiz kalıyor ve haddimi aştığımdan endişelenmeme neden oluyor.

Ya benim düşündüğüm gibi hissetmiyorsa?

Belki de tüm durumu yanlış okudum. Ben geri çekilmeden önce kolları vücuduma dolanıyor. Bir eli belimi buluyor, diğeri öpücüğü derinleştirirken başımın arkasına gidiyor. Kollarında erirken tüm bedenim onunkine yaslanıyor.

Ben de onu içimdeki her şeyle öpüyorum, kollarımı boynuna dolayarak daha da yakınlaşıyorum. Bu tatlı değil. Nazik değil. Ateş ve öfke. Dudaklarımızı birbirimize değdiriyoruz ve onun dili tüylerimi diken diken ediyor.

Benden uzaklaştığında alnını benimkine yaslıyor, göğüslerimiz hızla yükselip alçalıyor. Kalbimin içimde bu kadar yoğun atması sanki bir maraton koşmuşum gibi hissettiriyor.

Yüzünü görebilmek için başımı geriye atıyorum.

"Özür dilerim," diye yumuşakça nefes alıyorum. "Çok özür dilerim. Sana söylediğim her şeyde ciddi değildim. Seni bu şekilde suçlamam yanlış. Senin hakkında o şeyleri söylemek."

"Sanırım sana bizim hakkımızda ciddi olduğuma inanman için hiçbir neden vermedim. Bu doğru; asla söz vermemekle ünlüyüm. Ama çoğu insanın düşündüğü sebepten değil."

"Bak, bütün bunları kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Bana açılıp açılmayacağını dikkatlice düşünmeni istiyorum. Sadece bugün olamaz. Bir an önce

İkimizin de düşüncelerimiz ve duygularımız hakkında konuştuğumuz gerçek bir ilişki yaşamaya hazırım."

Bakışlarımı tutuyor, gözleri tereddüt ve kırılganlık karışımıyla benimkileri araştırıyor. Sonra ellerini ceplerine sokarken anlayışla başını sallıyor. "Anlıyorum. Bu sefer ciddi olduğuma güvenmek için gerçek bir nedenin yok. İstersen, neler yapabileceğimi düşünmek için biraz zaman ayırabilirim."

"Ben de bunu istiyorum," diye cevap verdim. "İhtiyacım olan şey bu."

Bir süre sessizce duruyoruz ve sonra öne eğilip alnımdan öpüyor. "Seni arayacağım Kylie."

Bununla birlikte arkasını dönüp uzaklaşıyor. Anında kendimi soğuk ve yalnız hissediyorum. Onu geri aldığımı haykırmak istiyorum. Bana verebileceği her şeyi kabul edeceğimi ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Gerçek bir ilişkiye hazır olduğundan emin olmasına ihtiyacım var. Bu, onun hazır olmayı istemesinin ötesine geçmeli.

Kendimi ve Ben'i ilk sıraya koymalıyım. Bunu tekrar yapamam ve Lincoln'ün beni işimden atma riskini göze alamam. Bunun için iki yetişkinin istekli ve net bir şekilde karar vermesi gerekir.

LINCOLN

Bunu düşünmek için daha fazla zaman ayırmamı istediğini **biliyordum**.
Ondan uzaklaşırken, bu işe balıklama atlamaktan başka bir seçenek
göremediğime karar vermem sadece on dakika kadar sürdü. Onu seviyorum.
Bunu onun için yapmalıyım, kendim için. Sonsuza dek mutlu yaşamayı hak
ediyoruz. Ailemin büyürken bana hissettirdiklerine rağmen, ben bunu hak
ediyorum. Buna inanmak için bunu kendime birkaç kez tekrarlamam gerekiyor.

Ben önemliyim.

Benim mutluluğum

önemli. Onun mutluluğu

önemli.

Ama bunu düşünmek için daha fazla zaman ayırmamı istediğini bildiğimden, bir
hafta veriyorum. Korku ya da şüphenin içeri girmesini beklemek için tam bir
hafta. Asla girmezler. Zamanın bana yaptığı tek şey bunun doğru olduğunu daha
da netleştirmek. Onsuz perişan haldeyim. Ona iltifat ettiğimde yüzünün
kızarmasını ya da yemeğe çıktığımızda gözlerinin takdirle parlamasını izlemek
gibi basit şeyleri özlüyorum. O kadar uzun süre mücadele etti ki iyi yemeğin
kıymetini biliyor.

Onun parlaklığının etrafında olmayı seviyorum. Sahip olduğu şeyleri hafife
almayan birinin yanında olmayı seviyorum çünkü bir sonraki yemeğin parasının
nereden geleceğini bilme lüksüne sahip olmamanın nasıl bir his olduğunu biliyor.

Dün ona hazır olduğumu nasıl göstermek istediğimi uzun uzun düşündüm.
Bunun gerçek olması için hazır olduğumu bilmesini istiyorum.

İşte şimdi bilgisayarımın başında oturmuş e-postayı yazıyorum.

Kimden: monroe.lincoln@novaskyairlines.com

Kime: HR@novaskyairlines.com

CC: ricci.kylie@novaskyairlines.com

Konu: Şirket Politikası: İşyeri İlişkilerinin Açıklanması Kimi

İlgilendirebilir,

Çalışan Kylie Ricci ile olan ilişkiyi resmi olarak açıklamak için yazıyorum. İşyeri ilişkilerine ilişkin şirket politikalarına uyum ve şeffaflık sağlamak istiyoruz.

Politikalarımızla uyumlu olmak için atmamız gereken herhangi bir adım veya doldurmamız gereken formlar varsa lütfen bana bildirin.

Bu konuyu daha detaylı görüşmekten memnuniyet duyarım.

Saygılarımla,

Lincoln Monroe

Nova Sky Havayolları CEO'su ve Başkanı

E-postayı bir kez daha gözden geçiriyorum ve Gönder tuşuna basıyorum. Sandalyemde arkama yaslanıp Kylie'nin bunu alacağını düşünerek gülümsüyorum. Umarım romantik bir mesaj olur ve zorlayıcı olmaz. Kendimi aştım ve bu yeni sularda gezinirken başlangıçta onun biraz lütfuna ihtiyacım olabilir.

Amacım işe geri dönmek, ama dakikalar geçtikçe kendimi saati izlerken buluyorum, e-postayı henüz alıp almadığını merak ediyorum.

Gidip masasına uğramalı mıyım? Bu tuhaf mı olur?

Hayal kırıklığıyla bir nefes çekiyorum. Durumun kontrolünün elimde olmaması rahatsız edici. Bu yapmaktan hoşlandığım bir şey değil ama bunun bir ilişkide olmanın parçası olduğunu biliyorum. Kendimi daha güvende hissedebilmek için ilişkimizi kontrol etmeye çalışamayacağım fikrine alışmak zorundayım.

Kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Gelenin Kylie olmadığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Roy sırtarak, "Beni görünce hayal kırıklığına uğramış gibi bakma," diyor.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum sandalyemde dik otururken. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Sadece önerdiğimiz sözleşme konusunda ayak sürüdüğüklerinin farkında olup olmadığınızı merak ediyordum. Mitch rakamları *tekrar* gözden geçirmek istediğini söylüyor."

"Bir e-posta taslağı hazırladım bile. Bir göz atabilmeniz için size ileteceğim. Artık onunla bu oyunu oynamayacağım. Zaman kaybından başka bir şey değil. Rakamın üzerinden zaten beş kez geçtik. Kıpırdama alanı olduğunu düşündüğümüz yerlerde kıpırdandık. Artık bitti. Bir karar vermek zorunda."

"Katılıyorum. Bu iş saçma olmaya başladı. Devam et ve e-postayı gönder. Ne düşündüğümü sana bildiririm."

"Kulağa hoş geliyor."

Uzaklaşıyor ve arkasında duran birine başını sallıyor. Birden Kylie öne doğru hareket ediyor ve kalbim küt küt atıyor. Onu ofisime girerken gördüğümde ilk duygum rahatlama oldu.

Geldi işte. Bana kızgın görünmüyor. Bu iyiye işaret.

Masama doğru bir adım daha attı. Kendinden emin görünmüyor. Araya girmek yerine, önce onun konuşmasını bekliyorum. Şu anda gerçekten ne hissettiğini bilmek istiyorum.

"E-postanı aldım," diyor usulca.

Sertçe yutkunuyorum, nerede durduğumuzdan emin değilim. "Anlıyorum."

Bu ezik bir yanıt. Öyle olduğunu biliyorum ama uygun sözcükleri bulamıyorum.

Yüzü ciddiyetini koruyor. "Bu cesur bir hamleydi."

Her şeyi berbat ettiğimi fark ettiğimde omuzlarım çöküyor. "Özür dilerim. Romantik olacağını düşünmüştüm. E-postayı göndermeden önce sana danışmalıydım. Bu işte berbatım. Bu işi beceremeyeceğimi biliyordum. Ben ..."

Gülmeye başlıyor ve önümde durana kadar adım atıyor.

Oturduğum yerden ona bakıyorum. "Acılarımın seni bu kadar eğlendirmesine sevindim."

"Ondan değil." Kıkırdıyor. "Gülüyorum çünkü ne demek istediğimi yanlış anladın."

Başımı yana eğiyorum. "Ne demek istedin?"

"Demek istediğim, daha resmi bir ilişkiye bile başlamadan İK'ya e-posta gönderip bizi haberdar etmeleri cesurca bir hareketti. Bir çalışanla yaşadığın ilişkiyi kamuoyuna duyurmak büyük bir olay değil mi?"

Ona gülümsedim. "Resmi olmadığımızı mı söylüyorsun? Çünkü benim açımdan birlikte olmamızdan başka bir seçenek yok. Katılmıyor musun?"

Sözlerimi düşünüyormuş gibi yapıyor. İçimden bir korku ürpertisi geçiyor.

Güldüğünde beni şaşırtıyor, sonra kucağıma düşüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Şaka yapıyorum. Sadece seni terletmek istedim, tıpkı karar vermek için bir *hafta bekleyerek* bana yaptığın gibi."

"Hey," diyorum kendimi savunmak için. "On dakika içinde hazır olduğumu biliyordum. Sadece zaman ayırmazsam bana inanmayacağını düşündüm."

Gülümsüyor. "Sadece öp beni."

İşte bunu yapabilirim. Hiç vakit kaybetmeden elimi ensesine koyuyorum ve dudaklarımız buluşana kadar onu aşağı çekiyorum. Dudaklarım onunkileri karşılamak için ayrılırken ellerimi gür saçlarına gömüyorum. Anın yoğunluğunu yansıtan yavaş, amaçlı bir öpücük bu.

O saf bir baştan çıkarıcı. Tek istediğim kapımı kapatıp onunla burada, masamda birlikte olmak. Ama ilişkimizi kamuoyuna açıklamak üzere olduğumuz için profesyonelliğin son derece önemli olduğunu biliyorum.

Geri çekiliyorum. Gözlerinde heyecanlı bir ışık var. Şu anda, bana böylesine hayranlıkla bakan o yeşil gözleri görmekten asla bıkmayacağımı biliyorum. Hâlâ o gözlere sahip olanın ben olduğuma inanamıyorum. Bunu asla hafife almayacağım.

Bir hafta sonra bir restoranda bir masada oturmuş Kylie ve Ben'in gelmesini bekliyorum. Ben'e bizden bahsetme fikri beni biraz geriyor. Umarım kızmaz. Bu benim ve Kylie'nin atması gereken önemli bir adım ve iyi gitmesi gerekiyor. Ben onun için başka bir seçenek olamayacak kadar önemli.

Ön kapıda saçlarına bir an gözüm takılıyor. Bir adım öne çıkıyor ve odayı taramasını izliyorum. Gözleri bana takıldığında elimi hafifçe kaldırıyorum ve o da gülümsüyor.

Bu, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Ben onun arkasından geliyor, tipik bir ergen gibi telefonuna b a k ı y o r .

Kabinde duruyor ve benim karşıma geçiyor. Ben başını kaldırıyor ve beni görünce gözleri kocaman açılıyor.

"Lincoln," diyor sesini yükselterek. "Burada ne işin var?"

Kız kardeşinin yanına temkinli bir şekilde oturuyor. Kylie bana bilmiş bir gülümseme veriyor, bu da sinirlerimi biraz yatıştırıyor.

"Akşam yemeği için size katılabileceğimi düşündüm. Sorun olur mu?"
Kollarımı masaya yaslarken soruyorum.

Kylie'ye bakıyor, o da başıyla onayladığını belli ediyor. "Benim için sorun yok."
Omuz silkiyor, sonra menüyü açıyor.

Varlığımın ne anlama geldiğini düşünmeye bile çalışmamasına kıkırdıyorum. Böyle çocuksu bir masumiyete sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Bunu hiç deneyimlediğimi sanmıyorum. Çocukluğum çok acımasız geçti. Baş etmek zorunda kaldıkları şeylere rağmen Ben'e bunu ondan çalmayan bir çocukluk yaşatmayı başardığı için Kylie ile gurur duyuyorum.

Siparişimizi verdikten sonra Kylie koltuğunda kayarak Ben'e bakıyor. "Selam dostum. Lincoln ve benim sana söylememiz gereken bir şey var."

İkimizin arasına bakıyor. "Ne?"

"Ani gibi görünebilir ama Lincoln ve ben bir süredir çıkıyoruz."

Garip bir şekilde sakın ve haberdan etkilenmemiş görünüyor. Bunu düşünürken kaşları kalkıyor. "Bu biraz garip. O senin patronun değil mi? Madem çıkıyordunuz, neden onun terapistim olduğumu bilmiyordunuz?"

Kylie sırtışını gizlemek için dudaklarını büzüyor. "Bunlar güzel sorular. Bir süre özel hayatlarımız hakkında pek konuşmadık. Sadece birbirimizden daha ciddi olacak kadar hoşlanıp hoşlanmadığımızı görmeye çalışıyorduk. Kendisi şirketin başkanı, yani teknik olarak benim patronum ama şu anda başka bir yöneticinin asistanıyım."

"Hmm. Tamam." Haberi sindirmeye çalışırken içkisinden bir yudum alıyor. "Zenginsin, değil mi?" diyor bana bakarken.

Kylie'nin nefesi kesildi. "Ben! Birine bunu soramazsın. Bu çok uygunsuz."

Şaşırmış gibi görünüyor. Bu beni yüksek sesle güldürmeye yetti. "Sorun değil, Kylie."

Bana özür dileyen bir gülümseme veriyor. "Yani bu senin için sorun değil mi? Onun senin terapistin olması ve benim onunla çıkıyor olmam seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Neden rahatsız olayım ki? O iyi biri. Artık onu randevularım dışında da görebileceğim. Değil mi? Özellikle de Gretchen yakında döneceği için."

Onun sözleri kalbimi ısıttı. Sevdiğim kadın için en önemli kişinin benim hakkımda böyle düşündüğünü bilmek gurur verici.

"Evet. Beni daha çok göreceksin." Kylie'ye göz kırpyorum.

Yanakları kızardı. Ondan bu tepkiyi bu kadar kolay alabilmeyi hâlâ çok tatlı buluyorum.

"Ve Gretchen yakında dönecek, ki bu iyi olacak. Kişisel ilişkilerinizi terapistinizden ayırmanız daha önemli."

"O zaman onunla çıkıyor olman işe yarıyor. Yani Gretchen döndükten sonra da onu görebileceğim."

Kylie onun başının üstünü okşar. "Böyle hissetmene sevindim. Seni rahatsız edecek bir duruma asla sokmazdım."

Pizzalarımız masamıza gelene kadar bir süre konuyu onun basketboluna getiriyoruz.

Ben bir dilim kapıyor ve büyük bir ısırık alıyor. "Bir sorum daha var." Önce Kylie'ye bakıyor. "Bu soru hoşuna gitmeyebilir."

Ona şaşkınlıkla bakar. "Um... o-kaaay."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Eğer siz evlenirseniz... bu bizim de milyarder olacağımız anlamına mı geliyor?"

Kylie başını ileri geri sallarken yüzü ellerinin arasına düşüyor. Uzun, çok uzun zamandır gülmediğim kadar çok gülüyorum. Belki de hiç gülmediğim kadar. Vücudumun histeri krizleriyle sarsıldığı yoğunluktan gözlerim sulanmaya başlıyor. Kylie şimdi ellerini yanaklarına götürmüş, tamamen mahcup olmuş durumda.

"Şu anda çıktığımız gerçeğine odaklansak nasıl olur? Belki de evliliğe doğru ilerleyip ilerlemeyeceğimize ben ve kız kardeşin karar veririz."

Omuzlarını silkti. "Tamam. Milyarder olmak çok havalı olurdu." Kylie, "*Çok üzgünüm*," diyor.

Bunun ne kadar doğru bir his olduğunu fark ediyorum. Üçümüz birlikte oturmuş, yemeğin tadını çıkarıyoruz.

Hayatım boyunca aradığım şeyi sonunda bulmuş gibiyim. Bir aile.

Söyledikleri doğru; içine doğduğunuz aileyi seçemezsiniz ama birlikte yaşadığınız aileyi seçebilirsiniz.

Önümdeki ikisine bakıyorum ve her seferinde onları seçeceğimi düşünüyorum.

EPILOG

Lincoln

Kylie'den bir sır saklıyordum. Bu sevdiğim kadına yapmaktan hoşlandığım bir şey değil ama yine de gerekli. Yargıçla aylarca süren bir mücadeleden sonra Walker sonunda sihrini konuşturdu. Ocak ayının ilk gününden itibaren Kylie'nin ailesinin hayat sigortası Kylie'nin banka hesabına yatırılacak.

Ona birkaç kez miktarın ne kadar olacağını düşündüğünü sordum. Hiçbir fikri yoktu ve tahmini gerçek miktarın çok altındaydı. Kylie eğer şanslıysa 500.000 dolar civarında olacağını düşünüyor.

Gözlerim dışarıda, şehrin sokaklarında karın yağdığı pencereye kayıyor. Tatil sezonu normalde benim için hiçbir şey ifade etmez. Genelde insanların bu mevsimde buldukları neşe beni rahatsız eder.

Bu yıl farklı hissediyorum.

Sanırım aşık olmanın bir erkeğe yaptığı şey bu. Gerçekten birlikte eğlenebileceğim biri var.

Son birkaç ay benim için zorlu geçti ama sonunda buna değdi. Bazen çıldırdığım ve duygularımı açığa vurma paniğini bastırmam gerektiği zamanlar oluyor.

Kylie sabırlı davrandı.

Belli nedenlerden dolayı onu Roy'un yönetici asistanı olarak tutmaya karar verdik. İnsan Kaynakları, onun iş değerlendirmelerine ya da terfilerine karışmadığım sürece sorun olmayacağını söyledi.

Bu Roy'a önerilerde bulunamayacağım anlamına gelmiyor. Tabii ki görüş bildireceğim. Bu yüzden Kylie'nin staj programımızın başına geçmesini kabul etti.

Üniversiteler veya rakipler dışında yetenek arayacağımız uygun bir program bulmak için İK ile birlikte çalışıyor. Kylie gibi daha fazla insana kendilerini kanıtlama şansı vermek istiyorum.

Yarın Noel arifesi. Kylie ve Ben'le birlikte çatı katımda geçireceğim. Annesinin tarifleriyle büyük bir İtalyan ziyafeti çekeceğiz ve hediyeleri değiş tokuş edeceğiz.

Yarın ikisi için kendi hediyelerim var ama bu gece Kylie'ye iyi haberi vermek istiyorum.

Ona söyleyeceğim için biraz gerginim. Ondan çok büyük bir sır saklamışım ya da mahremiyetini ihlal etmişim gibi hissetmesini istemiyorum. Hiç gerçek bir ilişkim olmadığı için cehaletimi ancak bu kadar uzun süre iddia edebilirim.

Onu görmeden önce varlığını hissediyorum.

Aletimi pantolonumun içinde geren bir başka etekle masama doğru yürürken başımı kaldırıp bakıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve o yaklaşırken manzarayı seyrediyorum.

"Akşam yemeği için hazır mısın?" diye soruyor masama yaslanırken rahatça.

Gözlerim doğrudan kalçalarına gidiyor, sonra onunkilerle buluşana kadar vücudunda yukarı doğru hareket ediyor. "Pek sayılmaz."

Kaşlarını kaldırıyor. "Daha fazla zamana ihtiyacın var mı? Eğer meşgulsen masama dönüp başka işler de yapabilirim."

Ayağa kalkıyorum, bedenim onun üzerinde yükseliyor. "Yapılması gereken bir şey daha var."

"Neymiş o?" Başparmağım dolgun alt dudağında gezinirken şimdi ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

"Neden önce kapımı kapatmıyorsun?"

Yüzüne bilmiş bir gülümseme yayılıyor. "Elbette, Bay Monroe."

Kapıyı usulca kapatmasını bekliyorum. Yavaşça arkasını dönüyor ve kapıma yaslanıyor. "Sizin için başka bir şey yapabilir miyim Bay Monroe?"

"O küçük güzel bacaklarını açabilirsin ve amını yememe izin verebilirsin."

Baştan çıkarıcı bir şekilde masama doğru yürüyor ve yere düşmesine izin vermeden önce eteğinin fermuarını açıyor. "Madem ısrar ediyorsun," diye fısıldıyor masama geri dönmeden önce.

Sandalyeme oturdum ve öne doğru kaydım. "Sanırım sana bacaklarını açmanı söylemiştim," diye sabırsızca homurdandım.

"Özür dilerim, efendim." Topuklarını masanın üzerine koyuyor ve külotundaki ıslak noktayla ne kadar tahrik olduğunu bana gösteriyor.

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyin, Bayan Ricci. Kendimi tekrar etmekten hoşlanmam."

Bana sırtıyor, bu da neredeyse karakterimi bozmama neden oluyor, ama bunun olmasına izin veremeyecek kadar tahrik olmuş durumdayım.

Bu kadına hâlâ doyamıyorum. Onunla ilgili her küçük şeyden bu kadar etkilenmeyeceğim zamanı bekliyordum, ama daha da iyi olmaya devam ediyor.

Öne doğru eğilip külotunu yana doğru çekiyorum. Parlayan amı her zaman gördüğüm en seksi şey olacak.

Acele etmemeliyim ama şu anda ona sahip olma arzumu kontrol edemiyorum. Ağzım amına doğru iniyor. Dilimle klitorisinin etrafında dönüyorum ve sonra olabildiğince sert emiyorum.

Zevkten umutsuzca çığlık atmak istediğini ama sessiz kalmak zorunda olduğunu söyleyebilirim. Onun orgazmı benim orgazmım. Şimdi istiyorum.

İki parmağımı amına sokuyorum ve tam sevdiğini bildiğim yerde duvarlarına doğru çalıştırıyorum. Parmaklarımın ve ağzımın üzerine boşalması sadece birkaç saniye sürüyor.

Ayağa kalkıyorum ve kendimi onun amında boğduktan sonra nefesimi tutuyorum. Doğruca kemerime gidiyor, zonklayan sikimi kurtarmaya çalışırken kemeri kurcalıyor.

Ona yardım etmeye zahmet etmiyorum. Ellerini üzerime atmaya heveslenmesini izlemek hoşuma gidiyor.

Uzun, kalın sikim serbest kalana kadar siyah boxerımı aşağı itiyor, sonra narin parmaklarını etrafına sarıyor.

Tam girişine getirdiğinde, hiçbir uyarıda bulunmadan ona çarpıyorum. Şaşkınlıkla nefesini tuttu ama ben bırakmadım. Ona öyle bir girip çıkıyorum ki

Masamın diğerk tarafına doğru kaymaya başladı.

Onu yerinde tutmak için kalçalarının üst kısmını kavıyorum. Dayanmak zor, ama amının beni sıktığını hissettiğim anda, onun üstüne düşerken kendimi bırakıyorum.

Nefes alışımı dengelemeye çalışırken alnım omzunun üstüne düşüyor. "Şey," diyor ağır ağır, "bu... vay canına."

Boynuna gülümsüyorum ve kulağının hemen altına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Bir gün yakalanacağız ve İK benim için gelecek."

Kıkırdıyor. "Burada şovu sen yönetiyorsun. Başı belaya girecek biri varsa o da benim."

Ayağa kalkıyorum, boxer'ımı ve pantolonumu tekrar yerine çekiyorum. "Asla. Bunun olmasına asla izin vermem. Sana tek kelime etmelerine izin vermeden önce tüm sorumluluğu üstlenirim."

Onun için hissettiğim koruma duygusu çok yoğun. Eğer biri onu incitmeye ya da rahatsız hissettirmeye kalkarsa, benimle uğraşmak zorunda kalacaklardı.

"Nerede yemek istersin?" Eteğini tekrar yerine yerleştiriyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Aslında önce seninle paylaşmak istediğim bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?"

Elini elime aldım ve asansöre doğru yürüdük. Asansöre binip En üst kat. Beton koridora çıktık. "Kolunda ne var

Lincoln?"

Çatıya açılan kapıyı açarken gülüyorum. Kubbe şeklindeki balon çadır, tepesine asılmış ışıklarla aynı yere kurulmuş.

"Sadece özel bir akşam yemeği yiyebileceğimiz küçük bir yer."

Elini tutuyorum ve hızla çadıra doğru yürüyorum. Bu sefer dışarısı çok daha soğuk.

Masa yerine battaniye ve yastıklarla donatılmış. Şehrin ışıkları etrafımızı sarıyor.

"Lincoln, benim için bu kadar zahmete girmene gerek yok," diyor battaniyelerin üzerine otururken.

Ben de ona katılıyorum, bir dirseğimin üzerine eğilip uzun bacaklarımı boşluğa doğru uzatıyorum.

"Senin için yaygara koparmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Gel," diyorum yanımdaki boşluğu okşayarak, "yanıma uzan."

Başımı arkamdaki yastığa koyuyorum ve kolumu onun için açıyorum. İkimiz de sessizce uzanıp manzarayı seyrederken o başını omzuma yaslıyor.

"Çok güzel bir manzara," diye fısıldıyor. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Alnının üst kısmına bir öpücük konduruyorum. "Bir şey değil. Şehirde benimle birlikte görülmenin senin için bir alışma süreci olduğunu biliyorum. Baş başa kalmak istedim ve benim evimde geçireceğimiz bir gecenin aynı şeyleri hissettireceğini düşündüm."

İkimizin restoranlarda kucaklaşırken ya da el ele tutuşurken görüldüğü birkaç fotoğraf paylaşıldı. İlgiden pek hoşlanmıyor. Bunu görmezden gelmeyi uzun zaman önce öğrendim.

Bu gece, mahremiyetimizi istiyorum. Onun rahat hissetmesini istiyorum.

Gözlerindeki şefkatle bana bakıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Seninle bir gece asla aynı eski şey değildir."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Cesaretimi kaybetmeden önce bunu şimdi yapmalıyım. "Yemekleri getirmeleri için mesaj atmadan önce biraz şarap içelim."

İkimiz de doğruluyoruz ve ben çadırın köşesinden kırmızı şarap şişesini çekip iki bardak alıyorum. Ona bir kadeh uzatıyorum ve kadehlerimizi birbirine vuruyoruz.

Bardaklar gecenin içinde yankılanırken "Şerefe," diyorum. "Şerefe."

İkimiz de şaraptan birer yudum alıyoruz. Cesur bir tat profili var. Tam da şu anda ihtiyacım olduğu gibi cesur.

"Bazı haberlerim var."

Başını merakla yana çeviriyor.

"Ailenin hayat sigortası ikilemi hakkında konuşmuştuk." "Evet."

"Ben de yardım etmek için bir şeyler yapmak istedim ve dostum Walker'dan neler yapabileceğini."

Gözleri kocaman açıldı. "Sen mi yaptın?"

"Umarım kızmamışsındır. Sadece hakkın olan şeyi senden esirgemelerinin saçmalık olduğunu düşünüyorum. Ne kadar araştırma yapılırsa yapılsın burada yasadışı bir şey yapılmadığı görülecektir ve parayı erkenden almak senin yararına olacaktır."

"Kızgın değilim," diye yanıtlıyor.

Üzerime bir rahatlama çökerken omuzlarım çöküyor. "Kızmadın mı? Beni ilgilendirmeyen bir konuda haddimi aştığımı düşüneneğinden endişelendim."

Gülüyor. "Bunu her zaman yapıyorsun."

"Sadece önemseydiğim için."

Elime uzandı. "Bunu biliyorum. Kızgın değilim. Söz veriyorum."

"Güzel," diye gülümsüyorum. "Çünkü iyi haberlerim var."

"Neymiş o?"

"Yargıç parayı erken serbest bırakmayı kabul etti."

Dik oturuyor. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Parayı 1 Ocak'ta alıyorsunuz. Ayrıca bu tam olarak olacağını düşündüğün miktarda."

Dudağını ısırırken yüzüne bir umutsuzluk ifadesi yayılıyor. "Anlıyorum." Bir an için sessizliğe gömülüyor. "Sanırım büyük bir miktar olmasını diliyordum. Eminim ailem bu kadar genç yaşta ölmeyi beklemiyordu."

"Sanırım beni yanlış anladınız. Düşündüğün miktar değil bebeğim. Çok daha büyük."

Yanaklarını gölgeleyen ağır kirpikler havalandı. "Ne?" "500.000

dolar değil. 5 milyon dolar."

Nefes nefese kalırken elleriyle ağzını kapattı. Gözleri buğulanır. "Ciddi misin sen?" Elleri tekrar kucağına düşer. "Umarım benimle dalga geçmiyorsundur."

Kıkırdıyorum. "Seninle dalga geçmiyorum. Baban şirketindeki en yüksek hayat sigortası poliçesini ödedi."

Kolları boynuma dolanırken "Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kollarımı ona doladım ve vücudunu sıkı bir kucaklamayla kendime çektim. "Hiç de bile. Bundan sonra para konusunda endişelenmene gerek yok. Sen ve Ben'in icabına bakıldı."

Ona her halükârda kendilerine bakılacağını söylemiyorum çünkü bunu yapmak için buradayım. Benden sadaka almamak konusunda kararlıydı.

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken geri çekiliyor. "Bu delilik. O kadar çok para olduğuna inanamıyorum."

"Şirketinin büyük avantajları vardı. Planlama yapan biri olduğu için çok şanslısın. Bazı insanlar hiçbir şey için para ödemekten kaçınır."

"Bu hayat değiştirecek bir para. Benim için öyle."

Bu doğru. Beş milyon benim için hiçbir şey. Ben o parayı bir ayda kazanıyorum. Ama onun için bu, istediği hayatı yaşamasına izin vermek için ihtiyaç duyduğu güvence. Bunun onun şirketimden ayrılmasına ve gerçekten tutkulu olduğu bir şeyi yapmasına yol açabileceğinin farkındayım, ama bununla bir sorunum yok.

Yeter ki o mutlu olsun.

"Düşünüyordum da..." Başlıyorum. Avuçlarım terlemeye başladı. Bugüne kadar beni bu kadar gergin hissettirebilen tek kişi o oldu. Kalbim bir kum torbası gibi göğsüme çarpıyor. "Benim yanıma taşınmaya ne dersin?"

Ağzı şaşkınlıkla düşüyor, bu da beni panikletiyor. "Yakında olduğunu biliyorum... Senden ve Ben'den ayrı olmaktan nefret ediyorum. Sizi seviyorum ve sanki sürekli şehirde birbirimizin evine gidip geliyormuşuz gibi hissediyorum. Eğer çok erkense anlarım..."

Eli yanağıma değdiğinde duruyorum. Kalbim onun dokunuşunun sıcaklığıyla yavaşlıyor. "Ben'e bu konuda ne düşündüğünü sormam gerek ama çok isterim. Ve ben

Sanırım o da bundan hoşlanırdı."

"Gerçekten mi?" Umutla soruyorum.

"Gerçekten mi?" diye gülümsüyor. "Yine de," diyor dudaklarını büzerken, "sen Sadece paramın peşinde olmadığına emin misin?"

Derin, göbekli bir kahkaha atar. "Yakalandın, bebeğim."

Onu belinden tutup vücuduma doğru çekiyorum, sonra eğilip dudaklarından öpüyorum. Aşkın yaraları iyileştirebileceğini hiç bilmezdim ama onun aşkı bunu yaptı.

Onunla tanışmadan önce olduğum adam değilim. Ben her zaman olmam gereken adamım. Bu adamı dünyaya gösterecek kadar güvende hissetmem için onun sevgisine ihtiyacım vardı.

BENİ SOSYAL MEDYADA TAKİP EDİN

Bonus sahnelerime erişmek için - web sitemi ziyaret edin ve haber bültenime abone olun. Web sitemde TÜM bonus sahneleri içeren özel bir sayfaya yönlendirileceksiniz.

www.nicolebakerauthor.com

Yayınlar, imzalar ve çekilişler hakkında özel haberler için beni takip edin.

[Facebook](#) @nicolebakerauthor

[Instagram](#) @nicolebaker_author [TikTok](#)

[@authornicolebaker](#)

AYRICA NICOLE BAKER TARAFINDAN

BRADY SERİSİ

Yeterli

İmkansız

Karşı

Konulmaz

İkna

Korumalı

GIANNELLİ SERİSİ-KÜÇÜK İTALYA'DA AŞK

Ait Olduğun Yer

Tanıştığımız

Yer

Düştüğümüz

Yer

UMUT ADASI SERİSİ

Son Kez İlk

Kez Tek Kez

AŞKIN İMPARATORLUK HALİ

Onun Ayartması

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

